எழுப்புதல் இன்னும் தாமதிப்பது ஏன்?

லியோனார்ட் ரேவன்ஹில்

வானங்களைக் கிழித்திறங்கி.. வருகைக்கு முன்னே வரப்போகும்
வரலாறு காணா எழுப்புதலுக்கு வழிகாட்டி...

CHAPTER 13

பாதாளத்தின் வயிற்றிலிருந்து.

பாதாளத்தின் வயிற்றிலிருந்து

நான் பாதாளத்தின் வயிற்றிலிருந்து கூக்குரலிட்டேன். (யோனா 2:2)
யோனாவின் (தனக்கான) கூக்குரல்.
தேவனின் (நினிவேக்கான) அழுக்குரல்

யோனாவின் தலையைச் சுற்றியிருந்தது-கடல்பாசி...
அவன் தலைக்கு மேலே இருந்தது-கடலை அலை.

அவன் சிறைப்பட்டிருந்தது - மத்தியதரைக்கடலின் இருண்ட தண்ணீர்களின் ஆழங்களின் மலையடிவாவர அஸ்திபாரங்களிலே வேர் கொண்டிருந்த தூண்களிலே கட்டப்பட்ட திமிங்கல வயிற்றுச் சிறைச்சாலையிலே...

நான் பாதாளத்தில் படுக்கைப்போட்டாலும் அங்கேயும் நீர் இருக்கிறீர் என்பதையும், அவரது சத்தம் பூமியின் கடையாந்திரங்களிலும் ஒலிக்கும்.... என்பதையும் யோனா படித்திருக்கவில்லையோ அல்லது படித்ததை மறந்து விட்டானோ?

இவைகள் எல்லாமே அவன் கடினமாய்க் கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள்!

யோனா பாதாளத்தின் வயிற்றுக்குள் இறங்கியது ஏதோ விதியோ, விளையாட்டோ, விபரீதமோ, விசுவாசமோ அல்ல. தான் நன்றாகவே தெரிந்து வைத்திருந்த தேவனுடைய திட்டத்தைத் திட்டமிட்டே அவன் மீறியதுதான்!

ஆனால் அங்கும் கூட - ஆளுகின்ற ஆண்டவர் தமது கையை பலமாக வைத்திருந்தார்!

பாதாளத்தின் வயிற்றில் அவனுக்கு நடந்ததை அலசுமுன், இந்த வரியை சற்று கவனியுங்கள்.

கர்த்தர் சமுத்திரத்தின்மேல் பெருங்காற்றை வரவிட்டார்.
(யோனா 1:4).

அதைத் தொடர்ந்து...

கர்த்தர் ஒரு பெரிய மீனை ஆயத்தப்படுத்தி இருந்தார். (1:17),
கர்த்தர் ஒரு ஆமணக்கு செடியை முளைக்கக் கட்டளையிட்டார் (4:8).
யோனாவைக் குறித்து யோனா 1:3 சொல்கிறது...
யோனா கூலி கொடுத்து, (டிக்கர் எடுத்தான்)

யோப்பா துறைமுகத்தின் டிக்கட் கவுண்டரிலே தர்ஷீசுக்குப் போக டிக்கட்டுக்கு காசு எடுத்துக்கொடுத்தான் யோனா.... (இரண்டாம் யெரோபெயாமின் முகரூபம் பொறிக்கப்பட்ட நாணயமாய் இருக்கலாம்!

ஆனால் அங்கிருந்த டிக்கட் கொடுப்பவரோ, ஏன், டிக்கட் எடுத்து தேவனுக்கு எதிராக எதிர்திசையில் எதிர்த்துச் செல்லும் எழுப்புதல் தீர்க்கனோ கூட உண்மையிலேயே அந்த டிக்கட்டின் உண்மையான விலைமதிப்பை அறிந்திருக்கவில்லை.

அது, வலதுகைக்கும், இடது கைக்கும் வித்தியாசம் தெரியா நினிவேயின் இலட்சக்கணக்கான ஆத்துமாக்களின் விலையேறப்பெற்ற விலையோ?

அது, திமிங்கலத்தின் அடிவயிற்றின்
(மெத்தைப் படுக்கை அல்ல)
குமட்டி எடுக்கும் நாற்றமும்,
மத்தியத் தரைக்கடலின் ஆழத்தின்
கும்மிருட்டில் தண்ணீரில் உருண்டு,
புரண்டு கடல்பாசி தலையைச்
சுற்றி குரல் வளையை நெருங்கி
குலைநடுங்க வைக்கும் முதல்
நீர்மூழ்கிக் கப்பல் பிரயாணத்தின்
அனுபவ விலையோ ?

(எஜமானின் சித்தத்தை அறிந்தும் அதைச் செய்யாமல் தப்பித்து ஓடுகிற பின்மாற்றக்காரர் செலுத்தப்போகும் மொத்தகூலியின் மதிப்பையும் நித்திய நியாயத் தீர்ப்பின் நாள் ஒன்றே வெளிப்படுத்தும்).

வலி, வேதனை, தனிமை, பயம், நடுக்கம், கலக்கம் மற்றும் கடலின் பாதாளச் சிறைவாசம் என்னும் விலையைக் கொடுத்தே காசு கொடுத்து டிக்கட் எடுத்தான் யோனா. தேவ சமூகத்திலிருந்து விலகிப்போனது மட்டுமல்ல, மனித சகவாசத்திலிருந்தும் தன்னை விலக்கிக்கொண்டு தேவனுக்கும் மனுஷருக்கும் உபயோகமில்லாமல் போனான் யோனா...

(நன்கு அறிந்து தெரிந்தே சாத்தானுக்குத் தோழனாகிவிட்ட ஒரு பின்மாற்றக்காரனின் ஆபத்தான முடிவும் இதுதான்) கர்த்தருடைய வழிகளுக்கு கண் சொருகிப்போன யோனா, இப்போது கர்த்தருடைய சத்தத்துக்கும் தன் செவிகளை அடைத்துகொண்டான்.

இப்போது அவனது ஒவ்வொரு அசைவையும் அசையாமல் கவனியுங்கள். ஒவ்வொன்றும் கீழ்நோக்கியே செல்கிறது.

He went down to Joppa.

1. அவன் கீழாக யோப்பாவை நோக்கி போய் (1:3)
2. கப்பலின் கீழ்த்தட்டில் இறங்கி.... 1:5
3. பர்வதங்களின் அடிவாரங்கள் பரியந்தம் இறங்கினான் (2:6)

தேவனை விட்டு விலகி விலகி தூரமாய்ப் போகும் பின்மாற்றக்காரனின் ஒவ்வொரு அடியும் சறுக்கலும் வழுக்கலும் விழுதலுமான இறங்குமுகம்தான்!

யோனாவும் இன்றைய சபையும்

தன் கீழ்ப்படியாமையின் எல்லைக்கே போய்விட்ட யோனா, ஒரு பக்கம் கடல் கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்க, மாலுமியும் கப்பல்காரர்களும் பயத்தால் தத்தளித்துக் கொண்டிருக்க, கப்பல் உடைந்து நொறுங்கி சுக்குநூறாகிப் போக இருந்த நிலையிலும் எந்தக் கவலையுமின்றி நிர்விசாரமாகத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

இந்த யோனா, கடைசி காலத்தின் இந்தக் கடைசி விநாடி நேரத்திலும் தூக்க மயக்கத்தால் நிறைந்து நிர்விசாரமாய்த் தூங்கிக் கொண்டேயிருக்கும் விசுவாசிகளுக்கு முன்னடையாளமோ?

இப்போதைப் பார்க்கிலும் வேறு எப்போதாவது இந்த அளவுக்கு உலகம் கொந்தளித்துத் தத்தளித்து நடுங்கிக் குலுங்கி உடைந்து போயிருந்ததோ?

இன்றைய சபை இவ்வளவு கணக்கற்ற ஆவிக்குரிய ஏதுக்களை வைத்துக்கொண்டும் இப்போது இருப்பது போல இந்த அளவு தூங்கிக் கிடந்ததாக சரித்திரம் உண்டோ?

The Septuagint என்ற வேத மொழிபெயர்ப்பு சொல்கிறது..
"யோனா குறட்டை விட்டு நிம்மதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.." என்று....

பயந்து நடுங்கிப்போன கடல் பயணிகள் கடல் கொந்தளிக்கக் காரணம் என்னவோ என்று கலங்கிக்கொண்டிருக்க, தன் கண்களில் சிக்கிய யோனாவைக் கண்டு, நீ நித்திரை பண்ணுகிறது என்ன?
எழுந்திருந்து உன் தேவனை நோக்கி வேண்டிக்கொண்டிக்கொள்.
உன் தொழிலென்ன?
நீ எங்கேயிருந்து வருகிறாய்?
உன் தேசம் எது?
நீ என்ன ஜாதியான்?
என்று சராமாரியாகக் கேள்விகளால் துளைத்துக்கொண்டிருந்தான் அந்த கலவரப்பட்ட மாலுமி.

இதே கேள்வியைத்தான், தீவிரவாதத்தாலும், அணுகுண்டு அழிவினாலும், சீதோஷ்ண சீர்குலைவுகளினாலும், சோதோம் கொமோராவை விட சீர்கெட்டு சீரழிந்து சின்னாபின்னமாகிக் கொண்டிருக்கும் உலகமும், இன்று கீழ்ப்படியாமையிலும் பின்மாற்றத்திலும் தூங்கிக் குறட்டை விட்டு கொண்டிருக்கும் இன்றைய லவோதேக்கிய சபையைப் பார்த்து, சபையே உன் வேலை என்ன? பொறுப்பென்ன? நீ இங்கே என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்? என்று எரிச்சலோடு கேட்கிறது.

யோனா அப்போதும் தன் தேவனை நோக்கிக் கூப்பிடவில்லை. அவன் இன்னும் அவிசுவாசிகள் முன் அசிங்கப்பட்டு வெட்கத்தால் கூனிக்குறிக வேண்டியிருந்தது.

யோப்பாவின் சந்து பொந்துகளுக்குள் இறங்கி, கப்பலின் கீழ்த்தட்டு வரைக்கும் இறங்கி, பர்வதங்களின் அடிவாரங்கள் மட்டும் இறங்கிக் போய்விட்ட அவன், இன்னும் கீழ்நோக்கி அடி ஆழத்தில் பாதாளத்தின் வயிற்றுக்குள்ளும் இறங்க வேண்டியிருந்தது.

யோபு சொன்னது போல, காரிருளும் மரண அந்தகாரமுமான இருண்ட இட, இருள்சூழ்ந்த ஒழுங்கில்லாத மரண அந்தகராமுமுள்ள இடமும், ஒளியும் இருளாகும் இடமான போனால் திரும்பி வராத இடம் போன்ற (யோபு 10:21) பாதாளமாகிய அந்த மீன் வயிற்றிலிருந்து கடைசியாகத் தன் ஜெபத்தை ஏறெடுக்கிறான் யோனா...

இத்தனை பெரிதான இரட்சிப்பையும், பரிசுத்த ஆவியானவரின் உண்மையான ஒரு மகா பெரிய எழுப்புதலையும் குறித்து கொஞ்சமும் அக்கறையின்றி கவலையற்றுக் கிடக்கும் சுதந்திர நாடுகளுக்கும் சபைகளுக்கும் விசுவாசிகளுக்கும் தம்மைக் குறித்த ஒரு நடுக்கத்தைக் கொடுப்பதற்காகவே, அந்தந்த நாடுகளை நடுங்கப்பண்ணும் சர்வதிகாரிகளை எழுப்ப வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் தேவனுக்கு ஏற்படுமோ?

யோனாவுக்கென்றே பெருங்காற்றையும், கொந்தளிப்பையும், பெரிய மீனையும், ஆமணக்குச் செடியையும், அரிக்கும் பூச்சியையும், உஷ்ணமான கீழ்க்காற்றையும் ஆயத்தப்படுத்தி, இவைகள் யாவற்றிற்கும் கட்டளையிட்டிருந்த தேவன், இன்றைய சபைகளை சரியான திசைக்குக் கொண்டு செல்ல பெரிய அளவில் ஏதோ ஒரு மகா கொந்தளிப்பைக் கட்டளையிட ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறாரோ?

அப்படி ஒரு இக்கட்டான, போனால் திரும்பி வராத இடத்துக்கும் நிலைமைக்கும் தள்ளப்பட்ட பிறகே, அப்படிப்பட்ட பாடுகளின் பாதாள வயிற்றிலிருந்து தான் கூக்குரலிட வேண்டிய நிலை நமக்கு ஏற்படுமோ? பாதாளத்தின் வயிற்றிலிருந்து... உமது பரிசுத்த ஆலயத்தை நோக்குவேன்.... என்று கதறிய யோனாவைப் போல அப்படி ஒரு பயங்கரமான விலைக்கிரயத்தை செலுத்திய பிறகுதான் பாதாளத்தின் வயிற்றிலிருந்து அவரது பரிசுத்த ஆலயத்தை நோக்கி பார்க்க வேண்டிய நிர்ப்பாக்கிய நிலை நமக்கு வரக்காத்திருக்கிறதோ?

தேவன் தமது பரிசுத்த ஆவியானவரை நினிவே என்ற புறஜாதி மேல் ஊற்றப்போகிறார் என்றும், அந்தச் செய்தியை, ஏற்கனவே அவர்கள் மேல் கடுங்கோபத்தில் இருக்கும் தன்னைக் கொண்டே சொல்ல வைக்கப் போகிறார் என்றும், இனி தேவனின் முடிவில் தனது விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு இடமே இல்லை என்ற தேவனது இடுக்கிப்பிடியுமே, யோனாவை எரிச்சலின் உச்சத்துக்குக் கொண்டு சென்றது.

யோனா நினிவேயை முழுப்பகையாய் பகைத்தான்...

"என் கூக்குரலுக்கு இந்த ஜனம் காது கொடுக்கப்போவதே இல்லை என்ற எண்ணத்தாலே எப்போதும் நிறைந்திருக்கும் நான் இந்த, 1,20,000 பேர் எங்கேயிருந்து மனம் திரும்பப்போகிறார்கள்... என்று நினைப்பது சரிதான என்று அவன் தனக்குத்தானே சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டான்....

நினிவேக்கு சாதகமாய் தீர்க்கதரிசனம் சொன்னால் என் ஜனமாகிய இஸ்ரவேல் என்னைக் காறி உமிழாதோ? அவர்கள் முகத்தில் நான் எப்படி விழிப்பேன்? என்பதே அவன் கவலையாயிருந்தது.

மேலும், இஸ்ரவேல் ஜெயிக்கப்பட்டு, பிடிக்கப்பட்டு, சிறையாக்கப்பட்டு, மூக்கிலே துறடு போடப்பட்டு, வாயிலே கடிவாளம் போடப்பட்டு, கை கால்களிலே விலங்கிடப்பட்டுக் கதறக் கதற இழுத்துச்செல்லப்பட்டு, இந்த நினிவேயின் குடிகளால் கர்ண கடூரமாய் கொல்லப்படும் என்று தேவனால் தீர்க்கத்தரிசனம் உரைக்கப்பட்டு, தீர்க்கமாய் தீர்மானம் பண்ணப்பட்டு, அவராலே ஏற்கனவே நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட பட்டணமாகிய நினிவே இது அல்லவோ?

இப்படிப்பட்ட நினிவே வெந்து அழிந்து சாம்பலாய்ப் போகும் என்ற தீர்க்கதரிசனத்தோடு, விட்டால் அக்கினியையும் இறக்கி அதைப் பஸ்பமாக்கியிருப்பான் இந்த யோனா!

அப்படிப்பட்டவனைப் போய், நினிவேயின் குடிகளே! உங்கள் மேல் தேவனது இரக்கத்துக்கு முடிவில்லை! என்று அங்கே நின்று தீர்க்கத்தரிசனம் சொல் என்றால்? அவனால் ஜீரணிக்கவே முடியாத ஒன்று அது!

இன்னும் 40 நாள் உண்டு. அப்போது நினிவே கவிழ்க்கப்பட்டுப் போகும்...! என்ற அவனது ஒரே பிரசங்கத்தில் அரசனும், ஆண்டியும் இரட்டுடுத்தி உபவாசித்து, மனிதனும் மிருகமும் புலம்பி அழுது மனந்திரும்பியபின், அந்த நினிவேயைப் பார்த்து இந்த யோனா சந்தோஷத்தில் துள்ளிக் குதித்திருப்பான் என்று நீங்கள் நினைப்பீர்கள்!

ஆனால் அவன் ஒரு பைத்தியம் என்பேன் (என் வார்த்தையை அப்படியே எடுத்துக்கொள்ளாதீர்கள்) யோனா 4:1ஐ பாருங்கள்! யோனாவுக்கு இது மிகவும் விசனமாயிருந்தது. அவன் கடுங்கோபம் கொண்டான்.

தன் ஜனமாகிய இஸ்ரவேல் தேவனை விட்டுப் பின்வாங்கியிருந்த நிலையில், நினிவேயின் ஜனம் மனந்திரும்பி தேவனது இருதயத்தைக் குளிரப்பண்ணுவதைக் காட்டிலும், அது செத்து அழிந்து நரகக் குழிக்குப் போவதே மேல்! என்பதிலேய குறியாய் இருந்தான் அவன்!

ஆனால் இவை எல்லாவற்றின் மத்தியிலும் நினிவேயின் ஜனமோ வலது கைக்கும் இடது கைக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத அஞ்ஞானத்திலேயே உட்கார்ந்திருந்தது.

இந்தக் காரியங்கள் அனைத்தையும் கொஞ்சம் ஆவிக்குரிய கோணத்திலும், இந்த நினிவேயை இன்றைய தேவனற்ற இஸ்லாமிய நாடுகளோடும், கிறிஸ்தவம் ஒடுக்கப்படும் கம்யூனிச தேசங்களோடும், மதமாற்றம் என்று கூச்சலிடும் இந்துத்துவ சக்திகளோடும் சற்று ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள் பார்ப்போம்.

எங்கே நினிவேயில் எழுப்புதல் வந்துவிடப் போகிறதோ என்று அதை முழுப்பகையாய் பகைத்துக் கொண்டிருந்த யோனாவைப் போலவே, கிறிஸ்தவர்களை அணுஅணுவாய் வதைத்து சித்திரவதை செய்து கொண்டிருக்கும் நாடுகளின் மேல் தப்பித் தவறிக்கூட தேவ இரக்கம் வந்துவிடக்கூடாது என்று மனமாற பிரார்த்தனை ஏறெடுக்கும் நவீன யோனாக்கள் எத்தனைபேர் இன்றைக்கும் உண்டு!

பிரசங்கித்தார் என்பதால் வாட்ச்மேன் நீயின் நாக்கை வெட்டி, புத்தகங்கள் எழுதினார் என்பதால் அவரது வலது கையை வெட்டி, கிறிஸ்தவர்களை எலும்பு உடைக்கும் எந்திரங்களின் நடுவே கிடத்தி, அவர்கள் மேல் உருளையை உருட்டி, அங்கம் அங்கமாய் வெட்டிக் கூறுபோடும் சைனாவின் இரட்சிப்புக்காகவும்,

வெறி நாய்களை ஏவி கிறிஸ்தவர்களைக் குதறச் செய்து, மூக்கின் வழியே கொதிக்கும் மிளகுத் தண்ணீரை வயிற்றுக்குள் பீச்சியடித்து கால்பந்து போல் வயிற்றை உப்பப் பண்ணி, அவர்களது வாயிலும், மூக்கிலும் ஆசன வாயிலின் வழியாகவும் அந்த வெந்நீர் வெளியே வரும் வரை தரையில் அவர்களைப் பந்தாடும் வட கொரியாவுக்காவும், புத்த வெறி கொண்ட ஜப்பானுக்காகவும், தலைகீழாய் தொங்கவிட்டு அடித்து இரத்தக்களறியாக்கி, இரவுகளில் சிறை அறைகளில் அவர்கள் மேல் பட்டினி போடப்பட்ட பெருச்சாளிகளை ஏவி விட்டு அவர்களை அவைகள் உயிரோடு தின்று தீர்ப்பதைப் பார்த்து ரசித்துக் களிக்கும் போலந்து, ருமேனியா தேசங்களில் ஹரலான் பார்ப்போவ் மற்றும் ரிச்சர்ட் உம்பிராண்ட் போன்ற போதகர்கள்

அனுபவித்த வர்ணிக்க முடியாத வதைகள் நடந்த அந்த நாடுகளுக்காகவும், இன்று காவிக் கொடி படபடக்க, திரிசூலம் ஏந்தி ஜெய் ஸ்ரீ ராம் கோஷமிட்டு கிறிஸ்தவர்களுக்கு எதிரே அணிதிரண்டிருக்கும் இந்துத்துவ காவிப்படைக்காகவும் இருதயத்தை கிழித்து மன்றாடும் மனிதர்கள் உண்டோ?

உருளைக்கிழங்கின் தோலை உரித்தால் அதற்கு வலிக்குமே என்று உருளைக்கிழங்குக்காக கவலைப்பட்டு ஒருவன் உருளைக்கிழங்கைத் தின்னாமல் இருப்பானோ? என்று சொல்லிக்கொண்டே கிறிஸ்தவர்களை தோலுரித்த நாடுகளை ஒருவன் சபியாமல் இருப்பானோ?

இவை எல்லாவற்றிலும், இந்த நாடுகளையும் அதின் கொடுங்கோலர்களையும் சாபமாய் சபித்து அந்த நிஷ்டூரர்களுக்காக ஜெபிக்காமல் இருக்க ஒரு கோடி காரணமே இருந்தாலும்....

ஆண்டவரே! ஆவிக்குரிய அனாதைகளாய், பாவ நோய் கொண்டு, தங்கள் அசுத்த அருவருப்பிலே உச்சந்தலை முதல் உள்ளங்கால் மட்டும் தங்கள் சதையை தாங்களே தின்று ஓட்டை எடுத்துத் தங்களையே சுரண்டிக் கொண்டு நியாயத் தீர்ப்பின் நாளுக்கென்று சகதியிலும் சாம்பலிலும் உட்கார்ந்து அரற்றிக் கொண்டிருக்கும் இந்த நாடுகளின் ஜனத்துக்கு இரங்கி ஒரு யோவான் ஸ்நானகனையோ மார்ட்டின் லூத்தரையோ, ஜாண் நாக்ஸையோ, ஜாண் வெஸ்லியையோ தரமாட்டீரோ? என்று தமக்கு முன் கதறும் ஒரு மனிதனை கர்த்தருடைய கண்கள் இன்றும் தேடிக்கொண்டே தான் இருக்கிறது!

தேவனுடைய உக்கிர கோபாக்கினியின் பாத்திரத்தில் பானம் பண்ணி அதில் வண்டல்களை உறிஞ்சிக் குடிக்க மட்டுமே பாத்திரமான இப்படிப்பட்ட இந்த நாடுகள் மேலும் அவரது இரக்கம் ஊற்றப்படுமானால் அதையும் ஜீரணித்து ஏற்றுக்கொள்ள யாராகிலும் இங்கே உண்டோ?

ஆம் அப்படித்தால் பரிதபித்தார்.... பரிதபிக்கிறார் தேவன்!

நினிவேக்காக மட்டுமல்ல... வலது கைக்கும் இடது கைக்கும் வித்தியாசம் தெரியாமல் இன்றும் இந்த நாடுகளில் இருளில் இருக்கும் ஜனத்துக்காக!

எவ்விலை கொடுத்தாகிலும் எழுப்புதலை வாங்க ஆயத்தமா?

இந்த விஷயதில் அநேகர் என்னோடு ஒத்துக்கொள்வதில்லை. ஆனால் தனது வருகைக்கு முன்பாக, எழும்பி, அடிக்கப்போகும் ஒரு மகா பெரிய சுனாமி எழுப்புதலில் தமது சபை மகிமையின் சபையாக,வெற்றிக்கொண்ட, வீறுகொண்ட சபையாகத் தாம் வரும்போது, வெட்கப்படாமல் தமக்கு முன் நிற்பதைக் காணவே தேவன் விழைகிறார் என்று நான் நிச்சயமாக நம்புகிறேன்!

எழுப்புதலுக்காக எந்த விலையானால் என்ன? தலையே கொடுத்தாலும் தகும்!

பாதாளத்தின் வயிற்றிலிருந்து கூக்குரலிட்டேன். அப்பொழுது என் விண்ணப்பம் உமது பரிசுத்த ஆலயத்திலே உம்மிடத்தில் வந்து சேர்ந்தது. (யோனா.2:2,7) என்று சொன்ன கவலையீனமும் எரிச்சலும் ஒருமிக்கக் கொண்ட தீர்க்கனைப் போல நாமும் சொல்வோமானால் அதற்காக அவன் அங்கே செலுத்திய அதே அதிபயங்கரமான விலையை நாமும் செலுத்தியே ஆக வேண்டும்!

கர்த்தருடைய கணக்கே தனி!
Leonard Ravenhill

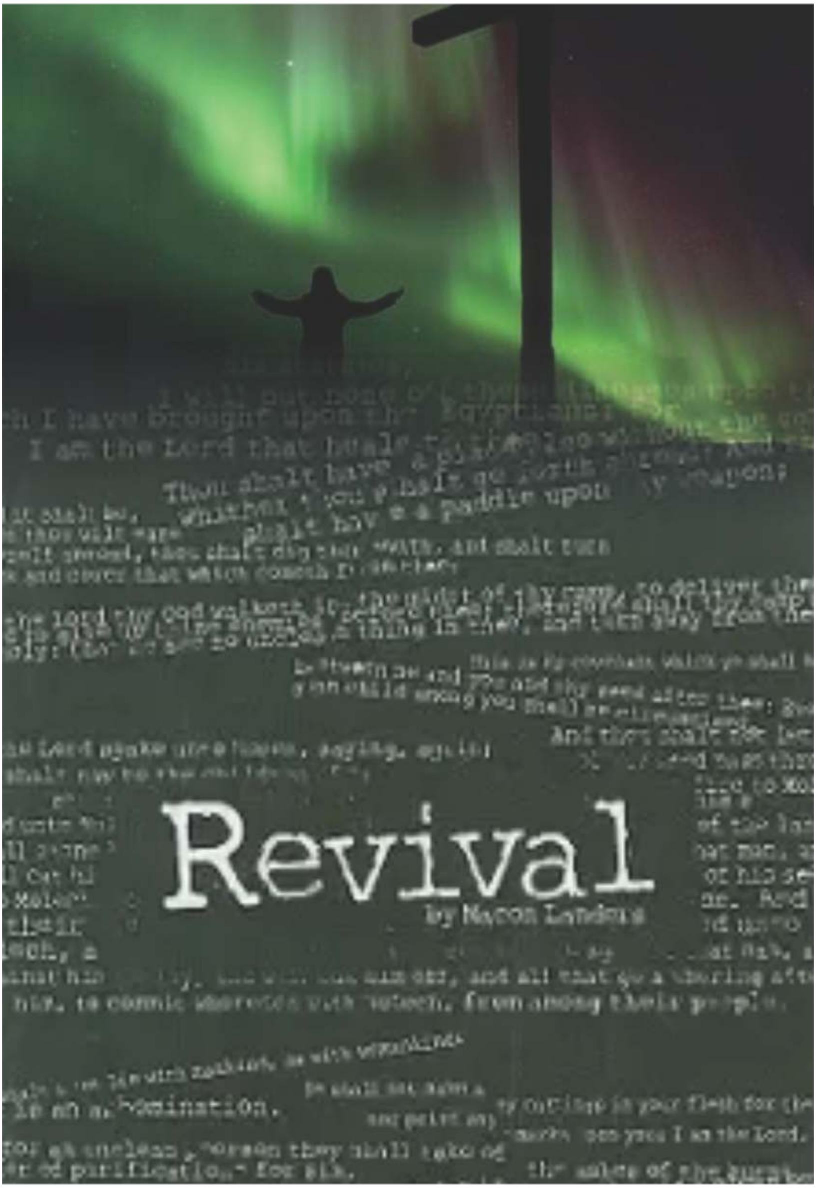
Revival

CHAPTER 14

எழுப்புதலுக்கான விலைக்கிரயம் செலுத்த நீ ஆயத்தமா ?

எழுப்புதலுக்கான விலைக்கிரயம் செலுத்த நீ ஆயத்தமா?

Rev. Wesley Duewel

எழுப்புதலுக்காக எப்படிப்பட்ட விலைக்கிரயம் செலுத்த நீ ஆயத்தமாய் இருக்கிறாய்?

நாம் செய்யும் தான தர்மங்களினாலோ, நற்கிரியைகளினாலோ சம்பாதிப்பது அல்ல தேவ ஆசீர்வாதங்கள், மாறாக, எந்த நன்மையான ஈவும் பூரணமான எந்த வரமும் பரத்திலிருந்தே உண்டாகி, ஜோதிகளின் பிதாவினடத்திலிருந்தே இறங்கி வருகிறது. (யாக்.1:17)

ஆனாலும் தேவன் செய்யப்போகும் பலத்த கிரியைகளில், ஏதோ ஒருவகையில் பங்கு கொள்ள விசேஷித்தை அழைப்பைப் பெற்றிருக்கும் நாம். அதற்கென்று விலைக்கிரயம் ஒன்றையும் செலுத்தியே ஆக வேண்டியிருக்கிறது. அப்படித்தான் தேவன் வைத்திருக்கிறார்.

நாம் தேவனுடைய உடன் வேலையாட்களாய் அவரால் அழைக்கப்பட்டிருப்பது அவருடைய கிருபையே! ஜனங்களின் இரட்சிப்புக்காகவும் தேவ ராஜ்யத்தின் வளர்ச்சிக்காகவும் விலைக்கிரயம் செலுத்த நாம் அழைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்பது அவரது கிருபையால் நமக்குக் கிடைத்த மேலான கனமும் சிலாக்கியமுமே ஆகும்.

இப்போது சொல்!
எப்படிப்பட்ட விலைக்கிரயம் செலுத்த நீ ஆயத்தமாய் இருக்கிறாய்?

ஒவ்வொரு ஆசீர்வாதத்திற்கும் ஒரு விலைக்கிரயம் உண்டு. நமது இரட்சிப்பை நிறைவேற்ற, தேவனாலே மாத்திரமே நமது இரட்சிப்புக்கான முடிவில்லா விலைக்கிரையத்தை செலுத்த முடியும்.

பிதாவாகிய தேவன் மட்டுமே செலுத்த வேண்டிய விலையில்லாத விலை ஒன்று அவருக்கு இருந்தது.

தமது மீட்பின் திட்டத்தினிமித்தம் தமது ஒரே பேரான குமாரனை பூமிக்கு அனுப்பியே ஆக வேண்டியது. பிதாவாகிய தேவனுக்கு ஒரு அற்பமான காரியமாய் இருந்தோ?

அந்தக் குமாரன், உலகத்தின் பாவத்தை சுமந்து தீர்க்கும் தேவ ஆட்டுக்குட்டியாய், மரத்திலே தூக்கப்பட்டு சாபமானபோது, தமது நேச மகனிடமிருந்து தமது முகத்தை மறைத்துக் கொண்டது அவருக்கு மிக சாதாரணமானதாகவும், தமது பார்வைக்கு ஒன்றுமே இல்லாதது போன்ற ஒரு காரியமாய் இருந்ததோ?

சிலுவையிலே சம்பாதித்த விடுதலைக்கும் இரட்சிப்புக்கும் திரித்துவ தேவனான மூவருமே முடிவில்லா விலைக்கிரயம் ஒன்றை செலுத்தவே செலுத்தினார்.

தேவன் தமது விலைக்கிரயத்தை செலுத்தித் தீர்த்துவிட்டார்.
அது முடிந்தது. ஆனால் நீயும் நானும் செலுத்த வேண்டிய விலை ஒன்று உள்ளது.பவுலின் நாட்களின் பவுல் செலுத்த வேண்டிய விலை ஒன்று அவருக்கு இருந்தது. அதை அவர் சந்தோஷமாய் செலுத்தினார்.

தேவனது கிரியைகளைக் காணத் துடிக்கும் ஒவ்வொரு காலகட்டமும் ஒவ்வொரு தலைமுறையும் ஒரு புதிய பலியையும் தியாகத்தையும் செய்தே ஆக வேண்டும். புதிய நாள் ஒவ்வொன்றும் கர்த்தருக்காக ஏதோ ஒரு புதிய விலைக்கிரயத்தை செலுத்த அதை எதிர்பார்த்தே காத்திருக்க வேண்டியுள்ளது. தனது திட்டத்தில் பரலோகம் அதை அப்படித்தான் நிர்ணயித்துள்ளது.

தேவனுடைய வெற்றிகளும், அவரது ராஜ்யமும் ஒரு போதும் மலிவு விலையில் வலிய வருவதில்லை.

மிகப்பெரிய விலைக்கிரயம் ஒன்று செலுத்தப்படாமல் எந்தத் தலைமுறையும் ஒரு போதும் தேவனுடைய அசைவைக் கண்டதுமில்லை. தேவனுக்காய் எதையும் சாதித்ததுமில்லை.

ஏசாயாவின் நாட்களில் நடந்து அதுவே!
திரியேக தேவன், யாரை நான் அனுப்புவேன். யார் நமது காரியமாய்ப் போவான்? என்று ஏங்கி அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

எசேக்கியலின் நாட்களில் நடந்தும் அதுவே!
தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு தேசத்தின் மேல் வந்து அவர் அதை அடித்து அழிக்காதபடி திறப்பிலே நிற்கவும் சுவரை அடைக்கவும் தக்க ஒரு மனிதனை தேவன் தேடிக்கொண்டிருந்தார்!

பவுலின் நாட்களில் நடந்ததும் அதுவே!
எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் சுகத்தையும் தங்கள் சுயலாபத்தையும் தங்களுக்கு நலமான தங்களுக்குரியவைகளையுமே தேடிக் கொண்டிருந்தபோது, அப்போஸ்தலனோ, அழியும் ஆத்துமாக்களுக்கான தனது போராட்டத்தில் அநேக நேரம் தனியாகவே போராடிக்கொண்டிருந்தார்!

இன்று நடப்பதும் அதுவே!
கிறிஸ்தவர்களில் பெரும்பாலானோர் சொல்லிக் கொள்ளும்படியானவர்கள் அல்லர். விலைக்கிரயம் என்ற ஒன்று இருக்கிறது என்பதே அவர்கள் சிந்தனைக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட ஒன்றாக இருக்கிறது.

இன்னும் ஒரு பெரிய ஆவிக்குரிய கூட்டம் தூங்கியே காலம் கழிக்கிறது! தாங்கள் செலுத்த வேண்டிய பலியும் தியாகமும் விலையும் ஒன்று உண்டு என்பதே அவர்கள் அகராதியில் கிடையாது!

ஆவிக்குரிய பஞ்சம் ஒன்று இன்று தலைவிரித்தாடுகிறது. எத்தனை கூட்டங்கள்! எத்தனை மாநாடுகள்! கிறிஸ்தவர்களை உந்தி எழுப்பி உற்சாகப்படுத்த எத்தனை தான் தலைகீழ்ப் பிரயத்தனங்கள் செய்யப்பட்டாலும் நாம் ஆவலாய் ஏங்கித் தவிக்கும் எழுப்புதலை இன்னும் நமது கண்கள் காணாமலிருப்பதற்கு காரணம் ஒன்று இருக்கவே செய்கிறது.

தேவனிடம் எந்த நன்மைக்கும் வரங்களுக்கும் வல்லமைக்கும் எப்போதும் பஞ்சமே இருந்ததில்லை. அவரது உயிர்த்தெழுதலின் வல்லமை இன்றும் மிக வலிமையாகக் கிரியை செய்யவே செய்கிறது!

மனசாட்சியின் காலம் நியாயப்பிரமாணத்தின் காலம் என்றெல்லாம் கடந்து போன காலங்களையும் யுகங்களையும் காரணம் காட்ட எந்தக் காரணத்துக்கும் இடமே இன்றி, நாம் இப்போது இருப்பதோ மிக உன்னதமான கிருபையின் காலத்திலேயே! இது பரிசுத்த ஆவியானவரின் காலம்!

அற்புதங்களை நடப்பிப்பதோ, பாவத்தை உணர்த்துவிப்பதோ, பரிசுத்தமாக்குவதோ, எழுப்புதலை அனுப்புவதோ-எதற்கும் தடையின்றி எதையும் அவர் செய்ய ஆயத்தமாய் இன்னும் கிரியை செய்துகொண்டே தான் இருக்கிறார்!

நாம் வாழும் இந்தக் காலம், பரிசுத்த ஆவியானவர் ஊற்றப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும், வாக்குத்தத்தம் செய்யப்பட்ட இளைப்பாறுதலின் காலங்கள். (அப் 3:19)

தேவனது தரப்பிலிருந்து இவைகள் எல்லாம் எந்தக் குறைவுமின்றி பொழிந்தருளப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாலும் இவைகளுக்கும் மத்தியில் ஒரு மிகப்பெரிய ஆவிக்குரிய வெற்றிடமும் தேவையும் இருந்து கொண்டு தான் இருக்கிறது.

கிருபையின் ஆசீர்வாதங்கள் ஏராளம்!
ஆனால் தேவனின் மகத்தான அசைவுகள் அரிதாகவே காணப்படுகிறது!

முன் எப்போதையும் விட நல்ல கிறிஸ்தவர்களுக்குக் கணக்கில்லை. ஆனால் ஆவிக்குரிய ஜாம்பவான்கள் எங்கே?

ஆவிக்குரிய வட்டாரங்களில் எழுப்புதலை வாஞ்சிக்கும் விசுவாசிகள் அநேகர்! ஆனால் அதற்கான விலைக்கிரையம் செலுத்தத் தங்களையே விலையாய் செலுத்துவோர் எங்கே?

ஏற்கனவே சொன்னது போல் எங்கு பார்த்தாலும்
ஆவிக்குரிய பஞ்சம்! பற்றாக்குறை !

இருதயத்தை ஊற்றி ஜெபிக்கும் ஜெபங்களுக்கு
ஜெபவீரர்களும் காணக்கிடைக்காத பஞ்சம்!
உபவாசம் என்ற போராயுதத்தைக் கையில் எடுக்கும்
உபவாச வீரர்கள் இல்லாத பற்றாக்குறை!

விதைக்கப்பட்ட விதைகளுக்குக் குறைவில்லை. ஆனால்
கண்ணீரோடு விதைக்கப்படாததால், கெம்பீரமாய் அல்ல,
கொஞ்சமாகவே அறுத்தோம்.

இயேசுவை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்.... என்ற குரல் எங்கும் ஒலித்தாலும்,
சிலுவை சுமப்பது... என்ற சத்தம் எங்குமே கேட்கப்படுவதில்லை.
விசுவாச மாநாடுகளுக்குப் பஞ்சமில்லை.
ஆனால் மலைகளைப் பேர்க்கக்கத்தக விசுவாசம்
காணக்கிடைப்பதில்லை!

ஜெபத்தில் போராடும் ஜெப வீரர்களுக்கும் புலம்பி அழும் குமாரத்திகளுக்கும் தாய்மார்களுக்கும் இன்று பஞ்சம் இல்லையோ?

இயேசுவோடு சரிசமமாய், சமரசமாய் உரையாடுவதே அநேகருக்கு ஜெபம் என்று ஆகிவிட்ட போது, கெத்சமயின் அங்கலாய்ப்பும் பலத்த சத்தமும் கண்ணீரும் விண்ணப்பமும் எங்கே?

நீ ஒரு நல்ல பக்தியுள்ள கிறிஸ்தவன் தான். சபையிலும் ஊழியத்திலும் உன்னால் இயன்ற உன் பங்கை நீ செய்து வருகிறாய். நல்லது..
ஆனால் இவை மாத்திரம் போதுமா?

ஒருவேளை உன்னுடைய துணிகரமான பாவத்தினால் கடந்த நாட்களில் கிறிஸ்துவை நீயே சிலுவையில் அறையாமல் இருந்திருக்கலாம்.

ஆனால், கிறிஸ்துவோ அடிக்கடி உன்னைப் பார்த்து, நீ இன்னும் நித்திரை செய்கிறாயோ?
போதும். வேளை வந்தது....
என்று சொல்ல வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருக்கிறீரே?

வரப்போகும் நாட்களிலும் நீ உனது கடந்த நாட்களைப் போலவே தான் எல்லா வகையிலும் இருக்கப்போகிறாய் என்பது நன்றாகவே தெரிகிறது என்பதை நான் துக்கத்தோடே சொல்ல வேண்டியுள்ளது. உன் கடந்த நாட்களையும் நடக்கைகளையும் கவனித்துப் பார்க்கும் போது, வரும் நாட்களிலும் அதில் ஒன்றும் விசேஷமான மாற்றம் காணப்படப்போவது போலத் தெரியவில்லையே?

இவற்றிற்கு சாக்குப்போக்கு சொல்வது மிக எளிது! ஏற்கனவே நீ இருந்து வந்தது போலவே தான் உன் அன்றாட காரியங்களில் இனியும் நீ இருக்கபோகிறாய் என்பதற்கு கணக்கற்ற காரணங்கள் நன்றாகவே தெரிகிறது.

விலைக்கிரயத்தைப் பற்றியெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்ககூட உனக்கு நேரம் ஏது? உன்னால் அதைத் தாங்கவும் முடியாது! அதின் விலை அவ்வளவு அதிகம்!

உன் நண்பர்களுடன் நீ செலவழிக்கும் நேரத்தை நீ தியாகம் செய்ய வேண்டிய விலைக்கிரயமாய் அது இருக்கலாம்! அல்லது சமூக வலை தளங்களான முகநூல் மறறும் வாட்ஸப்பில் செலவழிக்கும் நேரத்தையே டிவிக்கு முன்னால் மணிக்கணக்கில் கழிக்கும் நேரத்தையோ, கிரிக்கெட் பார்க்கும் நேரத்தையே விட்டுவிட வேண்டிய ஒரு விலைக்கியோரயமாய் அது இருக்கலாம்.

அல்லது உன் அதிகாலை தூக்கத்தையோ, மதிய உறக்கத்தையோ, உணவு வகைகளின் மேலுள்ள உன் ஆகார மோகத்தையோ விட்டுவிட்டு உபவாசத்தோடு ஜெபிக்க வேண்டிய கட்டாயம் என்ற விலைக்கிரயமாய் இருக்கலாம்!

நீ அதிகமாய் விரும்பி நேசிக்கும் நட்பையோ, உன் மனம் லயிக்கும் யாரோ ஒருவரது அளவுக்கு அதிகமான உறவையோ கூட கர்த்தருக்காகத் துண்டித்துவிட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் என்னும் விலையாய் இருக்கலாம்!

உனது சில பழக்க வழக்கங்களையோ அல்லது நீ மிகவும் அதிகமாய் விரும்பிச் செய்யும் காரியங்களையோ, என்னை விட்டால் வேறு யாரும் செய்ய முடியாது.. என்று நீ நினைத்து கொண்டிருக்கும் காரியங்களையோ கூட விட்டு விட வேண்டிய ஒரு விலைக்கிரயமாய் இருக்கலாம்!

மொத்தத்தில் விலைக்கிரயம் என்பது நீ நினைப்பது போல் அல்ல. அது மிக மிக அதிகமானது! ஆனால் என்ன விலையானால்தான் என்ன? நீ அதை செலுத்திப்பார்! என்று நான் உனக்கு சவால் விட்டுச் சொல்கிறேன்.

ஜெபத்துக்கும் தேவ ராஜ்யத்துக்கும் முதலிடம் கொடுக்கத்தக்கதாக சில அதிரடி மாற்றங்களை உன் அன்றாட வாழ்வில் நீயே செய்துதான் பாரேன்! என்று தைரியமாய் உனக்குச் சொல்லுகிறேன்! எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக கெத்செமனேக்கு முதலிடம் கொடுத்துப்பார் என்று சொல்லுகிறேன்.

உன்னைவிட, உன் நண்வர்களை விட, உன் எல்லாவற்றையும் விட ஜெபத்தில் தனியறை தேடி உன்னை நீயே ஒளித்துக் கொள்வதற்கு முக்கியமும் முதலுமான இடத்தைக் கொடுத்துவிடு! என்று உன்னை சவாலிடுகிறேன்!

இதில் நீ உடனடியாய், அதிரடியாய், தீவிரமாய் ஒரு முடிவோடு இறங்கிவிடு என்று தேவனை முன்வைத்துச் சொல்லுகிறேன்!

இன்று இல்லையேல் இது என்றுமில்லை!

இன்றே, இப்போதே இந்த விலைக்கிரயத்தை எழுப்புதலுக்கென்று செலுத்த உன்னை நீ ஒப்புக்கொடுப்பாயா?

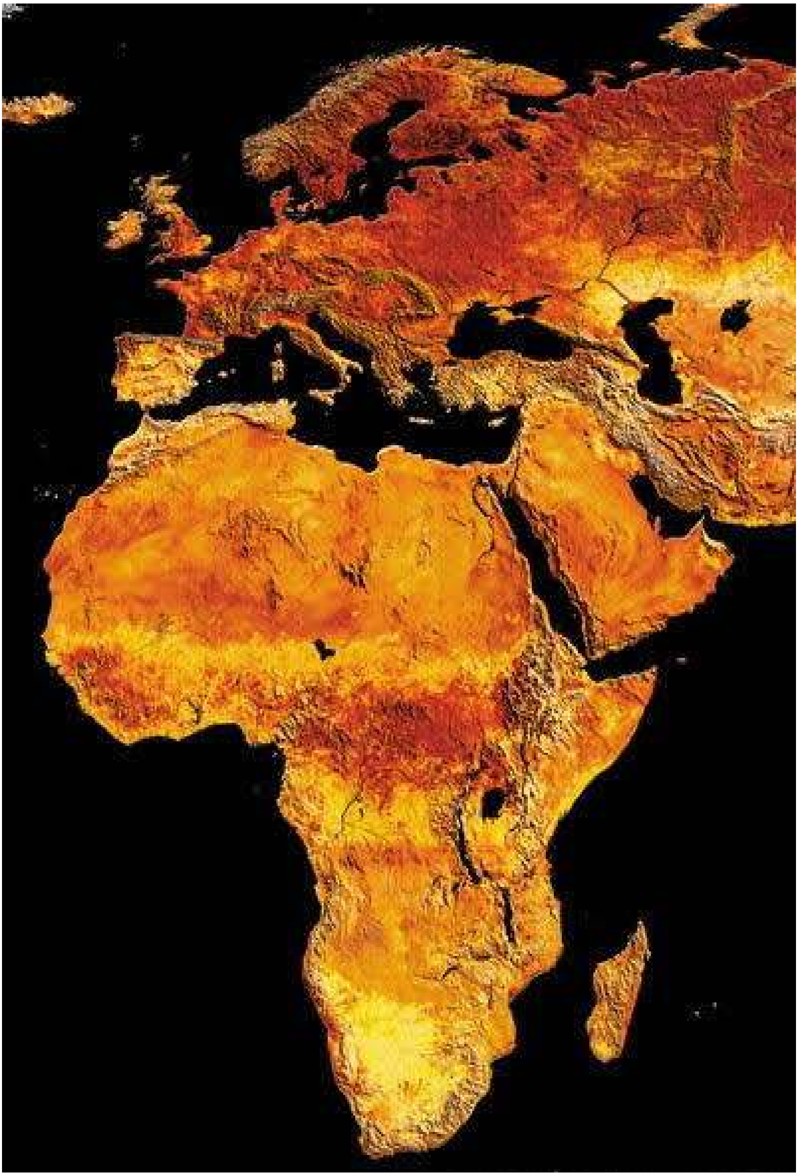

CHAPTER 15

டேவிட் – ஸ்வீயா – தேவனின் கோதுமை மணிகள்

டேவிட் - ஸ்வீயா - தேவனின் கோதுமை மணிகள்

1921...

மிஷினரித் தம்பதிகள் டேவிட் மற்றும் ஸ்வீயா Flood தங்கள் 2 வயது மகனோடு பெல்ஜியன் காங்கோ என்ற ஆப்பிரிக்க நாட்டுக்கு மிஷினரியாகப் புறப்படுகின்றனர்...

வழியில் ஸ்கேன்டிகேவியாவைச் சேர்ந்த இன்னொரு மிஷினரித் தம்பதிகளான எரிக்சனும் இவர்களோடு சேர்ந்து கொள்கின்றனர்...

காங்கோவில் அவர்களது மிஷன் வளாகத்திலிருந்து வெகுதூரத்திலுள்ள ஒரு காட்டுப் பகுதிக்குள் சுவிசேஷத்தைக் கொண்டு செல்ல கிறிஸ்துவின் அன்பு அவர்களை நெருக்கி ஏவியது.

இது அவர்கள் விசுவாசத்தில் எடுத்து வைக்கும் மிகப்பெரிய காலடி.

என்டோலேரா என்ற அந்த கிராமத்தின் தலைவன் தன் குல தெய்வங்களுக்குப் பயந்து மிஷனரிகளை தன் ஊரிலிருந்து துரத்தி விடுகிறான்...

இரு தம்பதிகளும் அந்த இடத்திலிருந்து அரை மைல் தூரத்தில் மேடான ஒரு இடத்தில் மண் குடிசை கட்டி அந்த கிராமத்துக்கு சுவிசேஷம் கொண்டு செல்ல ஏதாவது ஒரு அதிசயம் நடந்து வழி திறந்து விடாதா என்று காத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒன்றும் நடப்பதாகத் தெரியவில்லை.

அந்த கிராமத்தோடு அவர்களுக்கிருந்த ஒரே தொடர்பு ஒரு சிறு பையன்தான். வாரத்துக்கு 2 முறை சிக்கனும், முட்டைகளும் அவர்களுக்கு சப்ளை பண்ண அனுமதிக்கப் பட்டிருந்தான்.

ஸ்வீயா வெறும் நாலடி எட்டு அங்குலம் உயரம் தான்.

அந்த அம்மா நினைத்தார்கள்... ஆப்பிரிக்காவில் நமக்குக் கிடைத்த ஒரே தொடர்பு இந்தப் பையன்தான் என்றால், நான் ஏன் இவனுக்கு இயேசுவைப் பற்றி சொல்லக்கூடாது? என்று முடிவு செய்தவர்களாய்அவனை அழகாய் இயேசுவிடம் நடத்தினார்கள்....

அதில் வெற்றியும் கண்டார்கள். ஆனால் அதைத் தவிர வேறு எதுவுமே அவர்களால் செய்ய முடியாமல் போனது.

இதற்கிடையில் அந்தச் சின்னக் குழுவில் ஒவ்வொருவரையாக மலேரியா தாக்கவே, எரிக்ஸனும் மனைவியும் கீழே மிஷன் ஸ்டேஷனுக்கு திரும்ப முடிவு செய்துவிட்டனர். டேவிட்டும் மனைவி ஸ்வீயாவும் என்டோலெராவில் தனியே விடப்பட்டனர்.

இவை ஒரு பக்கமிருக்க.... இந்த நேரத்தில் ஸ்வீயா நிறைமாத கர்ப்பமாயிருந்தார். சுற்றிலும் கடுங்கானகம்...

அவருடைய பிரசவ நேரம் வந்தபோது கிராமத் தலைவன் ஏதோ மனமிரங்கி செவிலித்தாயை உதவிக்கு அனுப்பி வைத்தான். பெண் குழந்தை பிறந்தது.

ஏய்ன் என்று பெயரிட்டார்கள். ஏற்கனவே மலேரியாவினால் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டிருந்த ஸ்வீயா மகப்பேறு சமயத்தில் இன்னும் பெலவீனப்பட... அவருக்கு உடலில் எஞ்சியிருந்த பெலன் எல்லாம் போய் 17 நாட்களில் இறந்து போனார் ஸ்வீயா...

எல்லாம் சேர்ந்து டேவிட்டுக்குத் தாங்க முடியாதபடி அடி... அவருக்குள்ளே வித்தியாசமாய் ஏதோ ஒன்று கிரியை செய்ய ஆரம்பித்தது.

தன் கையாலே குழி வெட்டி தன் 27 வயது இளம் மனைவியை அந்தக் காட்டில் புதைத்து விட்டுக் கைக்குழந்தையுடன் மிஷன் ஸ்டேஷனுக்கு வந்து சேர்ந்தார்.

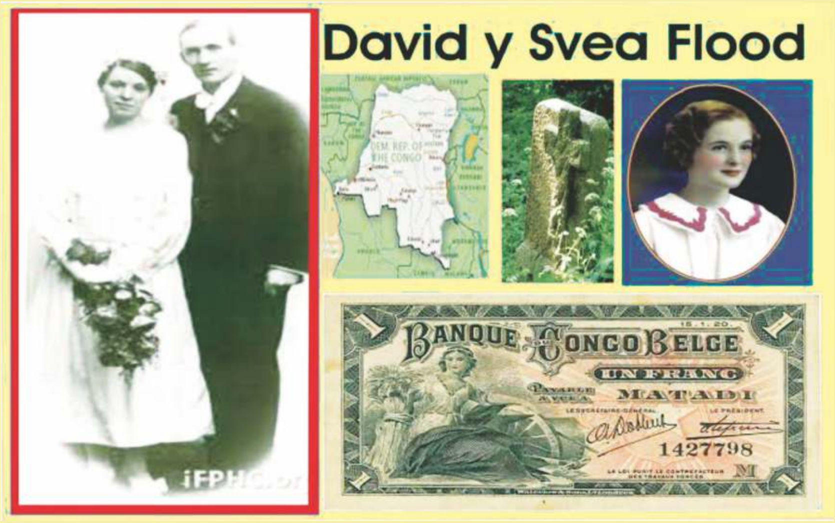

எரிக்ஸன் தம்பதியிடம் தன் குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டுச் சொன்னார். நான் ஸ்வீடனுக்கு திரும்பிப் போகிறேன். என் மனைவியை இழந்துவிட்டேன். இந்தப் பிள்ளையை இனி என்னால் வளர்க்க முடியாது. தேவன் என் வாழ்க்கையையே நாசமாக்கி விட்டார்.

சொல்லிவிட்டுத் தன் அழைப்பை மட்டுமல்ல..... கர்த்தரையே உதறித் தள்ளிவிட்டுத்தன் சொந்த நாட்டுக்குத் திரும்பினார் டேவிட்.

இதன்பின் எட்டு மாதங்களுக்குள்ளே இனம் புரியாத ஏதோ ஒரு காரணத்தால் எரிக்சனும் மனைவியும் உடனுக்குடன் ஒருவர் பின் ஒருவராக இறந்த விட்டனர்.

கைக்குழந்தை ஏய்ன் ஒரு அமெரிக்கத் தம்பதியரின் கைக்கு வந்து சேர அவர்கள் அதின் ஸ்வீடன் பெயரை கொஞ்சம் மாற்றி **Aggie** என்று வைத்தனர்.

மூன்று வயதான **Aggie**யை ஆப்பிரிக்காவுக்கு கொண்டு சென்றால் சட்ட ரீதியான பிரச்சனை வருமோ என்று பயந்து மிஷனரிப் பணியிலிருந்து மாறி அவர்கள் சபைப் பொறுப்பை எடுத்துக்கொண்டு அமெரிக்காவிலே செட்டிலாகி விட்டனர்....

வளர்ந்து பெரியவளான **Aggie,** மின்னபோலிஸில் பைபிள் காலேஜில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது தேவேஹர்ஸ்ட்டைத் திருமணம் செய்து கொண்டு இருவரும் கர்த்தருடைய ஊழியத்தை சந்தோஷமாய் செய்து வந்தனர்.

வருடங்கள் கடந்தன. இருவருக்கும் ஒரு மகனும் மகளும் பிறக்கின்றனர். அதே நேரம் ஹர்ஸ்ட், சியாட்டில் ஏரியாவிலுள்ள கிரிஸ்டியன் காலேஜில் பிரஸிடென்ட் ஆக....

அந்தப் பகுதியில் ஸ்வீடன் நாட்டினர் ஏராளமாய்க் குடியேறி இருந்ததை உன்னிப்பாகக் கவனிக்கிறார் **Aggie**

ஒருநாள் அவரது வீட்டுத் தபால் பெட்டியில் ஸ்வீடன் மொழியிலுள்ள ஒரு கிறிஸ்தவப் பத்திரிகை வந்திருந்தது. முன்பின் தெரியாத யாரோ அனுப்பியிருந்தார்கள். மொழி தெரியாவிட்டாலும் பத்திரிக்கையை மெதுவாகப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார் **Aggie.**

திடீரென்று அவரது கண்கள் பத்திரிக்கையில் காணப்பட்ட ஒரு போட்டோவில் பட்டு சட்டென்று நின்றது. அந்த போட்டோவில்.... காட்டுக்குள்ளிருந்த ஒரு கல்லறை... கல்லறையின் மேல் ஒரு வெள்ளைச் சிலுவை... சிலுவையின் மேல் ஆங்கிலத்தில் ஒரு பெயர் **SVEA FLOOD**

உடனே பத்திரிகையை எடுத்துக்கொண்டு
காலேஜுக்கு ஓடினார் ...

ஸ்வீடன் மொழி தெரிந்த ஒரு காலேஜ் புரொஃபசரிடம் அந்தச் செய்தியைப் படிக்கச் சொன்னபோதுதான் அவருக்கு முழுத் தகவலும் தெரியவந்தது.

ஏற்கனவே தான் ஸ்வீடனைச் சேர்ந்த மிஷரித் தம்பதி டேவிட்-ஸ்வீயாவின் மகள் என்று அறிந்திருந்தார் **Aggie**.

மிஷனரித் தம்பதிகள் என்டோலேராவுக்கு வந்தது. குழந்தை பிறந்தது, தாய் இறந்தது.. ஆப்பிரிக்கப்பையன் கர்த்தருக்குள் நடத்தப்பட்டது. மிஷனரிகள் வெளியேறியது. அதன்பின் அந்தப் பையன் வளர்ந்து கிராமத் தலைவனிடம் பேசி அந்தக் கிராமத்தில் ஒரு ஸ்கூல் கட்டிக் கேட்க... அந்தப் பள்ளியிலுள்ள ஒவ்வொருவரையும் கிறிஸ்துவுக்குள் நடத்தினான் அந்தப்பையன்...

நாட்கள் நகர....
இப்போது அந்தக் கிராமத்தில் மட்டும் 600 விசுவாசிகள் அந்தக் கிராமத்தலைவனையும் சேர்த்து....

இவை எல்லாமே டேவிட்-ஸ்வீயாவின் தியாகத்தினால்... கேட்டுவிட்டு அதிர்ச்சியில் உறைந்தார்...

கொஞ்ச நாட்களில் ஹர்ஸ்ட் **Aggie**யின் 25வது **Wedding Anniversary** வந்தது.

அவர்களுக்கு வெகுமதியாக அந்தக் காலேஜ் அவர்கள் இருவருக்கும் இலவசமாக ஸ்வீடன் சென்று வர அனுமதி தந்தது.

ஸ்வீடன் வந்த **Aggie**, தன் நிஜ தகப்பனாரைத் தேடிச் சென்றார்.

இதற்குள் மறுதிருமணம் செய்து 4 பிள்ளைகளும் பிறந்து வயதாகி விட்டிருந்தது டேவிட்டுக்கு. அவருக்கு வாழ்க்கையே மாறிப்போயிருந்தது.

கடவுளும் வேண்டாம்...
ஊழியமும் வேண்டாம் என்று பின்மாறிப் போய் குடி போதைக்கு அடிமையாகிக் கிடந்த டேவிட்டை சமீபத்தில் பக்கவாதமும் தாக்கியிருந்தது.

அவரது வீட்டில் எழுதப்படாத ஒரு விதி.....
என்னிடமிருந்து எல்லாவற்றையும் பறித்துக்கொண்ட கடவுள் என்ற பெயரே இந்த வீட்டில் உச்சரிக்கப்படக் கூடாது என்பதே அது....

இப்படிப்பட்ட வீட்டில் கால் வைத்தார் Aggie.. தன் ஒன்றுவிட்ட சகோதர சகோதரிகளைச் சந்தித்தவர், தன் அப்பாவையும் சந்திக்க விருப்பம் தெரிவித்த போது அவரிடம் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார் ....

ஒரு அழுக்கடைந்த அபார்ட்மெண்ட்...வீடெல்லாம் விஸ்கி பாட்டில்கள்...
ஒரே நாற்றம். ஒரு ரூமில் அழுக்குக் கட்டிலில் முடங்கிக் கிடந்தார் 77 வயது டேவிட்... கண்ணீர் முட்டிய Aggie.. அப்பா என்று கூப்பிட...
அம்மா ஏய்ன்.... என்று தன்னையறியாமலேயே சத்தமிட்டார் டேவிட்.

மகளே....
நான் உன்னை யாருக்கோ கொடுத்துவிட நினைக்கலம்மா...
என்று நா தழுதழுக்க, அதனால என்னப்பா
கர்த்தர் என்னைப் பார்த்துக்கொண்டார்....
என்று அப்பாவைத் தன் கையினால் தாங்கினார் ....

அந்தப் பேரை மட்டும் திரும்பச் சொல்லாதம்மா....
என்று விறைப்பானார் டேவிட்.

எல்லாமே அந்தக் கடவுளால தான் வந்தது..
நம்ம வாழ்க்கையே நாசமாப் போச்சு....
உண்மையிலே அவர் ஒரு அன்பான கடவுளா இருந்தா இப்படி நம்ம குடும்பம் சிதறியிருக்குமா? என்று சொன்ன அப்பாவைத் தன் கையினால் அமைதிப்படுத்தி....

அப்பா நான் உங்களுக்கு ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்லட்டுமா?
இது உண்மையா நடந்தது....என்று சொல்லிவிட்டு அந்தப் பத்திரிக்கையிலுள்ள சம்பவத்தை விவரிக்க ஆரம்பித்தார் **Aggie**

Aggie தன் அப்பாவிடம் சொன்னார்....

நீங்க ஆப்பிரிக்கா போனதோ அம்மா அங்க இறந்ததோ எதுவுமே வீணா போகலப்பா...

நீங்க ஒரு சின்ன தம்பியைக் கர்த்தருக்குள் நடத்துனீங்களே...

அந்த தம்பி வளர்ந்து முழு கிராமத்தையும் கிறிஸ்துவுக்கு ஆதாயப்படுத்தியிருக்கிறான் அப்பா...

அந்த கிராமத்தில் இப்ப மொத்தம் 600 விசுவாசிகள். அது மட்டுமல்ல உங்களை ஊருக்குள்ள வரக்கூடாது என்று சொன்ன அந்த ஊர் தலைவனே விசுவாசியாகி, அந்த ஊர்ல ஸ்கூல் கட்டி கொடுத்திருக்கிறார்..

அதிலுள்ள ஒவ்வொரு பிள்ளையும் இன்னிக்கு விசுவாசத்தில் இருக்கிறாங்க...

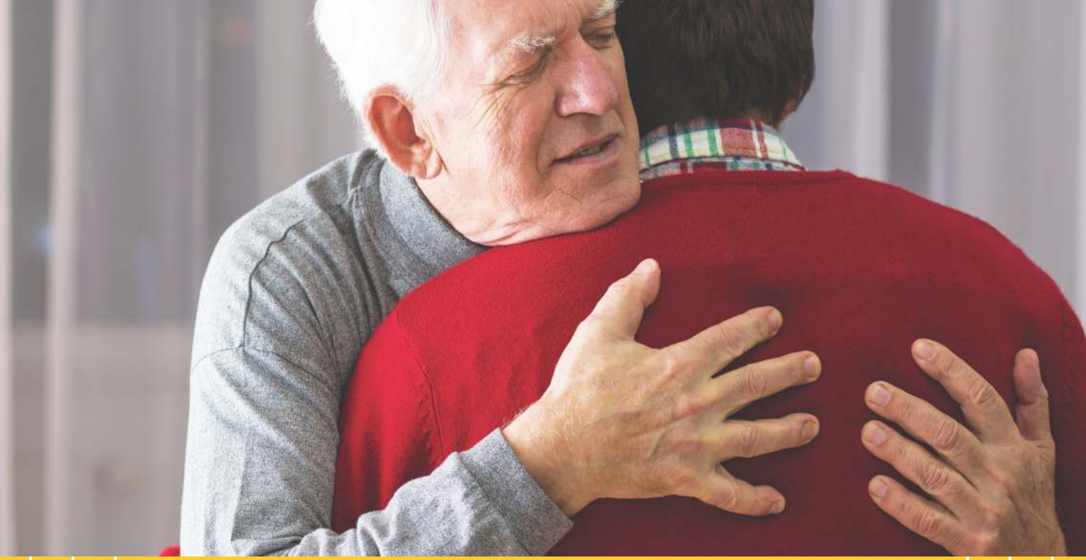

நீங்க போட்ட ஒரு விதை வளர்ந்து இன்னைக்கு ஒரு பெரிய மரமாயிருக்குது... அப்பா, இயேசப்பா உங்களை ரொம்ப நேசிக்கிறாங்க.... அவங்க உங்களை வெறுக்கலப்பா....
சொல்ல சொல்ல கேட்டுக்கொண்டே இருந்த அந்த வயதான மனிதன்....
அப்படியே தன் மகளைப் பார்க்கத் திரும்பினார்.

எத்தனையோ வருடங்களாக கல்லாகிப் போயிருந்த அந்த இருதயம் மிருதுவாக ஆரம்பித்தது. அன்றைய தினமே டேவிட் தன் நேசர் பக்கமாய் மனந்திரும்பினார். அடுத்த சில நாட்கள் தன் மகள் மருமகனுடன் சந்தோஷமாய் இருந்த டேவிட்.... கொஞ்ச நாட்களிலேயே கர்த்தருக்குள் நித்திரையடைந்தார்.

Aggieயும் கணவர் ஹர்ஸ்டும் அதற்கு முன்பே அமெரிக்கா திரும்பிவிட்டனர். இதன்பின் லண்டனில் பெரிய கான்ஃபரன்ஸில் Zaire என்ற பெல்ஜியன் காங்கோவிலிருந்து அங்குள்ள நேஷனல் சர்ச்சின் பொதுச்செயலாளர் வந்து கர்த்தர் செய்யும் பெரிய காரியங்களையும் எப்படி தன் சபை இன்று 1,10,000 பேர் கொண்ட சபையாய் மாறியது என்றும், சுவிசேஷம் எப்படி அந்த நாட்டில் பரவியது என்றும் மிகத் தெளிவாக சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

கான்ஃபரன்சிஸ் முடிந்ததும் தன்னை அடக்க முடியாமல் **Aggie** அவரிடம் சென்று உங்களுக்கு டேவிட்-ஸ்வீயா பற்றி தெரியுமா? என்று கேட்டார்.

அவர் சொன்னார்.......
“யெஸ் மேடம் ஸ்வீயா ஆன்ட்டியின் முதல் கனி நான்தான்..”
அவர்களுக்கு வேண்டிய ஆகார பதார்த்தங்கள் கொண்டு
வந்த பையன் நான்தான் என்று சொல்ல...

இருவரும் கட்டிப்பிடித்து வெகு நேரம் அழுதார்கள்.

அந்த மனிதன் சொன்னார்....
நீங்கள் காங்கோ வந்து பார்க்க வேண்டும்.
உங்க அம்மாவையும் அப்பாவையும் நாங்களும் எங்கள் மக்களும் எவ்வளவு நேசிக்கிறோம் எவ்வளவு கனமாய் எண்ணுகிறோம் என்று...

சீக்கிரமே **Aggie**யும் ஹர்ஸ்டும் காங்கோவின் அந்த கிராமத்திற்கு போனார்கள். அவர்களுக்கு அந்த கிராமத்தினர் தந்த வரவேற்பே தனி.

அது மட்டுமல்ல... சில நாட்களே ஆன கைக்குழந்தையாய் இருந்த தன்னை, தன் அப்பாவுடன் சேர்ந்து மலைக்கு கீழே தொட்டிலில் கட்டி தூக்கி வந்த மனிதனையும் காண வாய்ப்பு கிடைத்தது **Aggie**க்கு.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அந்த பாஸ்டர், **Aggie** யை அவரது தாய் ஸ்வீயாவின் கல்லறைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

கல்லறையில்தன் தாயின் பெயர் பொறித்த வெள்ளைச் சிலுவையைக் கண்டு தரையில் குனிந்து கர்த்தரைக் கண்ணீரோடு துதித்தார் **Aggie**
அந்த நாள் மாலையில் அந்தக் கிராமத்தில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது ஒரு ஜெபக்கூட்டம்.

கோதுமை மணியானது நிலத்தில் விழுந்து....
செத்ததேயாகில் மிகுந்த பலனைக் கொடுக்கும். (யோ 12:24) என்ற வார்த்தையும் கண்ணீரோடு விதைக்கிறவர்கள் கெம்பீரத்தோடு அறுப்பார்கள். (சங் 126:5) என்ற அந்த வார்த்தையையும் பகிர்ந்து கொண்டார் அந்த போதகர்.

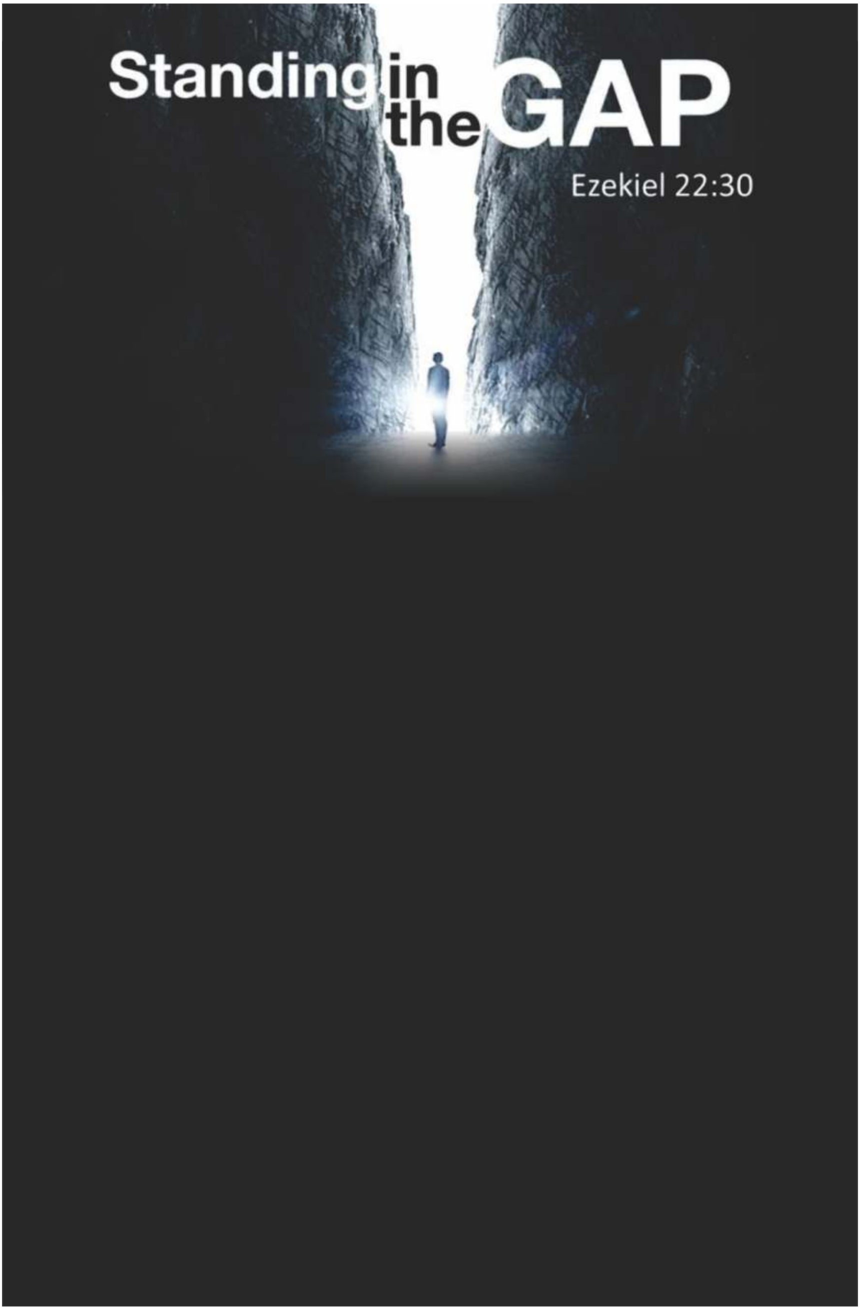
Standing in the GAP
Ezekiel 22:30

CHAPTER-16

ஒரு மனிதனை இன்னும் தேடிக்கொண்டேயிருக்கும் தேவன்

ஒரு மனிதனை இன்னும் தேடிக்கொண்டேயிருக்கும் தேவன்

நெகேமியா சிறையிருப்பிலே பிறந்து வளர்ந்திருந்தாலும் தன் முற்பிதாக்களின் விசுவாசத்தைக் கைவிடவுமில்லை, அவர்களுக்கு முன் பிரத்தியட்சமாய் விளங்கியிருந்த தேவ மகிமையின் காட்சிகளை அவன் மறந்துவிடவுமில்லை. சிறையிருப்பிலே மீந்திருந்த யூதர்களின் நிர்ப்பாக்கிய நிலையை அங்கிருந்து வந்த சிலர் அவனது சொந்தத் தாய்மொழியிலேயே சொல்ல நெகேமியா கேட்டபோது அவனது இருதயம் துக்கத்தால் நிறைந்தது என்று வரலாற்று ஆசிரியர் ஜோசப்பஸ் தன் விளக்கவுரையில் எழுதுகிறார்.

“சிறையிருப்பில் மீந்திருக்கிறவர்கள் அந்தத் தேசத்திலே மகா தீங்கையும் நிந்தையையும் அனுபவிக்கிறார்கள். எருசலேமின் அலங்கம் இடிபட்டதும், அதின் வாசல்கள் அக்கினியால் சுட்டெரிக்கப்பட்டதுமாய்க் கிடக்கிறது.” (நெ.கே 1:3) என்று அவர்கள் சொன்னார்கள்.

இதைக் கேட்டவுடன் நான்கு காரியங்கள் செய்தான் நெகேமியா.
1. உட்கார்ந்து அழுதான்.
2. சிலநாளாய் துக்கித்தான்.
3. உபவாசித்தான்.
4. பரலோகத்தின் தேவனை நோக்கி மன்றாடினான்.

அது ஒரு அவசரகதி ஐந்து நிமிட ஜெபமல்ல.. "இரவும் பகலும் உமக்கு முன்பாக மன்றாடி" என்று சொல்லிவிட்டு "ஆண்டவரே, உமது அடியானின் ஜெபத்தையும், உமது நாமத்துக்குப் பயப்படவேண்டும் என்று விரும்புகிற உமது அடியாரின் ஜெபத்தையும் உமது செவிகள் கவனித்திருப்பதாக..." என்று ஜெபித்தான் அவன். (நெகே 1:6,11) இங்கே ஒரு மனிதன், தன் தேசத்தின் முந்தின ஆலயத்தின் மகிமையை முன்பின் கண்டிராதவன்... அது போலவே, கடந்த எழுப்புதலின் காலங்களிலே, மகிமையின் தேவன் மனிதர்களைக் கொண்டு என்னென்ன செய்தார் என்று நமது காதுகளால் மட்டுமே இதுவரை கேள்விப்பட்டிருக்கும் ஒரு சந்ததி நாம். ஆனால் நமது சொந்தக் கண்களால் இதுவரை நாம் அதைக்கண்டு ருசித்ததில்லை.

அநேகமுறை தேவனது ஜனங்கள், தேவன் தங்கள் மத்தியில் இறங்கி வருவதைத் தாங்களே தடைசெய்து விட்டனர். பாபிலோனிலே யூதர்கள் தாங்கள் சிறைப்பட்ட நாள் முதல் கோரேஸ் அவர்களை விடுதலையாக்கின நாள் மட்டும் அவர்கள் அனுபவித்தது 70 வருட கொடுமையான சிறைவாசம். ஆனாலும் அவர்கள் தங்கள் தாய்நாட்டுக்குத் திரும்பிச் செல்லலாம் என்று கதவு திறந்து விடப்பட்டபோது, பாபினோலிருந்து வெளியேற விரும்பியவர்கள் வேறும் 50,000 பேர் மட்டுமே. வாக்குத்தத்த தேசத்தைச் சுற்றிப்பார்க்க அனுப்பப்பட்டவர்களில், தாங்கள் சுற்றிப்பார்த்து சோதித்த தேசம் மகா நல்ல தேசம். பாலும் தேனும் ஓடுகிற அந்த தேசத்தை அவர் நமக்குக் கொடுப்பார்.... என்று நற்செய்தி கொண்டுவந்தவர்கள் இரண்டே பேர் மாத்திரமே! இவர்கள் தங்கள் இஸ்ரவேலின் தேவனை, சமுத்திர ஜலங்களைப் பிளந்து சத்துருவின் கைகளிலிருந்து மீட்டவராகவே கண்டார்கள். ஆனால் மற்ற பத்துப்பேர் கண்டு பின்வாங்கியதோ, ஏனாக்கியரையும் அவர்களது அரணிப்பான, பெரிய பெரிய பட்டணங்களையுமே!

இதை அப்படியே பெந்தகோஸ்தே நாளோடு ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள்! உயிர்த்தெழுந்த இயேசு ஒரே வேளையில் ஐநூறுக்கும் அதிகமான சகோதரருக்குத் தரிசனமானார். அவர்கள் எல்லாருமே பரிசுத்த ஆவியினால் நிரப்பப்படப் போகும் அந்த விவரிக்க இயலா அனுபவத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள மேல் வீட்டறைக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தனர் என்று நான் நிச்சமாய்ச் சொல்வேன். ஆனாலும் மேலறைக்கு வந்து சேர்ந்த அந்த 120 பேர் தவிர, மற்ற 380 பேர் வேண்டாம் என்றே இருந்துவிட்டனர்.

தேவனுடைய வீட்டின் அலங்கங்கள் இடிந்து, நமது வாலிபரின் வாழ்க்கையின் வாசல்கள், இரகசியப் பாவங்கள் மற்றும் இச்சைகள் என்ற அக்கினியாலும் சுட்டெரிக்கப்பட்டுக் கிடக்கிறது. ஆனாலும் சாத்தானின் அந்தகார வல்லமைக்கு எதிர்நின்று யுத்தம் செய்வது நம்மில் வெகுசிலரே. நமது ஜனத்தைக் கட்டியிருக்கும் அக்கிரமங்களைக் கண்டு சுக்குநூறாகும் இதயங்கள் இன்று எங்கே? "தேவரீர் வானங்களைக் கிழித்திறங்கி அக்கினி இறங்குமாப் போலவும், உருக்கும் அக்கினி எரியுமாப் போலவும் இறங்கும்.''
(ஏசா 64:2) என்று பிரசங்க பீடத்திலிருந்து தனது இருதயத்தைக் கிழித்து கடைசியாக எப்போது உங்கள் பாஸ்டர் ஜெபித்தார் என்று நீங்கள் சொல்லக் கூடுமோ? அல்லது ஜீவனுள்ள தேவனை நோக்கி என் மாம்சமும் இருதயமும் கதறுகிறது.... என்றும் ராகேலின் கண்ணீரின் ஜெபத்தைக் கடன்வாங்கி, எனக்குப் பிள்ளை கொடும், இல்லாவிட்டால் சாகிறேன்.... என்று அவர் ஜெபித்தது எப்போது என்றும் உங்களால் சொல்ல முடியுமா?

உலகத்தார் "உல்லாச ஓடத்தில்" "உயிரே" படம் பார்த்துக் கொண்டே நரகக் கடலுக்குள் பிரயாணிக்க, கிறிஸ்தவர்களோ, எவ்விலை கொடுத்தாவது "சமாதான வெண்புறாப் படகில்" நியாயத் தீர்ப்பை நோக்கித் தீவிரிக்கின்றனரே! இது ஒரு கலப்பும் சமரசமும் கலந்த செத்த சுவிசேஷம்! பரிசேயர் சதுசேயர் அற்ற ஆசீர்வாதக் காலங்களில் நாம் வாழ்ந்து வருகிறோம் என்று நமக்குள்ளே நமக்கு ஒரு குதூகலம்! ஆனால் வேறொரு பெயரில் அவர்கள் இங்கே வலம் விருகிறார்கள் என்பதே உண்மை! இந்த நவீன பரிசேயர், நமது இரட்சகரின் மரணத்தையும், வல்லமையின் உயிர்த்தெழுதலையும் கேலிக்கூத்தாக்குபவர்கள்.

ஜோசப் ஸ்மித் என்ற மார்மன் தீர்க்கதரிசியின் இந்த இறையியல் குப்பையைக் கொஞ்சம் படித்துத் பாருங்கள்!

"ஒரு காலத்தில் நம்மைப் போன்ற மனிதனாக இருந்த ஒரு மனிதனையே நாம் வானங்களில் உயர்த்தி உட்கார வைத்திருக்கிறோம்... அதுதான் உண்மையும் இரகசியமும்... ஆனால் நாமோ "தேவன் ஏதோ நித்திய நித்தியமாய் இருப்பவர்" என்று கற்பனை செய்து வைத்திருக்கிறோம். நான் இதை வன்மையாக மறுக்கிறேன்."

(Journal of Discourses V6, P.3, 1844)

சகல கள்ள உபசேதங்களுக்கும் கள்ளத்தீர்க்கதரிசிகளுக்கும் விரோதமான ஒரு புனிதப் போரை நாம் தொடுத்தே ஆக வேண்டும். கையில் எடுத்தே ஆக வேண்டும்!

அதற்கு முதலாவது நாம் செய்ய வேண்டியது, தேவனுடைய வீட்டைக் கொஞ்சம் அடைத்து, அதைப் பெருக்கித் துடைத்துக் கழுவியெடுக்க வேண்டும். நியாயத்தீர்ப்பு தேவனுடைய வீட்டில் இருந்தல்லவோ துவங்கப் போகிறது? (1 பேதுரு 4:17). அதன் பின்னரே பரிசுத்த வைராக்கியத்தோடு ஜெபத்தில் அக்கினியாய், அரண்களை நிர்மூலமாக்க நாம் இறங்கியாக வேண்டும்.

ஒரு தேசம் போருக்கு ஆயத்தமாகி, தன் இராணுவத்துக்கு வீரர்களை சேர்க்கத் துவங்கும் போது, குடும்பங்கள் சிதைகின்றன. மனைவி பிள்ளைகள் கண்ணீரோடு விடை கொடுக்கின்றனர். அன்றாடத் தொழில் வணிகங்கள் அடைக்கப்படுகின்றன. பள்ளிகள், கல்லூரிகள் காலவரையற்று மூடப்படுகின்றன. தொழிற்சாலைகள் தங்களைப் போர்க்கருவிகள் உற்பத்திக்குத் தயார் செய்யும்படி, ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்கின்றன. உணவுப் பொருட்களுக்குக் கட்டுப்பாடு விதிக்கப்படுகிறது. எவ்வித அசௌகரியங்களுக்கும் மக்கள் தங்களை உட்படுத்திக் கொள்கின்றனர். - எல்லாமே போருக்காகவே!

உள்நாட்டுப் போருக்கும், உலக மகா யுத்தத்துக்குமே தேசங்கள் தங்களை இப்படி ஒடுக்கி நொறுங்கி இவ்விதமாய் ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்ளுமானால், வரலாற்றுப் போர்களுக்கு எவ்விதத்திலும் குறையாத இந்த ஆவிக்குரியவைகளுக்கும், ஒழுக்கத்துக்கும், பரிசுத்தத்துக்கும் விரோதமாய்க் கொத்தளங்கள் போடப்பட்டு, சிலுவைக்கு வெளியே துவங்கியிருக்கும் இந்தக் கடைசிக்கால ஆவிக்குரிய யுத்தத்துக்கு நாம் எப்படி எப்படியெல்லாம் ஆயத்தமாகி நிற்க வேண்டும்?

பாரமான யாவற்றையும் நாம் தள்ளி விடுவோம். சில வருடங்கள் முன்புவரை டெலிவிஷன் ஒன்றுமட்டுமே நமது நேரத்தைத் திருடும் மிகப்பெரிய பிசாசாய் இருந்தது. இப்போதோ, வீடியோவும், இன்ட்டர்நெட்டும் மனிதர்களை, ஏன் ஊழியர்களைக் கூடக் கட்டி வைத்திருக்கிறதே! சில சினிமாக்கள், தியேட்டர்களில் சென்று பார்க்க ஏற்றவைகளாய் இல்லாதிருப்பதால், மனைவி, பிள்ளைகள் தூங்கிய பின் இரவின் பிந்திய நேரங்களில் அந்த நீல நிர்வாணப் படங்களை வீட்டுக்குள்ளேயே பார்த்து ரசிக்கும் வசதிகளை நாமே அமைத்துகொண்டோம்.

தேவன் தமது கிரியைகளை தமது ஆவிக்குரிய தலைவர்களில் துவக்கி, நெடுக இறக்குகிறார். "இப்பொழுதும் ஆசாரியர்களே! இந்தக் கட்டளை உங்களுக்குரியது. நான் உங்களுக்குள்ளே சாபத்தை அனுப்பி, உங்கள் ஆசீர்வாதங்களையும் சாபமாக்குவேன். நீங்கள் அதை சிந்தியாமல் போனதினால், அவைகளை சபித்தேன் என்று சேனைகளின் கர்த்தர் சொல்லுகிறார்....'' என்று மல்கியா் (2:12) எச்சரிக்கிறார்.

அடுத்த அதிகாரத்திலேயே அவர் சொல்கிறார்... "அவர் வரும் நாளை சகிப்பவன் யார்? அவர் வெளிப்படுகையில் நிலை நிற்பவன் யார்? அவர் புடமிடுகிறவனுடைய அக்கினியைப் போலவும், வண்ணாருடைய சவுக்காரத்தைப் போலவும் இருப்பார். அவர் உட்கார்ந்து வெள்ளியைப் புடமிட்டு.... லேவியின் புத்திரரை சுத்திகரித்து.... (மல் 3:2) அவர் அமலேக்கியரையோ, எமோரியரையோ சுத்திகரிப்பேன் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் அவர் தமது லேவியராகிய ஆசாரியரையே சுத்திகரிப்பார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“ஆசாரியர்கள் என் வேதத்துக்கு அநியாயஞ்செய்து, என் பரிசுத்த வஸ்துக்களைப் பரிசுத்தக் குலைச்சலாக்குகிறார்கள். பரிசுத்தமுள்ளதற்கும் பரிசுத்தமில்லாததற்கும் வித்தியாசம் பண்ணாமலும், அசுத்தமுள்ளதற்கும் அசுத்தமில்லாததற்கும் உண்டான வேற்றுமையைக் காண்பிக்காமலும் இருந்து, என் ஓய்வு நாட்களுக்குத் தங்கள் கண்களை மூடிக்கொள்ளுகிறார்கள். அவர்கள் நடுவிலே நான் கனம் பண்ணப்படுகிறேன்...”
(எசே 22:26) என்று எசேக்கியேல் சத்தமிடுகிறார்.

இன்றைய ஆவிக்குரிய பஞ்சத்துக்கும் ஆவிக்குரிய வறட்சிக்கும் நடுவே இருதயத்தைக் கிழிக்கும் காரியம் ஒன்றை தேவன் அங்கே சொல்வதைப் பாருங்கள்!

“அதிலுள்ள தீர்க்கதரிசிகள் அதின் நடுவில் கட்டுப்பாடு பண்ணுகிறார்கள். கெர்ச்சிக்கிற சிங்கம் இரை கவ்வுகிறது போல, ஆத்துமாக்களை அவர்கள் பட்சிக்கிறார்கள். திரவியத்தையும் விலையுயர்ந்த பொருட்களையும் வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். அதில் நடுவில் அநேகரை விதவைகளாக்குகிறார்கள்” என்ற இந்த எசேக்கியேலின் 22ம் அதிகாரத்தின் 25ம் வசனத்தை, நீங்கள் உங்கள் தலையில் தூக்கிவைத்துக் கொண்டாடும் உங்கள் பிரபல டிவி பிரசங்கியாளர்களுக்கு அனுப்பிவையுங்கள்.

உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு சுவிசேஷகனும் போதகனும் ஒவ்வொரு நாளும் குறைந்தது ஒரு மாதத்துக்காவது உரக்கப்படிக்க வேண்டிய வசனம் இந்த அதிகாரத்தின் 30, 31ம் வசனங்கள் "நான் தேசத்தை அழிக்காதபடிக்குத் திறப்பிலே நிற்கவும், சுவரை அடைக்கவுந்தக்கதாக ஒரு மனுஷனைத் தேடினேன். ஒருவனையும் காணேன்.” ஆகையால், நான் அவர்கள் மேல் என் கோபத்தை ஊற்றி, என் மூர்க்கத்தின் அக்கினியால் அவர்களை நிர்மூலமாக்கி அவர்களுடைய வழியின் பலனை அவர்கள் தலையின் மேல் அமரப் பண்ணுவேன்” என்று கர்த்தராகிய ஆண்டவர் உரைக்கிறார்.

தேவனுடைய பட்சத்தில் நிற்பவர் யார்? துரைத்தனங்களோடும், அதிகாரங்களோடும், இப்பிரபஞ்சத்தின் அந்தகார லோகாதிபதிளோடும் வான மண்டலங்களிலுள்ள பொல்லாத ஆவிகளின் சேனைகளோடும் துணிந்து நின்று யுத்தம் செய்யும் ஜெபவீரர்கள் எங்கே? அவர் வந்து தமது கோபத்தின் அக்கினியினால் நம்மைப் பட்சித்துப் போடுமுன்பு, இவ்வுலகத்தின் பாவ வெள்ளத்தைத் தடுத்து நிறுத்தும்படியாக அவரை அடைக்கவும், தேவனுக்கு முன்பாகத் திறப்பிலே நிற்கவும் போகிறவன் நம்மிலே யார்?

பிரசங்கியே !

விளையாட்டை நிறுத்து! முழங்காலை முடக்கு! நீ கொண்டாடியது போதும்! உன் உபவாசத்துக்குத் திரும்பு. மனிதரோடு அளவாய்ப் பேசி தேவனோடு அளவளாவிக் கொண்டிரு! மனிதன் பேசுவதை மட்டாய் கேள். தேவசத்தத்துக்கு செவிகொடு! இடைவிடா ஓட்டத்தை நிறுத்து! அங்கலாய்த்து அழ ஆரம்பி!

நீ ஒரு சபைத்தலைவனாயிருந்தால், உன் சபையின் ஆவிக்குரிய நிலைக்கு நீயே பொறுப்பு! ஜெபமில்லாப் போதகரைப் பெற்றிருப்பதாலேயே சபையும் ஜெபமற்றுப் போனது! போதகர்களும் மூப்பர்களுமானவர்களின் கண்களில் கண்ணீர் இல்லாமல் போனதாலேயே சபையார் கண்களிலும் கண்ணீரைரக் காணோம்!

"என் கண்ணீரை உம்முடைய துருத்தியிலே வையும்"

என்றான் சங்கீதக்காரன். நரகத்தில் தள்ளப்பட்டுப்போன ஆத்துமாக்களுக்காக, உலகம் முழுவதும் ஒரு வாரம் முழுவதும் சிந்தப்பட்ட கண்ணீரையெல்லாம் ஒன்று சேர்த்தால் ஒரு சிறிய வாளி நிறைய நிரப்பலாம் என்றே நான் நிச்சமாய் சொல்லுவேன்!

CHAPTER-17

ட்ரோஜன் குதிரை

ட்ரோஜன் குதிரை

Rev. B.H. Clendennen

அப்போஸ்தலர் 2:2ல் பார்க்கிறோம்.

“அவர்கள் அப்போஸ்தல உபதேசத்திலும் ஐக்கியத்திலும் அப்பம் பிட்குதலிலும் ஜெபத்திலும், **“உறுதியாய்த் தரித்திருந்தார்கள்”**.

“முடிவு வரை நிலை நிற்பவனே இரட்சிக்கப்படுவான்....” என்று கர்த்தராகிய இயேசு சொன்னார். (மத் 10:22)

“உறுதியாய்” என்ற வார்த்தை, அப்போஸ்தலர்கள் **ஏதோ ஒன்றை** எதிர்த்து நின்றார்கள் என்று காட்டுகிறது.

“உறுதியாய்த் தரித்திருந்தார்கள்” - இது அவர்கள் தாங்கள் இருக்கும் நிலையில் தரித்து நிற்க, அதைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள, எதையோ கடினமாய் எதிர்த்து நின்றார்கள் என்பதைக் குறிக்கிறது.

அவர்களுக்கு எதிர்ப்பு இருந்தது. ஏதோ ஒன்று அவர்களைக் கீழே தள்ள விடாப்பிடியாய் முயன்று கொண்டிருந்தது.

ஏதோ ஒன்று, உள்ளே நுழையவும் அவர்களை மற்ற எல்லோரையும் போல மாற்றவும் கடுமையாக முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஆதித் திருச்சபையைக் குறித்து வேதம் சொல்கிறது
“அவர்கள் உறுதியாய்த் தரித்திருந்தார்கள்.”
அவர்கள் திடமாய் வைராக்கியமாய் நின்றார்கள்.

அவர்கள் எழுப்புதலைக் கண்டார்கள். தேவனே இறங்கி கிரியை செய்வதைக் கண்டார்கள்.

வேதத்தின் இந்த முறையை நீங்கள் மாற்றவே முடியாது.

ஆனால் வேத வசனத்தோடு சமரசம் பண்ணிக்கொள்ள சத்துரு சபைக்குள் நுழைந்து விட்ட பிறகு, சபை தன் வல்லமையை இழந்து தன் ஆதி நிலையைப் பறி கொடுத்தது.

அது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எல்லாவற்றையும் இழந்து இருண்ட நாட்களுக்குள் போனது.

எங்கேயோ ஓரிடத்தில் விட்டுக்கொடுத்து விட்டாலோ அல்லது ஏதோ ஒரு விஷயத்தில் கூட ஒத்துப்போக ஆரம்பித்து விட்டாலோ இன்றோ, பிறகோ என்றாவது ஒரு நாள் எல்லாவற்றிலும் விழுந்து போவது நிச்சயம். இது ஒரு மறுக்க முடியாத உண்மை.

நம் பிதாக்களில் சிலர் புறக்கணித்துத் தள்ளிவிட்ட வேதத்தின் ஆளுகையையும் மகத்துவத்தையும் அதினால் வரும் பலாபலன்களையுமே நாம் இன்று அனுபவிக்கிறோம்.

இன்று சபையின் நிலையை சற்று நோக்கிப் பாருங்கள்
விபச்சாரம் காணப்படவில்லையா?
ஓரினச் சேர்க்கை இல்லையா?
போதைப்பழக்கம் காணப்படவில்லையா?
குடியும் வெறியும் போஜனப்பிரியமும் உலகத்தோடு ஒத்துப்போகும் வாழ்க்கையும் வெளிப்படையாகக் காணப்படவில்லையா?

இன்டர்நெட்டின் அசுத்தங்கள் உள்ளே வரவில்லையா?

“இதிலென்ன இருக்கிறது? “என்ற பாவனையோடு பழகும் ஆண்-பெண் உறவுகள் இங்கே இல்லையா?

கர்த்தருடைய வார்த்தை இன்றும் சொல்கிறது...

"நான் என் இருதயத்தில் அக்கிரம சிந்தை கொண்டிருந்தேனானால்
ஆண்டவர் எனக்கு செவி கொடார். (சங். 66:18)

சுத்தமுள்ள கைகளும் இருதயத்தில் பரிசுத்தம் உள்ளவர்களுக்குமே தேவனின் ஆசீர்வாதங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. (சங் 24:4)

சபை இன்று மாறிவிட்டது.
கர்த்தரோ மாறாதவராய் இருக்கிறார்.

கர்த்தர் இன்று தம் சபையோடு வழக்காட விரும்புகிறார்.

மனித மூளை புத்திசாலித்தனமான திட்டங்கள் மற்றும் உலகத்தின் முறைமைகளைக் காப்பியடித்து, சபை தன்னைத்தானே உயிரோட்டத்துடன் வைத்துக் கொள்ள முயற்சிக்கிறது.

ஆனால் இவைகளையெல்லாம் தேவன் கொஞ்சமும் விரும்புவதில்லை. மனிதன் தனக்குத் திட்டம் வகுத்துக் கொடுப்பதையோ ஆலோசனை கொடுப்பதையோ கர்த்தர் ஏற்றுக்கொள்வதே இல்லை.

சுத்தத்திற்கும் அசுத்தத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை சபை பகுத்தறிந்தே ஆகவேண்டும்.

பழங்கால "ட்ராய்" நகரை முற்றுகையிட்ட கிரேக்க நாட்டின் ஏத்தன்ஸ் வீரர்களின் வரலாறு ஒரு பெரிய ஆவிக்குரிய பாடத்தை நமக்கு வெளிச்சமிட்டுக் காட்டுகிறது.

12ம் நூற்றாண்டில் கிட்டத்தட்ட 10 வருடங்கள் ட்ராய் நகரை முற்றுகையிட்டிருந்தனர் கிரேக்க வீரர்கள்.

எவ்வளவோ முயன்று பார்த்தும் அந்நகரின் அலங்கத்தைத் தகர்த்து அதின் தடைகளை உடைத்து அவர்களால் நகருக்குள் நுழைய முடியவில்லை.

கிரேக்க நாடுகள் யாவும் சேர்ந்து தங்களது இந்த அவமானத்தைத துடைத்தெறிய 1184ல் முடிவெடுத்தனர்.

வானளாவிய அலங்கத்தைத் தொடும் பெரிய பெரிய ஏணிகள் செய்து அலங்கத்தில் ஏறி நகரைச் சுட்டெரிக்க முயற்சித்தனர்.

பெரிய கவண் கற்களை எறிந்து நகரின் மக்களைக் கொல்ல அவர்கள் எடுத்த எல்லா முயற்சிகளும் வீணானது.

ட்ராய் மக்கள் 10 வருடங்களாக கிரேக்கர்கின் சகல தந்திரங்களையும் வெற்றிகரமாய் முறியடித்து தங்கள் நகரத்துக்குள் அவர்களை நுழைய விடாமல் தடுத்து வைத்திருந்தனர்.

10 வருடங்கள் சென்று தங்கள் வெளிப்படையான யுத்தம் பலன் தரப்போவதில்லை என்று அறிந்த கிரேக்கர்கள் ஒரு நூதன யுக்தியைக் கையில் எடுத்தனர்.

அவர்கள் ஒரு பெரிய மரக்குதிரையை செய்து ஒருநாள் அதை ட்ராய் நகரின் முக்கிய நுழைவாயிலின் முன் நிறுத்திவிட்டுத் தங்கள் படையுடன் தங்கள் கப்பல்களுக்குத் திரும்பி விட்டனர்.

அந்தக் காலத்தில் யுத்தத்தின் போது இப்படி ஒரு பரிசுப்பொருள் போன்ற ஒன்றை நுழைவாயிலில் விட்டுச் செல்வது என்பது இதற்கு மேல் எங்களால் முடியாது, நாங்கள் தோற்றுவிட்டோம் என்பதைக் குறிக்கும் அடையாளமாய் இருந்தது.

அப்படியே கிரேக்கர்களும் ட்ரோஜன் ஹார்ஸ் என்றே பிரபலமாக அழைக்கப்பட்ட இந்த மரக்குதிரையை, தாங்கள் பின்வாங்கிவிட்டோம் என்பதைக் காட்டும் வகையில் நகரின் முக்கிய நுழைவாயிலுக்கு வெளியே நிறுத்திவிட்டுப் போய்விட்டனர்.

ஆனால் ட்ராய் மக்களுக்கு தெரியாத வகையில் குதிரையின் வயிற்றுப்பகுதியில் மறைந்திருந்தனர், கிரேக்க இராணுவ வீரர்கள்.

சில நாட்களாக அந்தக் குதிரையை ஆர்வத்தோடே பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்தனர் ட்ராய் மக்கள்.

சிறிது நாட்கள் சென்று கிரேக்க இராணுவம் தங்களுக்கு அருகில் தென்படாததால் யுத்தம் ஓய்ந்தது என்று இறுதியாக முடிவு செய்த அந்தத் துரோவா பட்டணத்தார். அந்த பிரம்மாண்டமான மரக்குதிரையைத் தங்கள் ஊருக்குள் நகர்த்திக் கொண்டுவந்தனர்.

போரின் வெற்றிக் களிப்பு ஊரெல்லாம் காணப்பட்டது பத்து வருட முற்றிகையில் தங்கள் ஊருக்குள்ளேயே அடைக்கப்பட்டிருந்தவர்கள் அல்லவா?

அன்றிரவு நகரமே குடியிலும் வெறியிலும் ஆனந்தக்களிப்பிலும் மிதந்திருக்க, குதிரையின் அடிவயிற்றில் மறைந்திருந்த கிரேக்க வீரர்கள் வயிற்றின் அடிப்பகுதியை திறந்து வெளியே வந்து ஊரின் கதவைத் திறந்துவிட்டனர். இதற்கென்றே காத்திருந்து ஆங்காங்கே ஒளிந்திருந்த கிரேக்க இராணுவம் பட்டணத்திற்குள் படையாய் நுழைந்து முழுப்பட்டணத்தையும் துவம்சம் செய்து தீக்கிரையாக்கியது.

அந்த இரவின் பயங்கரங்களை வெளியுலகத்துக்குச் சொல்ல அங்கிருந்து தப்பியவர்கள் வெறும் இரண்டேபேர் தான் என்கிறது வரலாறு.

இந்த சம்பவம் வரலாற்றின் வேதனையான பக்கங்களில் ஒன்று.

ஆனால் நான் இதன்மூலம் சொல்லப்போகும் உண்மை இதைவிட வேதனை நிறைந்த ஒன்று என்பதுதான் வேதனையிலும் வேதனை.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் ஆவியானவரின் அபிஷேகம் உலகெங்கும் ஊற்றப்பட்ட, முதல் 50 வருடங்களில் பெந்தேகோஸ்தே எனப்பட்ட நமது சபைகள், பிசாசின் சகல தந்திரங்களையும் போராட்டங்களையும் நரகத்தின் வல்லமைகளையும் ஒருசேர முழுமூச்சாய் எதிர்த்து நின்றார்கள்.

சமரசம் என்ற பேச்சுக்கே இடம் கிடையாது.

நாம் நமது பக்திவைராக்கியம் என்ற பிரம்மாண்ட கதவுகளை விக்கிரக ஆராதனைக்கோ அசுத்தத்திற்கோ உலக மாயைகளுக்கோ சற்றும் திறந்து உள்ளே வர இடம் தராமல் இறுக்கமாய்ப் பூட்டி வைத்திருந்தோம்.

இந்த ஒரு காரணத்தினால், எவ்வளவுதான் நாம் எள்ளி நகையாடப்பட்டாலும் தூஷித்து எறியப்பட்டாலும் காறி உமிழப்பட்டாலும்,

தேவனுக்குப் பிரியமில்லாத அல்லது வசனத்துக்கு ஒவ்வாத எந்தக் காரியத்துக்கானாலும் ஓர் இம்மியளவு கூட இடம் கொடுக்க மறுத்து மல்லுக்கு நின்றோம்.

நம்முடைய பேச்சு, நடை உடை செயல்கள் யாவும் மற்றவர்களைவிட மிக வித்தியாசமாகவும், விகற்பமாகவும் காணப்பட்ட ஒரே காரணத்தால் கெட்ட குமாரனைப்போல எல்லோராலும் வெறுத்து ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டோம்.

“நீங்களும் எங்களைப் போலாகுங்கள். அப்பொழுது உங்களுக்கு வேண்டியவைகளையெல்லாம் செய்வோம்...” என்று உலகம் சபையின் கதவை பலமாய்த் தட்டிக் கொண்டிருந்தது.

“கொஞ்சம் விட்டுக் குடுத்து போங்க.. இதுல என்ன இருக்குது... நீங்க மட்டும் கொஞ்சம் ஒத்துப்போனா எவ்வளவு பேர் சபைக்குள் வர வாய்ப்பு உண்டு தெரியுமா?” என்று அவர்கள் நம் காதில் ஓதியது நமக்கு நன்றாகவே கேட்டது.

பின்மாரியின் ஆரம்ப நாட்களான அந்தக் காலத்தில், சமூகத்தின் வெவ்வேறு தரப்பினரை தேவன் அனுதினமும் சபைகளில் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தார்.

அந்த நாட்களுக்கு சற்று முன்பு தான் சபை செத்துக் கிடந்தது.

தேவப்பிரசன்னம் காணக்கிடைக்காத இருண்ட நாட்கள் அவை.

ஆனால் அப்படிப்பட்ட நாட்களில் தான் தேவன் கிரியை செய்ய ஆரம்பித்தார்.

ஒரு பெரிய எழுப்புதல்,
20ஆம் நூற்றாண்டின் துவக்கத்தில் உண்டானது.

வயல்வெளிகளிலும் கிராமங்களிலும் சந்தை வெளிகளிலும் மந்தை வெளிகளிலும் நாடு நகரங்களிலும் பெயர்க் கிறிஸ்தவ சபைகளிலுமிருந்து ஒரு பெரிய கூட்டத்தைத் தேவன் தெரிந்துகொண்டு தம் ஆவியை அளவில்லாமல் ஊற்றிய அற்புத நாட்கள் அவை.

அந்த நாட்களில்....
அவர்கள் தங்களையே கர்த்தருக்கென்று வேறு பிரித்துக்கொண்டனர்.

தங்கள் ஆண்டவர் இந்த உலகத்திலிருந்தும் உலகக் காரியங்களிலிருந்தும் முற்றிலும் வித்தியாசப்பட்டவர் என்பதை அவர்கள் நன்றாகவே அறிந்திருந்தார்கள்.

உலகம் தங்களது பரம எதிரி என்பது அவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது.

கிறுக்கர்கள் என்றும் படுமோசமானவர்கள் என்றுமே முத்திரை குத்தப்பட்டிருந்தனர் விசுவாசிகள்.

மேலும் பரிசுத்த ஆவியின் அபிஷேகத்தைப் பெற்றிருந்த அனுபவத்தால், அடிப்படைவாதிகள் என்றும், வெறிகொண்ட பிசாசு பிடித்தவர்கள் என்றுமே அவர்கள் தங்கள் காலத்தில் அழைக்கப்பட்டனர்.

ஆனால் உலகம், மாமிசம், பிசாசு இவைகள் எல்லாவற்றையும் தாண்டி அவர்கள் இந்தப் பூமியை சுவிசேஷத்தினால் நிரப்பினார்கள்.

உண்மையிலே அவர்கள் ஒரு வகையில் தீவிரவாதிகள்தான்...

மிருகத்தின் முத்திரையாக இருந்து விடக்கூடுமோ என்று அஞ்சியே அவர்கள் ஒரு சபையின் அங்கத்தினராகக் கூட ஆகாமலே இருந்தனர்...

அவர்கள், இருதயத்தில் பரிசுத்தத்தை மட்டுமல்ல.. நடக்கையில் பரிசுத்தத்தையும் வலியுறுத்திப் போதித்தார்கள்.

அவர்கள் தேவனையும் அறிந்திருந்தார்கள்... பிசாசையும் அறிந்திருந்தார்கள்....

தாங்கள் எங்கேயிருந்து வந்தோம் என்றும் எங்கே போகிறோம் என்றும் அறிந்திருந்தனர்.

அவர்களின் அநேகர் பைபிள் காலேஜ் முடித்துவிட்டு வந்தவர்கள் அல்ல. ஆனால் தங்கள் தேவனைத் தனிப்பட்ட முறையில் தெரிந்து அறிந்து வைத்திருந்தவர்கள்...

சமரசப் போக்குக்கும் ஒத்துப்போகும் ஆவிக்கும் இம்மியளவு இடம் தர மறுத்தவர்கள் அவர்கள்.

தேவமனிதர்களாய், சத்தியத்துக்கும் பரிசுத்தத்துக்கும் களங்கமற்ற தன்மைக்கும் தங்களையே ஒப்புக்கொடுத்து அவற்றுக்காகவே தேவ வைராக்கியமான வைராக்கியத்தோடு நின்றவர்கள்.

தங்கள் வார்த்தையால் மட்டுமல்ல வாழ்க்கையாலும் வாழ்ந்து காட்டியவர்கள்.

அவர்கள் பிரசங்கித்தது மட்டுமல்ல சத்தியம்...
ஆனால் தாங்களே அந்த சத்தியமாய் நடமாடினவர்கள்.

அவர்கள் மிக மிக மிக வித்தியாசமாய் இருந்தனர்.
ஆகவே உலகம் அவர்களை முழுப்பகையாய்ப் பகைத்தது.

அவர்களுக்குக் கிறிஸ்துதான் வாழ்க்கை, உயிர் எல்லாம். மற்றவை எல்லாம் அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு பொருட்டே அல்ல.

Rev. B.H.Clendennen 1970களில் எழுதிய செய்தி என்ற கண்ணோட்டத்தில் படிக்கவும்.

இன்று சபைக்கு எதிரிகள் என்று சொல்லிக்கொள்ள யாருமில்லை (மதத் தீவிரவாதிகள் தவிர்த்து) ஏனெனில் உலகத்துக்குக் கொடுக்க சபையிடம் சுத்த சுவிசேஷம் இல்லை.

அதற்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த பரிசுத்த சுவிசேஷத்தின் களங்கமற்ற கற்பு நிலைக்கு இன்று மறுபடியும் சபையைத் தூக்கி எடுத்து நிலை நிறுத்தவே நீ அழைக்கப்பட்டிருக்கிறாய்.

50 வருடங்களாக இறுக மூடிப் பாதுகாக்கப்பட்டிருந்த சபையின் அலங்கத்தின் மேல் முட்டி மோதிப் பார்த்த சத்துரு திரும்பத் திரும்ப துரத்தியடிக்கப்பட்டான்.

நம் கன்வென்ஷன்கள் எல்லாம் பெந்தேகோஸ்தே மயமாகத்தான் இருந்தன.

உலகத்தின் பின் நாம் போகவே இல்லை. நாம் அவர்களைப் போல குடிக்கவோ புகைக்கவோ இல்லை. அவர்கள் நடுவில் நாம் தேவ மனுஷராகவே நடமாடி வந்தோம்.

நாம் வித்தியாசமானவர்கள் என்று அவர்கள் அறிந்திருந்தார்கள்.

கிறிஸ்து நமக்குள்ளும் நம் நடுவிலும் இருந்ததாலேயே அவர்களது பகைக்கும் கசப்புக்கும் நாம் ஆளானோம்.

இந்தக் கிரகத்தில் நாம் அந்நியரும், பரதேசிகளுமாய் இருந்தோம். நமது ஒரே வாஞ்சையும் விருப்பமும் கிறிஸ்து மாத்திரமாகவே இருந்தார்.

உலகமும் பெயர்க்கிறிஸ்தவக் கூட்டமும் நம்மைக் கண்டு, நாம் இந்த 20ஆம் நூற்றாண்டில் வாழத் தகுதியில்லாத பத்தாம்பசிலிகள் என்று ஏளனம் செய்து எள்ளி நகையாடியது.

1970களில் இருபதாம் நூற்றாண்டின் பெரிய சபை ஒன்றில் நான் பிரசங்கித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

அந்த நாட்களில் மிகப்பெரிய தேவ மனிதராக விளங்கிய டாக்டர். மேயோ என்பவரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சபை அது.

ஒரு நாள் டாக்டர்.மேயோ என்னைப் பார்த்து.... “பிரதர், தேவன் என்னை இந்த சபையிலிருந்து 20 வருடங்களுக்கு முன்பாகவே வெளியே கொண்டு போயிருந்திருக்க வேண்டும்....” என்று சொன்னார்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள் Bro.மேயோ” என்ற நான் கேட்டேன்...

அவர் சொன்னார்.... “ஏனென்றால் இப்போது உள்ள சபைக்கு நான் ஒரு ஒவ்வாத ஆளாக காலாவதியாகிப் போனவனாக இருக்கிறேன்.” (Because I don’t fit)

நான் சொன்னேன்.... “பிரதர் நானும் நீங்களும் ஒவ்வாதவர்களாய் இருக்கிறபடியால்தான் இங்கே இருக்கிறோம்.”

“இன்று சபை இருக்கிற சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப அதற்கு ஒவ்வாத, ஒத்துப்போகாத ஒருவர் தான் தேவனுக்குத் தேவையாய் இருக்கிறார்.

இன்றைய சபையின் கண்ணோட்டத்துக்கு நேர் மாறாய் தேவனைப் போல யோசிக்கவும் செயல்படவுமே தேவன் உங்களை வேறு பிரித்து, அதோடு ஒட்டாத, ஒவ்வாத, ஒத்துப்போகாத ஒரு நபராய் உருவாக்கி வைத்திருக்கிறார்....” என்றேன்.

20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப நாட்களில் உருவான பெந்தேகோஸ்தே சபைகள் முதல் 50 வருடங்கள் தங்கள் சோதனைகளையும் நெருக்கத்தையும் தாக்குப் பிடித்து எதிர்த்து நின்றன.

உலகம் நம்மை பிசாசு என்றே வர்ணித்தது.

1956ல் முதல் உலக மகா கரிஸ்மேட்டிக் எழுப்புதல் மாநாடு நடந்தது. அந்த நாளில்தான் குதிரை நம் கூடாரத்துக்குள் நுழைந்தது.

ஒரு நாள் காலை நாம் கண்விழித்துப் பார்த்தோம். நிசப்தமாய் இருந்தது.

நம் அலங்கத்தைச் சுற்றி போர்வீரர்களோ, யுத்த சத்தமோ, எதிரிகளின் தாக்குதலோ ஒன்றும் காணப்படவில்லை.

எங்கும் ஒரே அமைதி. போர் முடிந்தது போலிருந்தது. ஆச்சரியத்தோடு சுவரின் மேலிருந்து எட்டிப்பார்த்தோம். ஓ! அங்கே ஆவிக்குரியவர்கள் என்று சொல்லப்பட்ட உலகத்தாரால் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த அழகிய குதிரை ஒன்று நின்றுக்கொண்டிருந்தது.

அதில் விசேஷம் என்னவென்றால் அந்தக் குதிரை அந்நிய பாஷை பேசியது.

நாம் கேள்வியே கேட்காமல் கதவுகளை விரிய திறந்து கொடுத்தோம்.

1956ல் கரிஸ்மேட்டிக் எழுப்புதல் என்ற பெயரில் சத்தமே இல்லாமல் சபைக்குள் நுழைந்தது குதிரை.

கதவு திறந்து கொடுக்கப்பட ஒரு பிளவு ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப்பட, கெம்பீரமாய் நுழைந்தது குதிரை.

ஆவியில் தேவனோடு சம்பாஷிப்பதைப் போல மிக மேலான ஓர் அனுபவமோ கிருபையோ வேறெதுவும் இல்லை.

பரிசுத்த ஆவிக்குள்ளாகி, அபிஷேகத்தால் நிறைந்து அந்நிய பாஷையில் ஜெபித்து ஆவிக்குரிய உன்னத நிலையைத் தொட்டு தேவனோடு சஞ்சரிக்கும் அனுபவத்தைப் போன்ற ஆழமான ஒன்று வேறெதுவும் இல்லை.

அந்த வரத்தைப் பற்றியோ அனுபவம் பற்றியோ பேச நான் அஞ்சுகிறேன். ஏனென்றால் அதை நான் அவ்வளவு மேன்மையாகவும் பயபக்தியாகவும் நினைக்கிறேன். ஆனால் நாம் பரிசுத்த ஆவியானவரோடு விளையாட முடியாது. அந்நியபாஷை என்பது அவருக்குள் நாம் ஜெபிக்க நமக்கு அவரால் அருளப்படும் வரம்.

நாம் ஆவிக்குள் ஜெபிப்பதைப் பிசாசு அறிந்து கொள்ள முடியாததால் உண்மையான வரத்தையும் உண்மையான அபிஷேகத்தையும் அவன் வெறுக்கிறான்.

50 வருடங்களாகப் போராடிப் பார்த்துத் தோற்றுப் போன சத்துரு, கடைசியாக நம்மைப் போலவே ஆவிக்குரிய வேடம் தரித்து நம்மில் ஒருவனைப் போல மாறி உள்ளே நுழைந்தான்.

அவன் ஒரு பாப்டிஸ்ட்டாக அல்ல. மெத்தடிஸ்ட்டாக அல்ல. ரோமன் கத்தோலிக்கனாகவும் அல்ல... ஆனால் அவன் ஒரு பெந்தேகோஸ்தேகாரனாகவே வந்தான். நம்மைப் போலவே அவன் மாற வேண்டியிருந்தது.

அவன் ஒரு காலத்தில் தேவ வல்லமையையும் வரங்களையும் அறிந்தவனாயிருந்தும் உலக நேசத்திலும் ஆசீர்வாத வாழ்க்கையிலும் பொருளாசையிலும் பின் வாங்கிப் போய் ஆதிநிலையை இழந்து போயிருந்தான்.

ஆனாலும் இவைகளில் ஒன்றும் வெளியே தெரியாத வகையில் தன்னை ஒளித்துக் கொண்டு ஆவிக்குரிய போர்வையில் உள்ளே நுழைந்தான் சத்துரு.

வெளித் தாக்குதல்களிலிருந்து நம்மை வலுவாக பாதுகாத்து வைத்திருந்தது எதுவென்று பிசாசு நன்றாகவே அறிந்திருந்தான்.

நமக்குள் ஊடுருவ நரகம் செய்யும் தந்திரமே உண்மையைப் போலவே பொய்யைச் சித்தரித்து நம்மை வஞ்சிப்பது தான்.

வெளிப்படையாய்க் காணப்பட்ட உலகத்தின் எல்லாப் பாவங்களையும் வெறுத்து நம் பிதாக்கள் அவைகளுக்கு எதிர்த்து நின்றார்கள்.

விக்கிரக ஆராதனை நாம் நினைத்துப் பார்க்கவே முடியாத ஒன்றாய் இருந்தது.

உலகத்தின் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் நம் போதகத்திலும் வாழ்க்கையிலும் எதிர்த்து நின்றோம்.

ஆனால் இந்த விநோதக்குதிரை வந்த அன்றே எல்லாம் மாறிப்போனது.

ஓ! மினி ஸ்கர்ட்டும் டைட்ஸும் போட்டுக்கொண்டு இந்த விநோதக் குதிரை இன்று அந்நிய பாஷையில் பேசிக் கொண்டிருக்கிறது.

பரிசுத்த ஆவியால் ஞானஸ்நானம் பெறுவதைப் பற்றி வலியுறுத்தப்படுவதில்லை.

ஆனால், அந்நிய பாஷை பேசு என்று வலுக்கட்டாயப்படுத்தப்படுகிறது.

உண்மைக்கும் போலிக்கும் வித்தியாசம் தெரியாத அளவு பரிசுத்த ஆவியையே காப்பியடிக்கும் ஒரு வஞ்சிக்கிற ஆவி, ஒரு போலித்தனமான ஆவி, அதுவும் ஆவியானவரின் வரமான அந்நிய பாஷையின் ரூபத்திலேயே உள்ளே நுழைந்தது.

அந்த அழகுக் குதிரையின் வயிற்றில் ஒளிந்திருந்தது அவ்வளவும் வஞ்சிக்கிற ஆவிகள்.

குதிரை உள்ளே வந்ததுதான் தாமதம். அதில் வயிற்றுக்குள் ஒளிந்திருந்த அத்தனை ஆவிகளும் நமக்குள் ஊடுருவ ஆரம்பித்தன.

அந்தக் குதிரையை உள்ளே வர அனுமதித்த அன்றே, துதி ஆராதனை என்ற பெயரில் ஆட்ட பாட்ட கொண்டாட்டம் ஆரம்பித்துவிட்டது.

நாம் கேட்பது எது என்று தெரியாமலேயே பாடல்கள் என்ற பெயரில் எதை எதையோ கேட்கும் எல்லைக்கு இன்று நாம் வந்து நிற்கிறோம்.

இந்தத் " துதி ஆராதனை " நுழையத இடம் என்று எதுவும் இன்று இல்லை.

ரோமன் கத்தோலிக்கர்கள் அந்நிய பாஷையில் இன்று ஜெபமாலை உருட்ட அதையும் உண்மை என்கின்றனர் பெந்தகோஸ்தே விசுவாசிகள்...

பூரண சுவிசேஷ சபை கன்வென்ஷன் ஒன்றில் ஒரு பெண் சாட்சி சொல்கிறாள்.

" இன்றிரவு நான் இங்கு வருமுன் இரண்டு பாட்டில் காக்டெயில் அடித்தேன். மூன்றாவது பாட்டிலைத் திறக்கும்போது பரிசுத்த ஆவியானவர் சொன்னார்...." போதும் மகளே.... இரண்டோடு நிறுத்திக் கொள்... ரொம்பக் குடிக்காதே".

ஐயா! உங்களில் யாராவது உண்மையான பரிசுத்த ஆவியைக் காட்டுவீர்களா?

பரிசுத்தவான்களுக்கு ஒருவிசை ஒப்புவிக்கப்பட்ட விசுவாசத்துக்காக தைரியமாய் நின்று போராடும்படி நீ அழைக்கப்பட்டிருக்கிறாய்.

"நீங்கள் எப்படி வேண்டுமானாலும் வாழ்ந்துகொள்ளலாம். பரிசுத்த ஆவியானவர் உங்களுக்குத் துணை நிற்பார்" என்பதே இன்று பரவலாகக் கேட்கப்படும் செய்தி.

எது எப்படியோ, கடைசியாகக் குதிரையை உள்ளே வரவிட்டு விட்டோம். அடைப்பைப் பிடுங்கி விட்டோம். பாம்பு கடித்து விட்டது.

இதைக் குறித்து நீ ஏதாவது செய்ய மாட்டாயா என்ற தேவன் உன்னை நோக்கி அங்கலாய்த்துக் காத்திருக்கிறார்.

அன்றொரு நாள் பாபிலோனிலே மூன்று எபிரேய வாலிபரிடம் பிசாசு வந்தான்.

ஏதெனில் ஆதாம் ஏவாளிடம் சொன்ன அதே வார்த்தையைத்தான் இவர்கள் காதிலும் ஓதியிருப்பானோ என்ற நான் நினைக்கிறேன்.

ஏன் தேவையில்லாமல் நீங்க சாகணும்?
எல்லோரையும் மாதிரி வணங்கிட்டுப் போங்க.
என்ன கெட்டுப்போச்சி?
உங்க பக்தியெல்லாம் உங்க மனசுக்குள்ள வச்சுக்குங்க.
ஏன் இதையெல்லாம் பெரிசு படுத்திகிட்டு...?

ஆனால் அவர்கள் இடம் கொடுக்கவே இல்லை.

ஒரு வகையில் நான் ஒரு ஆவிக்குரிய தீவிரவாதியாய் இருப்பதையே தேவன் விரும்புவது மட்டுமல்ல. அவர் என்னிடம் எதிர்பார்க்கவும் செய்கிறார்.

வசனக்கலப்படங்கள் ஆவிக்குரிய பித்தலாட்டங்கள்.... தீர்க்கதரிசன பொய்ப்புரட்டுகள், வார்த்தையின் வர்ணஜாலங்கள் ஆகிய ஒவ்வொன்றுக்கும், விரோதமாய் நான் எதிர்த்து நிற்கவே தேவன் என்னை அழைக்கிறார்.

ஆவிக்குரியவை என்று சொல்லக்கூடிய எல்லாவற்றையுமே ஏறக்குறைய நாம் இழந்து விட்டோம் அல்லது இழந்து கொண்டிருக்கிறோம்.

இந்தக் குதிரையை வெளியே தள்ளிக்
கதவைப் பூட்ட நம்மில் ஒருவருமில்லையோ?

நம்மில் யாரோ ஒருவர் எழுந்து வராவிட்டால்
அடுத்த தலைமுறை என்னவாகும்?

இது ஒன்றும் அவ்வளவு லேசான காரியமல்ல.

அதே நேரம் நரகம் போவதும் அத்தனை எளிதானதோ????

இந்தக் கடைசி நிமிட நேரத்தில் சபையானது எழுந்து நின்றே ஆகவேண்டும். சகலவித கீதவாத்திய சத்தத்தைக் கேட்டவுடனே நேபுகாத்நேச்சார் நிறுத்தின சிலைக்கு எதிரே முழு தேசமும் மண்டியிட்டு பணிந்து கிடந்தபோது சாத்ராக் மேஷாக் ஆபேத்நேகோ என்ற மூன்று எபிரேய வாலிபர் மட்டும் துணிந்து தனியே நிமிர்ந்து நின்றனர்.

எழுபதுகளுக்கு முன்னான 50 ஆண்டுகளில் நாமும் அப்படியே ஆள் அண்டாப் பிறவிகளாக அனைவராலும் கழித்துக்கட்டப்பட்டுக் கிடந்தாலும் எதற்கும் தலைவணங்காமல் துணிந்து தான் நின்றோம். திடீரென எல்லாம் மாறியது. ஒரே நாளில் பாப்புலராகிவிட்டோம். திடீரென்று உலகம் நம்மை நேசிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. ஒரு காலத்தில் இறையியல் தலைகள் எழுதியது நம்மை பற்றியேதான். அவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் நாம் வெறியர்களாகவே காணப்பட்டோம்.

உலகத்தாரைப் பொறுத்தமட்டில் நாம் ஒரு பேய் பிடித்த கூட்டமே. எப்போது இந்தக் குதிரை உள்ளே வந்ததோ அப்போதிலிருந்து, ஒரு காலத்தில் பரிசுத்த ஆவியால் நிறைந்திருந்த நாம், பேய் பிடித்தவர்கள் என்று யாரால் வர்ணிக்கப்பட்டோமோ அவர்களுடனே இணக்கமாகி, ஒன்றரக்கலந்து கரைந்து போனோம்.

நேபுகாத்நேச்சருக்கு அடிபணிந்த வெகுஜனத்துக்கு நடுவே அந்த மூன்று எபிரேய வாலிபர்களும் கொல்லக் குறிப்பார்க்கப்பட்டிருக்கும் இலக்காய்த் தனித்து நின்றனர். பாபிலோனிய சிப்பாய்களால் இழுத்துச் செல்லப்பட்ட அவர்களை அரசன் மிரட்டினான். அவர்களோ அப்போதும் அடிபணியவில்லை.

அவர்கள் தலைவணங்காததாலேயே தழலால் பொசுக்கப்படவும் முடியவில்லை.

நாம் எதற்கும் சமரசம் செய்து கொள்ளாத அந்தக் காலங்களில் உலகம் நமது வாசற்கததவை அறைந்து கொண்டே நின்றது. நம்மைப் பேயர்கள் என்றது.

அந்த நாட்களில் நீங்கள் பெந்தேகோஸ்தே என்ற பெயரை மட்டுமே கூட கொண்டிருந்தால் போதும், இந்த உலகத்தால் குப்பையைப் போலத் துடைத்துப் போடப்பட.

பிரதர் பிஷப் அவர்கள் செகுயினுக்குச் சென்றபோது அந்த நகரின் ஷெரிஃப் ஊருக்கு வெளியே ஐந்து மைல் தொலைவிலேயே அவரைத் தடுத்து நிறுத்தி, உன்னைப் போன்ற குப்பை கூளங்களையெல்லாம் எங்கள் நகரத்தில் நாங்கள் கூட்டிக் குவித்து வைப்பதில்லை.... என்று வெளியே தள்ளினார்.

அந்தக்காலத்தில் நாட்டுமிராண்டிகளான ஜிப்ஸிகளாய் ஜந்துக்களைப் போல அருவருப்பாய்ப் பார்க்கப்பட்டனர் பெந்தேகோஸ்தேயினர்.

இந்த உலகத்துக்கு சுவிசேஷத்தைக் கொடுக்க நமது முன்னோடிகள் பட்டபாடு, நிந்தை, அவமானங்கள் எல்லாம் நமது மூளைக்கு அப்பாற்பட்டவைகளே....

ஊருக்குள் ஒரு நிலத்தைக் கூட வாங்க இயலாத அளவு அவர்கள் ஊரைவிட்டு விலக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தனர். டெக்ஸாஸ் நகரத்திலே இந்த சுவிசேஷ விதையை விதைப்பது என்பது நினைத்துப் பார்க்க முடியாத ஒன்று. பெந்தேகோஸ்தே என்பது வாழ்க்கையையே புரட்டிப் போடும் ஒரு நவ செய்தி! நற்செய்தி தேவ கிருபையும் தேவனின் வெற்றியின் செய்தியும் அல்லவோ அது! அதுவே நமது நாட்களின் செய்தி! அதைத்தவிர வேறல்ல. அதுவே தேவனது இறுதி வெளிப்பாடு!

அதுவே பின்மாரி! அப்போஸ்தலர் நடவடிக்கைளுக்குப் பின் அதுபோன்ற ஒரு எழுப்புதல் இருந்ததில்லை.

பெந்தேகோஸ்தே என்பது கலப்படங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டது. ஆனால் உலகம் அதற்குள் புக முடிந்ததும், புகுந்துவிட்டதும் பெந்தேகோஸ்தே என்ற முகமூடியுடன் மட்டுமே.

பட்டயம் நமது கையோடு கையாக ஒட்டிக்கொள்ளுமட்டும் நாம் பாபேலின் பாபிலோனுடன் உயிரைக்கொடுத்து யுத்தத்தில் சமர் நின்றோம். கைகுலுக்கிக் கட்டியணைக்கும் கிறிஸ்தவமெல்லாம் நமது கற்பனைக்கு அப்பாலே, நினைத்துப் பார்ப்பதே பாவம் என்ற ஒன்றாய் இருந்த காலமது.!

பரிசுத்த வேதம் அல்லாத எந்த ஒன்றுக்கும் நாம் எதிராளிகளாய் எதிர்த்தே நின்றோம்.

அப்போதுதான் அந்தக்குதிரை நமது அடைக்கப்பட்டிருந்த கோட்டைக்கு வெளியே வந்து நின்றது-நம்மை முட்டாள்களாக்கின அந்த கள்ளப்பெந்தேகோஸ்தே கறுப்புக் குதிரை.

அதுவரை நாம் போராடி நின்றோம். நாம் போராடிக் களைத்த போதோ அது தன் ரூபத்தைக் காட்டி நின்றது.

"இதோ பார்.... நானும் உன்னைப்போலவே, பாஷை பேசுகிறேன்" என்று அபிஷேக பாஷை, ஆராதனை பாஷை, அந்நிய பாஷை, ஆவியின் பாஷை, அல்லேலூயா பாஷை என்று நம்மையே மிரள வைத்தது.

நாமும் நிராயுதபாணிகளாய், கண்சொருகிப் போய் கோட்டைக் கதவைத் திறந்து வரவேற்று அதை உள்ளே வரவிட்டோம்.

"அவரோ" கெம்பீரமாய் உள்ளே நுழைந்தார்.

நாம் நினைத்தோம், அது நம்மோடு இணைந்தது என்று. ஆனால் அதுவோ நம்மைக் கொலைக்களத்துக்கு இட்டுச் சென்றது.

50 வருடமாய் நாம் பெற்றிருந்த பாசறைப் பயிற்சிகளையும் போர் நுணுக்கங்களையும் யுத்த அனுபவங்களையும் நமக்குண்டான யாவற்றையும் இந்த வேறொரு இயேசுவும் வேறொரு சுவிசேஷமும், வேறொரு ஆவியும் பெற்று ஆடிக்களித்த, பாடிக்களித்த ஒரு உலகக்கூட்டத்துக்கு நஷ்டம் பாராமல் விற்றுப்போட்டோம்!!.

நமது வஞ்சிக்கப்பட்டுப்போன நயவஞ்சகத்தையும், அடைந்த துரோகத்தையும், விரய நஷ்டத்தையும் எந்தக் கணக்கில் சேர்ப்பது? யார் அதற்கு உத்திரவாதி? அதை ஈடுகட்டுபவன் யார்?

உலகத்தின் பாவமும் அருவருப்புகளுமான சகல குப்பை கூளங்களும் இன்று சபையிலே மண்டிக்கிடக்கவில்லையோ?

தேசம் ஒழுக்கக்கேட்டின் உச்சத்தில் நிற்கிறது. அதின் சீர்கேட்டைக் குணமாக்க வேண்டிய பரிசுத்த சபையோ, "கைதூக்கி முன்னே வாருங்கள்.... உங்கள் பாவங்கள் உடனே மன்னிக்கப்பட்டுவிடும்..." என்று சமாதானமாய் மேல்பூச்சுப் பூசுகிறது.

"இத்தனைபெரிய இரட்சிப்பு என்பது வெறும் சபைக்குப் போய் வருவதோடு, விலையேறப்பெற்ற பரிசுத்த ஆவியின் அபிஷேகம் என்பது, "ஏதோ சொல்லிக்கொடுக்கப்பட்ட ஒரு கிளிப்பிள்ளை பாஷையோடும் இன்று நின்று போய் நிற்கின்றது!!

அந்தக் குதிரையை நம்மால் மாற்ற முடியவில்லை.. ஆனால் அது நம்மைத் தலைகீழாய் மாற்றிவிட்டது.

இதைத்தான் நாம் இன்றுவரை எழுப்புதல் எழுப்புதல் என்று கூச்சலிட்டுக் கொட்டடித்துக்கொண்டு திரிகின்றோம்!!.

- Rev. B.H.Clendennen

CHAPTER 18

ஜார்ஜ் வில்லட்
தேவனின் இருதயத்துக்கேற்ற மனிதன்

ஜார்ஜ் வில்லட்-தேவனின் இருதயத்துக்கேற்ற மனிதன்

நமக்கு ஞாபகமோ நினைவோ இருக்க வாய்ப்பில்லாத காலங்களில் ஒரு நாள்...

கம்பர்லாண்ட் பிரிஸ்பிட்டேரியன் சபை தனது நெருக்கடியான நாட்கள் ஒன்றில், தனது சபை உறுப்பினர் ஒருவரின் பரந்து விரிந்த குடோன் ஒன்றில் கூடியது.

அங்கிருந்த அநேகரது அன்பு தணிந்து ஐஸ் கட்டியாகிப்போன நிலை. பிரிவினைகள் வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது.

சபையின் ஸ்தாபர்களும், அதைத் தாங்கிய தூணாய் நின்றவர்களும் விலகிப்போயிருந்த நிலையில், அங்கே மிச்சமிருந்ததெல்லாம் குழம்பிப் போயிருந்த ஒரு கூட்டம் மட்டுமே. சபையின் எதிர்காலமே இருளாயிருந்தது.

உபதேசத்திலும் சபையின் கொள்கைகளிலும் புரட்சிகரமான மாற்றங்கள் வராத பட்சத்தில் சபையை மூடிவிடுவோம் என்று ஒரு கோஷ்டியினர் கொடி பிடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

வருடத்திற்கு இரு முறை கூடும் அந்தக் கூட்டத்தின் ஓர் ஓரத்தில் வயதில் மூத்தவர்களும் முதிர்ச்சியும் அனுபவமுள்ள சிலரும் இருந்தனர்.

அந்தப் பெரிய குடோனில் மெழுகுவர்திதி வெளிச்சத்தில் கூடிய கூட்டம் வழக்கத்துக்கு மாறாக நிரம்பியிருந்தது.

கர்த்தருடைய ஊழியத்துக்கென்று தங்களை ஒப்புக்கொடுத்தவர்களை சந்திக்கும் ஒரு நேர்காணல் நேரமிது.

கிஜீஸ்தவ வாழ்வின் புயல்காற்றில் அலசடிப்பட்டு அனுபவப்பட்ட மூத்த மூப்பர்கள் ஓரம் கட்டப்பட்டு இரட்சிப்பின் அனுபவமே இல்லாத இளந்தலைகள் மத்தியில், தங்களை ஊழியத்துக்கு ஒப்புக்கொடுக்க வந்த சில விரல்விட்டு எண்ணக்கூடியவர்களைக் காணும்போதே, அங்கே சபையின் ஆவிக்குரிய தரம் குறைந்த பெலனற்றுப் போய் குறுகிக் கிடபபதைக் காண முடிந்தது.

அப்போது கூட்டத்தின் நடுவர் எழுந்து, உங்களில் யாருக்கு தன்னால் பிரசங்கிக்கும் ஊழியம் செய்யமுடியும் என்று தோன்றுகிறதோ அவர்கள் முன் வரலாம் என்று சொல்ல... கூட்டத்தின் நடுவிலிருந்து மூன்றுபேர் முன்னால் வந்தனர்.

முதலில் வந்த இருவரைக் குறித்து நாம் பார்க்கப் போவதில்லை. அவர்கள் இருவரும் தங்களைப் பற்றி சொல்லி முடிந்ததும், அந்த அறையின் பாதி வெளிச்சமும் பாதி இருட்டுமான ஒரு பகுதியில் நின்று கொண்டிருந்த மூன்றாவது மனிதன் வெளியே வந்தான்.

அவனது தோற்றமும், அழுக்கம் அருவருப்புமாய் அவன் உடுத்தியிருந்த விதமும், அதிகம் படித்தவர்களில்லாத அந்தக் கூட்டத்தைக்கூட முகம் சுளிக்க வைத்தது.

நெடு நெடுவென்று மரமாய் வளர்ந்து நின்ற அந்த மலைநாட்டு மனிதனைப் பார்க்கவேண்டும். வயதைப் பார்த்தால் வாலிபன்தான்.

ஆனால் அந்தக் கூட்டத்துக்கே சம்பந்தம் இல்லாத காட்டுவாசியாய்க் காணப்பட்ட அவன் முன்னால் வந்ததும், தேம்பித் தேம்பி அழ ஆரம்பித்தான்.

சிறிது நேரம் சென்று எப்படியோ தன் அழுகையை நிறுத்தி, தன் தோளில் தொங்கிய எதையோ ஒன்றை வைத்து மூக்கைத் துடைத்துக்கொண்டு ஒரு நிமிடம் அமைதியாய் நின்றான்.

இவன் யார்? எங்கிருந்து வந்தான், இந்த மீட்டிங்கில் இவனுக்கென்ன வேலை? இங்கே வந்து என்ன பேசப் போகிறான் என்பது போல அங்கிருந்த கண்கள் ஒவ்வொன்றும் அவனையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தன.

தன் தொண்டையை செருமிக் கொண்டு பேச ஆரம்பித்தான். இந்தக் கூட்டத்தில் வந்த நான்..... மேலே பேச முடியாமல் தொண்டை அடைத்துக் கொண்டு மறுபடியும் கண்ணீர் ஊற்ற ஆரம்பித்தது.

அங்கிருந்த மூப்பர் ஒருவர், "சொல்லு மகனே, அவசரமில்லை மெதுவா சொல்..." என்றார்.

அவனுக்குள் பொங்கி எழுந்ததை சொல்ல முயற்சித்து முயற்சித்து மூன்றுமுறை தோற்றுப்போய்.... நாலாவது முறையும் கண்ணீர் தாரை தாரையாய் ஊற்றியது. இவனிடம் தனியாகக் கேட்டுக்கொள்ளலாமே என்று அங்கிருந்த யாரோ ஒருவர் சொன்னார்...

அவனோ "இல்ல... இல்ல... தேவன் உதவி செய்வார்..." என்று சொல்லிவிட்டு தான் எப்படித் தோற்றமளிக்கிறேன் என்றோ, மற்றவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள் என்றோ எதைப்பற்றியும் கவலைப்படாதவனாய் மறுபடி எழுந்து நின்றான் அந்த மலைவாசி...

அதன் பின் பேச ஆரம்பித்த அவனது வாயிலிருந்து விழுந்த ஒவ்வொரு வார்த்தையும் கூட்டத்தைப் பேச்சு மூச்சின்றிக் கட்டிப் போட்டது.

அங்கே இருந்தவர்களிலேயே வயதான ஒருவர் பிறகு சொன்னார்.... அவன் வார்த்தைகள் தெறித்து விழுந்த இடமெல்லாம் நெருப்புத் துண்டங்களாய்க் கொட்டி கிடந்தது....

அந்த முரட்டுப் பையனின் இருதயத்துடிப்பு அந்த இடமெங்கும் எதிரொலித்தது.

சரி... யார் இந்த மலைவாசி? இவனுக்கு என்ன ஆனது? இவன் யார்?

சில மாதங்கள் முன்பு இவன் வசித்த மலைப்பக்கம், பாதை தவறி மலைக்காடுகளில் மாட்டிக் கொண்டார்... ஆங்காங்கே சென்று சுவிசேஷம் அறிவிக்கும் ஒரு சுவிசேஷகர்....

பாவம் ஆத்துமா, இரட்சிப்பு, அழிவு, நரகம், நித்தியம் இவைகளில் ஒன்றின் பெயரைக் கூட கேட்டிராத அவனையும் அவன் தோற்றத்தையும், அவன் அறியாமையையும் கண்ட அந்த சுவிசேஷகர், தான் பாதை தவறிப் போனதைக் கூட மறந்து, அவனது நிலையையும் இரட்சிப்பின் அவசியத்தையும், இயேசுவின் அன்பையும், கல்வாரி காட்சியையும் கண்ணீரோடு விவரித்தவராய், அங்கிருந்த மரத்தடியில் முழங்கால் படியிட்டு அந்த ஆத்துமாவுக்காகத் தன் ஆத்துமாவை ஊற்றி ஜெபிக்க ஆரம்பித்தார்.

சில நாட்கள் சென்றபின் ஒருநாள் அவனுக்குள்ளிருந்து ஒரு குரல்... மனந்திரும்பு! மனந்திரும்பு! நீ ஏன் சாகவேண்டும்? என்று பலமாய் ஒலித்தது.

மலையிலேயே பிறந்து வளர்ந்த அவன் தனக்குள்ளேயே மலை போன்ற ஏதோ ஒன்று தன் மேல் விழுந்து தன்னை நசுக்குவதை முதன்முதலாய் உணர்ந்தான்.

தூக்கம் தூரம் போனது....
மரம் வெட்டும் வேலையை மறந்தான்...
அவனது கோடாரி துருப்பிடிக்க ஆரம்பித்திருந்தது...
தோளில் எப்போதும் கிடக்கும் நாட்டுத் துப்பாக்கி சுவரில் தூசிபடிந்து தொங்கிக் கொண்டிருந்தது...

அக்கம்பக்கத்திலிருந்த அவனைப் போன்ற அனாடிகள், இவனுக்கு என்னாச்சு.... என்று ஒரு மாதிரி அவனைப் பார்க்க ஆரம்பித்தனர்.

ஏய்! இவன் யார்கிட்டயோ வசமா மாட்டியிருக்காண்டா....
என்று கண்ணடித்தனர் அவனது கூட்டாளிகள்.

இப்பல்லாம் பையன் சரக்கு கொஞ்சம் ஜாஸ்தியாகவே அடிக்கிறான் போலிருக்கிறது.... என்று கிசுகிசுத்தனர் சிலர்... அவனுக்குள் நடக்கும் போராட்டத்தை அறியாமல்.

ஆலயம் என்ற ஒன்றை எங்கெல்லாம் கண்டானோ அங்கெல்லாம் போவான்.... கேட்பான். தேடுவான். ஆனால் அவனுடைய இருதய பாரம் மட்டும் இறங்கினபாடில்லை.

தான் தூக்கிலிடப்போகும் நாளுக்காகக் காத்திருக்கும் ஒரு மனிதன், திடீரென்று ஒரு நாள் காலையில் தன்னை தூக்கிலிட அங்கே வந்து கொண்டிருக்கும் அந்த சிறைக்காவலர்களின் காலடி ஓசையைக் கேட்டு முகம் வெளிறிப் பேதலித்துப் போய் மூலையில் பயந்து நடுங்கி உட்கார்ந்திருப்பவனைப் போல, ஆலயத்தின் முன் பெஞ்சில் அநாகரீமாக அவ்வபோது வந்து உட்காரும் அவனை பின்நாட்களில் பல சபைகள் நினைவு கூர்ந்தன.

எங்கோ ஒருநாள் நடந்த கேம்ப் மீட்டிங்கில் தன் மேல் வீசிய ஒளியைக் கண்ட அவன், மின்சாரம் தாக்கியதைப் போல, நான் கண்டு கொண்டேன்.... நான் கண்டுகொண்டேன்! என்று கூச்சலிட ஆரம்பித்தான்.

தன் ரதம் பூட்டி காற்றாய்ப் பறந்த யெகூவைப் போல, கண்மூடித்தனமாய் ஓடிச்சென்று கண்ணில் பட்டவர்களுக்கெல்லாம் கர்த்தர் தன் ஆத்துமாவுக்குச் செய்ததை கண்கள் விரிய சொல்லிக்கொண்டே போனான்...

தன் இரட்சிப்பின் ஆனந்தத்தை அடக்கிக் கொள்ள முடியாத அவன், தன் அன்றாட வேலைகளை மறந்து, கூடாரங்களிலும் குடிசைகளிலும், மரம் அறுக்கும் குடோன்களிலும் குகைகளிலும் சென்று தன் புதுப்பிறப்பின் மகிழ்ச்சியை பொங்கி வழிய வழிய சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

பாவத்தை விட்டு மனம் திரும்பி தேவனது நாமத்தைப் பற்றிக் கூப்பிட கூவி அழைத்த, தேவனுடைய இருதயத்துக்கு ஏற்ற மனிதனாய் மாறிப்போன அவனை அந்த மலைவாசிகள், வனாந்திரத்தில் கூப்பிடுகிற சத்தமாகிய தங்கள் யோவான் ஸ்நானகனாவே ஆச்சரியமாய்ப் பார்த்தனர்.

தனக்கு முன் பேச்சுமூச்சின்றி அசைவற்று அமர்ந்திருந்த அந்தக் கூட்டத்தின் முன் தன்னுடைய இந்தக் காரியங்கள் ஒவ்வொன்றையும் மூச்சுவிடாமல் அவன் சொல்லி முடித்தபோது, குளிருக்கு அங்கே மூடப்பட்டிருந்த நெருப்பு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அணைய ஆரம்பித்திருந்தது. ஆங்காங்கே எரிந்து கொண்டிருந்த மெழுகுவர்த்திகள் உருகி உருக்குலைந்திருந்தன.

அவனது பேச்சில் நாகரீகம் இல்லை. அவனது பாவனையில் முரட்டுத்தனம் தோன்றியது.

ஆனாலும் அழுகையும் ஆனந்தமும் கலந்த அவனது சத்தம் அந்த மலைக்காட்டில் எதிரொலித்தது.
அங்கே கூடியிருந்த ஒவ்வொரு இருதயத்தையும் அன்பின் கயிறுகளால் இறுகக் கட்டிப்போட்டது.

கூட்டத்தை நடத்திய நரைத்த நடுவர் குலுங்கிக் குலுங்கி அழ ஆரம்பித்தார். அவன் பேசப்பேச சிலரது ஆமென் சத்தங்கள் ஆங்காங்கே கேட்டன.

உடனே கூடிய உறுப்பினர்கள், தங்களுக்குள் பேசி, இப்படிப்பட்ட ஒருவருக்கு தங்கள் சபை ஊழிய உரிமம் மறுப்பது எப்படி என்று முடிவு செய்ய, ஜார்ஜ் வில்லெட்ஸ் என்ற மலைநாட்டு மனிதன், அந்த பிரிஸ்பிட்டேரியன் சபையின் ஊழியத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டான்.

அதன் பின் வந்த பத்து வருடங்களக்குப் பின்னும், இந்தக் கரடுமுரடான பையன், அழிந்து போனவர்களைத் தேடுவதில் அல்லும் பகலும் இளைப்பின்றி அலைந்து திரிகிறவனாய், இடைவிடாமல் இருதயத்தை ஊற்றி ஜெபிக்கிறவனாய், கர்த்தருடைய மனதுருக்கத்தால் நிறைந்தவனாய், அதே நேரம் எதற்கும் பின்னிடையாத சிங்கம் போன்று கெர்ஜிக்கிறவனாய், பயம் சிறிதுமின்றி தன் முழு பெலத்தோடு பிரசங்க பீடத்தில் தீப்பந்தாய், எரிகின்ற அக்கினிக் கொள்ளியாய் பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்தான்.

பரலோகத்தைப் பற்றி அவன் பேச ஆரம்பித்தால் ஜனங்கள் தாங்கள் தேவனுடைய நகரத்திலேயே வந்து சேர்ந்து விட்டதைப் போல உணர்ந்தனர்.

பாவிகளின் அழிவையும் நித்திய நரக அக்கினியையும் அவன் பேச ஆரம்பிக்கும்போதே, கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்கள், தங்களுக்கு கீழே பூமி உருண்டையே பிளந்து, அடியில்லாத பாதாளத்தில் வாசல் தன் வாயை ஆவென்று விரிவாய்த் திறந்து அதின் புகை மேலெழும்பி வந்து தங்களை உயிரோடு விழுங்குவது போன்று முட்டி மோதி அழ ஆரம்பித்தனர்.

அசைந்து கொடுக்காத ஆண்கள், சிறுபிள்ளைகளைப் போல அழ ஆரம்பித்தனர். ஆடம்பரமான பெண்கள் கத்திக் குத்துப்பட்டவர்கள் போல கூச்சலிட்டனர்.

தேவனே நிர்மாணித்த நித்திய அஸ்திபாரங்களுள்ள நகரத்திலிருந்து நேரடியாக வந்தவனைப் போல பிரதிபலித்து பிரகாசித்து கொண்டிருந்தான் அவன்....

வானத்தை நோக்கி அவன் விரல் நீட்டும்போதெல்லாம் பரலோகத்தையும் பூலோகத்தையும் பிரிக்கும் மேகங்கள் சற்று விலகிக்கொடுத்து மன்னிக்கும் தேவனின் பாதங்களை மனிதர் பிடித்துக்கொள்ள வழி திறந்து கொடுத்தன...

அவனது இருதயத்திலிருந்து புறப்பட்ட கொதித்துக் கொப்பளிக்கும் வார்த்தைகள் கேட்பவரின் மனதைக் கலக்கி, பரலோகத்தை நோக்கி இரக்கத்துக்காகச் கெஞ்ச வைத்தது. புலம்பி அழும் அவர்களை அன்பினால் முன்னால் அழைப்பான்.

ஒருமுறை தங்கள் இருதயத்தில் ஆவியின் பட்டயத்தால் குத்துண்டவர்கள் 500 பேர் இப்படி தங்களை ஒப்புக்கொடுத்து முன்வந்தனர்.

GEORGE WILLETSன் அநாகரீகமான ஆடையையோ தோற்றத்தையோ பாவனையையோ இன்று யாரும் பின்பற்றப் போவதில்லை. ஆனால் அவனுக்குள்ளிருந்த ஆவியிலும், தகதகக்கும் அனலிலும் அன்பிலும் நாம் இன்று இன்னும் ஒருமுறை மூழ்கி எழுந்து ஞானநானம் பெறாமல் போனால், நமது பிரசங்க பீடங்கள் மேலே அக்கினி அல்ல, ஐஸ்கட்டிகள் கட்டி கட்டியாய் உறைந்து தொங்கப்போவது உறுதி.

CHAPTER-19

நீயோ என்னை முத்தஞ்செய்யவில்லை

நீயோ என்னை முத்தஞ்செய்யவில்லை

லூக். 7: 36-47

இங்கே இயேசு குஷ்டரோகியாகிய சீமான் வீட்டில் பந்தியிருக்கையில் அவனைப் பார்த்து சொல்கிறார்..

“ சீமோனே..

“ நீ என் கால்களுக்குத் தண்ணீர் தரவில்லை..”

“ நீ என் தலையில் எண்ணெய் பூசவில்லை.. ”

“ நீ என்னை முத்தஞ்செய்யவில்லை ”

சகோதரரே..
நாம் தேவனுக்கு முன்பாக நிற்கப்போகிற நாளில் இப்படித்தான் நடக்கப் போகிறது..

கர்த்தரின் மதிப்பீடுகள் நாம் நினைப்பது போல் அல்ல..

நான் ஏதோ பல புத்தகங்கள் எழுதிவிட்டதாலோ, நிறைய பிரசங்கங்கள் செய்துவிட்டதாலோ, அதின் அடிப்படையில் அவர் எனக்கு பலன் தரப்போவதில்லை..

நாம் இயேசுவுக்காக ஏதாவது செய்து கொண்டிருப்பதையே எப்போதும் முதன்மைப்படுத்துகிறோம்..

ஆனால் அது அப்படி அல்ல.. தேவன் கேட்கும் முதன்மையானதும் முக்கியமானதும் நாம் அவருக்காக செய்யும் கிரியைகள் அல்ல..
அல்லவே அல்ல..

அங்குமிங்கும் ஓடுவதும், கூட்டங்கள் நடத்துவதும், மிகவும் பிஸியாக இருப்பதும், நாளின் கடைசி நேரத்தில் சோர்ந்து போய் வீடு வந்து சேர்ந்து...

ஐயோ நாளைக்காலை யீறீவீரீலீமீஜ பிடிக்க வேண்டுமே, இவ்வளவு பேர் எனக்காகக் காத்திருப்பார்களே... என்று சொல்லி இப்போது இருப்பது போல் எப்போது ஊழியர்கள் ஓடிக்கொண்டே இருந்தததில்லை. அவர் பாதம் அமராமல்...

நான் சொல்வது உங்களுக்குப் புரிகிறதா?

அருமையான, ஆழமான ஆவிக்குரிய புத்தகங்கள் படிப்பதால் நாம் பரிசுத்தவான்களாகி விடுவோம் என்று நாம் நினைக்கிறோம்..

நான் உங்களுக்கு ஒன்று சொல்கிறேன்..
வேத புத்தகத்தைப் படிப்பதால் கூட ஒருவன் பரிசுத்தவானாகி விடமாட்டான்..

அது நம் இரத்த நாளங்களில் ஏறி ஊறியிருக்க வேண்டும்!!

இன்று நான் ஒரு பெரிய சுவிசேஷக் கூட்டம் நடத்தலாம்.. கூட்டத்தின் முடிவில் அழைப்பு கொடுக்கும்போது நூற்றுக்கணக்கானோர் முன் வந்த தங்களை ஒப்புக் கொடுக்கலாம்..

ஆனால் நாளின் முடிவிலோ.. இயேசு என்னைப் பார்த்து..
“நீயோ என்னை முத்தஞ்செய்யவில்லை”
என்று சொல்லக்கூடும்..

ஏன் தெரியுமா?

ஏனென்றால் அவரது ஊழியத்தில் நான்
எப்போதும் பிஸி, ஓட்டம்,
ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறேன்..

அவருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய கணிசமான நேரத்தைக் கொடுத்து அவர் பாதம் அமர்ந்து அவரை ஆராதித்து அவரது இருதயத்தைக் குளிரப் பண்ணித் தவறிவிட்டேன்..

நம் வாழ்வில் அவர் விரும்பும் முதலும் முழுமையான காரியமே அவர் பாதத்தில் அமர்ந்து அவரை நேசித்து ஆராதிப்பதைத் தான்.. மற்றதெல்லாம் அதன் பிறகே!

நீங்கள் சொல்லலாம்....
“பிரதர்.. மற்ற எல்லாரையும் விட நான் அதிகமாய்ப் பிரயாசப்படுகிறேன்..”

ஆனால் அவர் சொல்வார்
" என்ன பிரயோஜனம்? "
நீ வண்டியைத் தவறவிட்டுவிட்டாயே? ”
(கைவிடப்பட்டு விட்டாயே!)

நண்பனே...
நான் உலகம் முழுவதும் சில தடவைகள் சென்று வந்திருக்கிறேன்...
அதனால் அவர் எனக்குத் தன்னருகே முதலிடம் தரப்போவதில்லை.

என்னுடைய சில புத்தகங்கள் மிக அதிகமாக விற்பனையாகிறவை.

அதற்காக நான் கர்த்தரது பார்வையில் மிகவும் விலையேறப்பெற்றவன் என்று அர்த்தமல்ல.

நான் இந்த சீமோனை சற்று உற்றுப் பார்க்கிறேன்....
இயேசு அவனைப் பார்த்துச் சொல்கிறார்...

"சீமோனே, நீ எல்லாம் செய்தாய் சரிதான்...
ஆனால் செய்யவேண்டியதைச் செய்யாமல் தவறிவிட்டாயே...

கடைசியாகச் சொல்கிறேன்
நான் எவ்வளவு பிரசங்கங்கள் செய்தாலும், வெவ்வேறு ஊழியங்கள் செய்தாலும், கர்த்தர் கணக்கே வேறு.

அவர் சொல்வார்...
மகனே நீ இன்று இலட்சக்கணக்கானவர்களுக்கு
டிவியில் பிரசங்கித்தாய்...
கூட்டம் நடத்தினாய்...
வியாதியஸ்தரை சந்தித்தாய்...

இவையெல்லாம் எனக்குப் பெரிதல்ல..

ஆனால் மகனே...
இவ்வளவுக்கும் மத்தியில் நீ என்னை முத்தஞ்செய்தாயா?

மகனே... நீ இன்று மிகவும் பிஸியாக, ரொம்ப சுறுசுறுப்பாக, மிக வேகமாக இருந்தாய்..

“நீ மிகவும் அழகாகப் பிரசங்கம் பண்ணினாய்” என்று எல்லாரும் உன்னைப் புகழ்ந்தார்கள். புதிதாக நிறைய பேரை சந்தித்தாய்...

ஆனால் என்னைப் பார் மகனே !

நீ என் கால்களுக்குத் தண்ணீர் தரவில்லை..

நீ என் தலைக்கு எண்ணெய் பூசவில்லை..

நீ என்னை முத்தஞ்செய்யவில்லை..

You gave Me No KISS !!

(அதாவது நீ எல்லாம் செய்திருந்தும், உனக்காகவே காத்துக் கிடக்கும் என்னைச் சந்திக்கவோ என்னோடு நிதானமாய் அமர்ந்து உட்கார்ந்து பேசவோ உன்னிடம் எனக்காக நேரமில்லை..

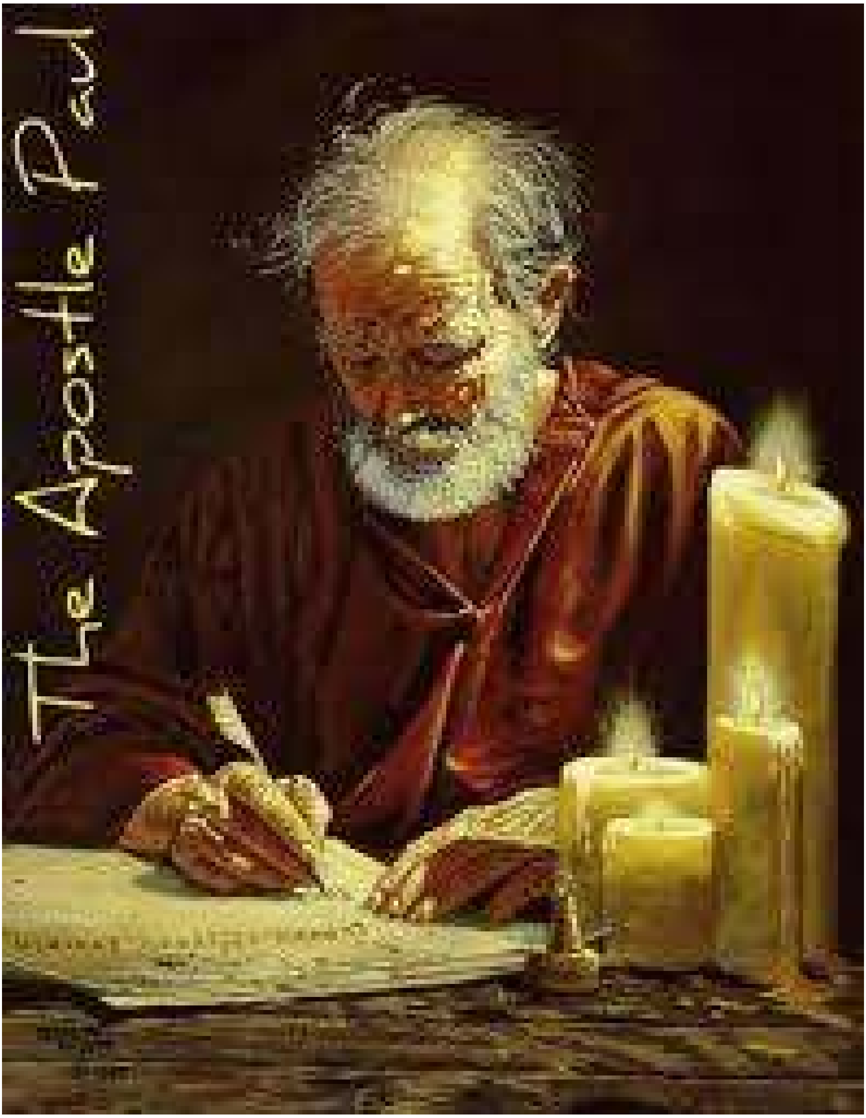
The Apostle Paul

CHAPTER-20

சவுலுக்குள்ளிருந்து ஒரு பவுல்

சவுலுக்குள்ளிருந்து ஒரு பவுல்

அவனோடு பிரயாணம் பண்ணின அவனது காவலர்கள் “சத்தத்தைக் கேட்டும் ஒருவரையும் காணாமல்” பேச்சுமூச்சற்று உறைந்து நின்றனர். (அப் 9:7). இப்போது சற்று நேரம் முன்புவரை தங்கள் தலைவர், ஆண்டவரால் அபிஷேகம் பண்ணப்பட்டவர்களுக்கு விரோதமாய் வழியெங்கும் மூச்சிரைக்க மிரட்டல் விட்டுக் கொண்டு வந்ததை அவர்கள் கண்டிருந்தனர். தன் குரோதத்தினால் ஏற்கனவே கண் சொருகிக் குருடாகிப்போய்க் கிடந்த இந்த அடக்குமுறையாளன், ரோமச் சித்ரவதையாளர்களைத் தூக்கியெறிய அலையாமல், கிறிஸ்தவக் கூட்டத்தையே கூண்டோடு நசுக்கப் புறப்பட்டிருந்தான்.

இவனது பயோ-டேட்டாவை சற்றுப் பாருங்கள்! இவன் ஒன்றும் ஒரு கொள்ளைக் கூட்டத் தலைவனல்ல.... இவன் ஆபிரகாமின் சந்ததியும், பென்யமீன் கோத்திரத்தான் என்றுமே இவனது பிறப்புச் சான்றிதழ் சான்று பகர்கிறது. பரிசேயப்வராது பல்கலைக் கழகத்தில் பட்டம் பெற்று வெளிவந்த நம்பர் ஒன் இவன்.

இவனது தகப்பனாரும் பரிசேயரே. ரோமக்குடியுரிமை பெற்று அந்த சிலாக்கியத்துக்குரியவனாகப் பிறந்தவன் என்று அவனது பாஸ்போர்ட் மற்றும் அவனது ரெக்கார்டுகள் சொன்னது. இப்பூச்சக்கரத்திலேயே தேவனால் தெரிந்து கொள்ளப்பட்டிருந்த தன் ஜனங்களின் ஆதியோடந்தமான அப்பழுக்கற்ற சரித்திரம் முழுவதையும் அப்படியே ஒப்பிப்பான் இவன்! தலை முழுவதும் இறையியல்... இருதயமோ இறுமாப்பினாலும் வெறுப்பினாலும் நிரம்பி வழிந்தது.

தம்படிக் காசின்றி, தலைசாய்க்க இடமுமின்றித் திரிந்த இயேசு என்னும் தீர்க்கதரிசி எருசலேமின் அமைதியையே குலைத்துக் கொண்டிருந்தார். தலைநகரின் ஜனத்துக்குத் தன் அற்புத வல்லமையின் முன் ருசியைத் தந்திருந்தவர், அதின் தாக்கத்தினால் தனக்குப் பின்னே சீஷர்படை ஒன்றையும் உருவாக்கிவிட்டிருந்தார். அவர்களும் இயேசுவைப் போலவே, நோயின் மீதும், பேயின் மீதும், சாவின் மீதும், வாழ்வின் மீதுமான அந்த வல்லமையின் வீச்சைத் தங்கள் மேல் சுமந்து திளீந்தனர்.

ஆனால் பவுல் என்ற இந்த சவுலின் முற்பிதாக்களின் முற்றிலும் வித்தியாசமான விசுவாசமோ, இவைகளினால் பரியாசமும், அவமானமுமாய் அந்தரத்தில் அன்று தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதைத் தாங்காமல் எழுந்த இவனது ஆக்ரோஷமோ, சீஷர்களின் விசுவாசத்தையே உலுக்கி உதிர்த்து விடுவதாய் இருந்தது. அதற்காக அவன் வகுத்திருந்த, யாராலும் தகர்க்க முடியாத நீண்டகாலத் திட்டம், என்னை யாரும் முட்டாளாக்க முடியாது... என்று சொல்லாமல் சொல்லியது. அவனது அங்கி மறைவினுள் கையெழுத்திடப்பட்டு மடித்து மறைத்து வைக்கப்பட்டிருந்த முத்திரையிடப்பட்ட கடிதங்களைக் கிழித்தெறியும் தைரியமும் அதிகாரமும் யாருக்கு உண்டு? ஆனால் அவனை உலுக்கியெடுக்க அவன் முன் அவ்வப்போது வந்துபோகும் ஒரு வாலிபனின் முகமும், அந்த வாலிபனைக் கல்லெறிந்து கொல்லும்போது, தான் காவலுக்கு நின்ற நேரம், அவனது முகம் தேவதூதன் முகம் போன்று பிரகாசித்த ஞாபகமும், தன் முகத்தில் அறைந்து விட்டுச் செல்வதை அவன் தனக்குள்ளே ஒளித்து வைக்க, தான் படாதபாடு படுவதையும் தான் மட்டுமே அறிவான் அவன். இதற்குள், அவர்கள் பெருமைகொண்டாடி வந்த இஸ்ரவேலின் தேவன் தன்னை மறைந்துக் கொள்ள, இயேசுவின் வாலிபப் பட்டாளமோ, இஸ்ரவேலின் மூப்பர்களையும், தலைவர்களையும், அங்கி அதிகாரிகளையும், “மகிமையின், ஆண்டவரை நீங்களே சிலுவையில் ஆணியடித்துக் கொலை செய்தீர்கள்! ” என்று பகிரங்கமாய் பயமின்றிக் குற்றம் சாட்டி நின்றது.

இந்த நினைவுகளோடு, தமஸ்கு நோக்கி விரைந்தவனின் கண்கள் திடீரென்று இமைக்க மறுத்து நின்றன. தரையிலே வீசியெறிப்பட்ட அவன், ஆண்டவரே நீர் யார்? என்று கத்திக் கொண்டிருக்க, அவனது கமாண்டோக்கள், இதற்குள் குருடாகி விட்டிருந்த அவனை கைத்தாங்கலாகத் தமஸ்குவுக்கு நடத்திச் சென்றனர். ஓ! தன் வாழ்நாள் முழுவதும் திறந்த கண்களால் தான் பார்த்திராதவைகளை எல்லாம் தன் குருட்டின் இருட்டுக்குள் அவன் நிச்சயம் பார்த்திருப்பான் என்று திட்டமாய்ச் சொல்லுவேன்.

"பரிசுத்தவான்களில் பலரை சிறைச்சாலைகளில் அடைத்து, அவர்கள் கொலை செய்யப்படுகையில் என் கையும் அதில் உடனிருந்தது" என்று தன் பின்னாட்களில் அவன் சாட்சி சொன்ன, அவனால் சித்ரவதைப் படுத்தப்பட்ட இரத்தம் தோய்ந்த பரிசுத்தவான்களின் முகங்கள், அந்தக் குருட்டுக் கண்களுக்குள் திரும்பத் திரும்பத் தோன்றி அவனை வதைத்தெடுத்திருக்கும்.

குற்ற உணர்வும், பயங்கர நினைவுகளும் புரட்டி எடுக்க, குருட்டின் இருட்டிலே மயங்கி விழுந்த சவுல், எழுந்து ஜெபித்தான். முடிவில்லா இரக்கங்களின் நித்தியதேவன் அவனது சத்தத்தைக் கேட்டார். தமது சிங்காசனத்திலிருந்து கீழ்நோக்கி, அண்டசராசத்தில் பூமி என்ற புள்ளியிலிருந்து, தவறுதலாகத் தன்னை வெகு வைராக்கியம் கொண்டவனென்று எண்ணிக்கொண்டு, இப்போதோ ஆவிக்குரிய ஒட்டுத்துணியின்றி கதறிக்கொண்டிருக்கும் ஒருவனைக் கண்டார் தேவன்.

இந்த வல்லமையின் தேவன், அன்றைய நாளில் கூட்டத்தால் நிறைந்து வழிந்த கொலோசியத்துக்கு ரோம ராயனிடத்தில் ஒரு தூதனை அனுப்பியதாகவோ, பிரதான ஆசாரியனின் அன்றைய நாளின் ஆராதனைச் சடங்குகளில் குறுக்கிட்டதாகவோ, பரிசேயர்களின் பரிசுத்த கூடுகையைக் கலைக்க ஒரு தூதனை அனுப்பியதாகவோ, நான் எங்கும் படிக்கக் காணேன்... மாறாக, தமஸ்கு வீதியிலே தாகமுள்ள ஒரு மனிதனைத் தேடி அன்று வந்தார் அவர். அவன் மாயையான வைராக்கியத்தோடு அலைந்தாலென்ன? பசி தாகம் அவனுக்குள் இல்லையோ என்று அவனை சந்திக்க இறங்கி வந்தார் அவர். பசி தாகமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள் அல்லவோ?

இதோ !
விசுவாசத்தையே நசுக்கிப் பிழிந்து கொண்டிருந்த இவன் சீக்கிரமே தன் விசுவாசத்துக்காக நசுக்கிப் பிழியப்படப் போகிறான்...

ஸ்தேவான் கல்லெறியப்படும் போது முகத்தில் சலனமின்றிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த இவன் சீக்கிரமே, தாம் கல்லெறியப்படப் போகும்போது சத்தமும் சலனமுமின்றிப் போகப்போகிறான். பயங்கரமான ஆபத்துகளில் மற்றவர்களைத் தள்ளிய அவன், சீக்கிரமே, அதிலும் பயங்கர ஆபத்துக்களை சந்திக்கப்போகிறான்.

"மனுஷன் தான் எதை விதைக்கிறானோ, அதையே அறுப்பான்" என்று பின்னாட்களில் கலாத்தியருக்கு எழுதிய பவுலான அதே சவுலே இப்போது அதற்கு மிகச்சிறந்த உதாரணமாகி நிற்கின்றான்.

பவுல், தான் குருடாகிக் கிடந்த அந்த மூன்று நாட்கள் ஜெபித்த ஜெபத்தின் விபரம் எனக்குக் கிடைத்தால் எவ்வளவு நலம் என்பேன்! ஓ! அப்படிக் குருடாகிப் போன நிலையில் ஒவ்வொருவரும் அப்படி ஒரு உபவாசத்தோடு கூடிய ஜெபத்தை ஏறெடுத்தால் எப்படியிருக்கும்? பிரசங்கியே! அப்படி ஒன்றை முயற்சித்துத் தான் பாரேன்! உனது டிவிக்கும், வீடியோ விளையாட்டுகளுக்கும், இணையத்தளத்துக்கும்

உனது சபையின் சோஷியல் ஆட்டபாட்டங்களுக்கும் உன்னையே குருடாக்கிக் கொண்டு அப்படி ஒரு ஜெபத்தில் இறங்கிப்பார்! இவைகளிலேயே மூழ்கிப் போய்க் கிடக்கும் உன்னை சந்திக்க தேவன் வருவாரானால், இறையியல் உனக்குக் கற்றுத்தராத வெற்றியின் சிகரங்களுக்கு தேவன் உன்னை இட்டுச் செல்வார் என்று துணிந்து தைரியமாய் உனக்கு சவாலிட்டுச் சொல்லுவேன்!

ஆண்டவருக்கு முன்பாகத் தன் பாவங்களுக்காகக் கதறிக்கொண்டிருந்த தங்கள் நிகரில்லாப் பரிசேய நண்பனுக்கு என்ன ஆனது என்று அவனது காவலர்கள் குழம்பிக் போயிருப்பார்கள் என்றே நான் நினைக்கிறேன். தன்னைப் போலவே முழு இஸ்ரவேல் குடும்பமும் ஆண்டவருக்கு முன்பாகக் கீழே தள்ளப்பட்டு, தாங்கள் சிலுவையிலறைந்து கொன்ற தங்கள் ஆண்டவருக்கு முன், அவர்களிலிருந்து மனந்திரும்புதலின் வெள்ளமொன்று பெருக்கெடுத்து ஓடாதோ என்று பவுல் ஜெபித்திருப்பான்.

அனனியாவும் ஒரு ஜெபிக்கும் மனிதனாகத் தான் இருந்திருப்பான். அன்று அவன் வெறுமெனே தேவனிடத்தில் பேசிக்கொண்டிருக்கவில்லை. ஆனால், தேவன் தன்னோடு என்ன பேசுகிறார் என்பதைக் கேட்கக் காத்திருந்தான் அவன். இப்படி நாம் காத்திருப்பது எவ்வளவு அரிதான ஒன்று! ஒருவேளை நமக்கு வெகு அருகிலோ, பக்கத்து ஊரிலோ இருக்கும் யாரிடமோ தேவன் நம்மை அனுப்ப நினைத்திருக்கலாம். நாமோ, தேவனுடைய சத்தத்தைக் கேட்கக்கூடாத அளவு நம் அன்றாட அலுவல்களிலும், அந்நிய அலுவல்களிலும் மூழ்கித் திரிகிறோம். தேவனுக்கும் மேலாக நம் வாழ்வில் முக்கியத்துவம் பெறுவது யார்? எது?

பவுல் தேவனிடம் படித்த பல்கலைக்கழகப் படிப்பு முடிந்தது அரேபியாவிலே... அங்கே தான் அவன் மூன்றாம் வானம் வரை எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டு, மனுஷர் பேசப்படாததும், வாக்குக் கெட்டாததுமான வார்த்தைகளைக் கேட்டான். இப்படிப்பட்ட வெளிப்பாடு பெற்ற ஒருவன் பூமிக்குத் திரும்பி வந்து சொல்வான்... நாம் இங்கே குப்பை மேடுகளை அணைத்துக் கொண்டு கிடக்கிறோம்... என்று. அப்படிப்பட்டவன் உலகத்தின் ஆசாபாசங்களையும், மாடமாளிகைக் கோபுரங்களையும் குஷ்டரோகமாய் அருவருத்து ஆரோசிப்பான்!. "ஒன்று செய்கிறேன்...." என்று பவுலோடு சேர்ந்து சொல்லும் அவன் பவுலைப் போலவே பின்வாங்கவும் மாட்டான்.

தமஸ்கு வீதியினே பவுல் ஜெபித்த சங்கிலித் தொடர் ஜெபம் இன்று வரை நீண்டு நிற்கிறது. கோடி கோடி ஜெபங்களைக் கொட்டி ஜெபித்தான் அவன். அன்று அவன் பிறப்பித்த மிஷனரி இயக்கத்தின் தாக்கத்தை இன்று வரை நமது இயக்கங்கள் சமன் செய்ய முடியவில்லையே! என் இனத்தாராகிய சகோதரருக்குப் பதிலாக நானே கிறிஸ்துவை விட்டு சபிக்கப்பட்டவனாக வேண்டுமென்று விரும்புவேனே" என்று மிகுந்த துக்கத்தோடும் மனவேதனையோடும் ஜெபத்தில் அனுபவப்பட்டுவிட்ட அவன், தன் ஜெபத்துக்கு சாட்சியாகவும், "அது பொய்யல்ல, உண்மையென்று...." சாட்சி பகரவும், ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட ஆவியானவரையே அழைக்க வேண்டியிருந்தது.

ஊழியனே! உன் சபையைப் பார்த்து, "நானோ ஜெபத்திலும் தேவ வசனத்தைப் போதிக்கும் ஊழியத்திலும் மாத்திரமே தரித்திருப்பேன்.
(அப் 6:4) என்று, இன்றிலிருந்து பவுலைப் போல நான் ஒரு புதிய ஏற்பாட்டு ஊழியனாய், ஆவியானவர் சொல்வதை மட்டுமே செய்வேன் என்றும் தைரியமாய் சொல்வாயோ? சர்வ வல்ல தேவன், இரத்தம் தோய்ந்த கைகளையுடைய ஒரு கொலைகாரனின் ஜெபத்தையே கேட்டிருப்பாரானால், நமது கண்ணீரின் மன்றாட்டுகளுக்கு செவி கொடுக்க மாட்டாரோ?

அங்கே தமஸ்கு வீதியிலே நடப்பது என்னவென்று பார்க்கவும், கேட்கவும் தமது சிங்காசனத்தை விட்டு அன்று இறங்கி வந்தார் இயேசு. நமது மாம்சத்தின் மமதைகளை விட்டெறிந்து, நமது பட்டங்களையும், படிப்புகளையும் படிப்பறையின் குப்பைப்பெட்டியில் விசிறியெறிந்து, ஆவியானவரின் ஆராய்ந்து பார்த்தலுக்கு நம்மையே உட்படுத்தி, ஒப்புக்கொடுத்து, நித்தியத்தின் நடுக்கத்தினால் அவர் முன் விழுந்து கிடப்போமானால், நாம் இதுவரை கண்டிராத ஒரு வல்லமையோடு நம்மை சந்திக்க இன்றும் இறங்கி வருவார் அவர்!

இப்பொழுது நாம் நமக்கென்றே பிடித்து வைத்திருக்கிற எக்கச்சக்கமானவைகளை எவ்வளவோ காலமாய் இறுக்கிப்பிடித்து வைத்துக்கொண்டு விட்டோம்.

ஒரு மாபெரும் மாற்றத்துக்கான நேரம் வந்துவிட்டது !

தனிப்பட்ட வாழ்வில்.. சபைகளில்..தேசத்தில்..
ரிக்டர் அளவுகளால் அளவிடமுடியாத ஒரு ஆவிக்குரிய பூகம்பம் வெடித்தே ஆக வேண்டும் !

அதின் காரணகர்த்தா நீயாக ஏன் இருக்கக்கூடாது ?
ஆனால் அதின் விலைக்கிரயம் நீ நினைத்துக்கூடப் பார்க்க முடியாத ஒன்று !

An open letter to an evangelist

CHAPTER-21

சுவிசேஷகன் ஒருவனுக்கு மனம் திறந்து ஒரு மடல்

சுவிசேஷகன் ஒருவனுக்கு மனம் திறந்து ஒரு மடல்

(ஆலோசனை கேட்டு எழுதிய ஒரு கடிதத்திற்கான பதில்)

எனது பிரிய சகோதரனே,

நீ ஒரு சுவிசேஷகன் என்பதாக உனது கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தாய், மிக்க மகிழ்ச்சி.

சுவிசேஷகர்களில் அநேக விதமானவர்கள் இந்நாட்களில் இருக்கின்றபடியால் நீ அவர்களில் எந்த வகுப்பைப் சேர்ந்தவன் என்று முதலில் நான் அறிய ஆசைப்படுகிறேன்.

நீ எவ்வித சுவிசேஷகன் ?
பணம் தேடி ஓடி அலையும் ஒருவனா அல்லது கட்டுக்கதைகள் விட்டுத் திரிபவனா அல்லது பெயருக்காகவும், புகழுக்காகவும் சுற்றி நடப்பவனா அல்லது மனிதருடைய புகழ்ச்சிக்காகவும் அவர்களுடைய மெச்சுதல்களுக்காகவும் பேராசை பிடித்து அலைபவனா?

ஒரு சுவிசேஷகனின் பணி ஆபத்தானதும் விலையுயர்ந்த அழைப்புமாயிருக்கிறது.

ஓ! இந்த ஒப்பற்ற பணியை ஒரு பிரசங்க பீடமின்றி, ஒருவேளை உணவின்றி, உன்னைத் தாங்க ஒரு ஸ்தாபனமின்றி நீ ஒருவனாகப் பெரும் வெற்றியுடன் செய்யலாம்.

இதற்கான செலவு. நீ கர்த்தரோடு தனித்து நிற்கும் தனிமையும் அழியும் ஆத்துமாக்களுக்காக நீ வடிக்கும் கண்ணிருமேயாகும்.

வயிற்றுக்கும் ஆகார மோகத்துக்கும் தங்களை விற்றுப் போட்டுக் கொழுத்துக் கிடக்கும் அநேகக் குருவானவர்களையும் போதகர்களையும் சுவிசேஷகர்களையும் போல அல்லாமல்..

உன்னை உபவாசத்தால் நீயே ஒடுக்கிக் காத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

வேதாகம ஒழுங்கின்படி நீ ஊழியம் செய்வதானால் அதில் பலாபலன் இரத்தம், வியர்வை மற்றும் கண்ணீரேயின்றி வேறொன்றுமில்லை.

எல்லா எச்சரிப்போடும் நான் உனக்கு சொல்லும் ஆலோசனை என்னவெனில் நீ ஒரு சுவிசேஷகன் என்ற நிச்சயத்தை முதலில் நீ பெற்றிருக்க வேண்டும்.

இது சம்பந்தமாக நான் உனக்குச் சொல்லுவது என்னவென்றால்
உன் வேதாகமத்தை மட்டும் எடுத்தவனாய்க் குறைந்தபட்சம் ஆறு மாதங்கள் நீ ஒளித்துக்கொண்டிரு.

இந்நாட்களில் நீ தேட வேண்டும்.
தேடிக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். எதை?

ஆம். தேவனின் பரிபூரண சித்தத்தையும் அவரது அபிஷேகத்தையும் மட்டுமே நீ தேட வேண்டும்.

உனது இந்த 6 மாத பத்முதீவு அனுபவத்திற்குப் பின்னும் உன் உள்ளத்தில் அக்கினி பற்றி எரிந்து கொண்டிருக்குமானால்

அதாவது....
சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்காவிட்டால் எனக்கு ஐயோ!
என்று அங்கலாய்க்கும் நிலையில் நீ இருந்தால்....

மனிதருக்கோ பிசாசுகளுக்கோ அஞ்சாமல் தேவ வார்த்தைகளைப் பிரசங்கிக்க இப்பொழுது நீ தைரியமாய் புறப்பட்டுச் செல்லலாம்.

ஏராளமான சுவிசேஷ ஊழியங்களைச் செய்து குவித்துள்ளோம் என்று சொல்லும் அநேக சுவிசேஷகர்கள் இந்த நாட்களில் நம் சபைகளில் உண்டு.

ஆகிலும் மகனே....
உன் ஊழியத்தின் உரைகல் எதுவெனில் நீ ஊழியம் செய்த ஒரு சபையை ஆறு மாதங்கள் கழித்து சந்திப்பாயானால் இயேசுவுக்கு தங்களை உன் ஊழியத்தின் மூலம் ஒப்புகொடுத்தவர்கள் எத்தனை பேர், இன்னும் தேவ அன்பில் நிலை கொண்டிருக்கின்றனர் என்று கவனி.

அதுவே உண்மையான கனிகளின் அடையாளம்..

நீ சந்திக்கும் ஒவ்வொரு ஆத்துமாவையும் நியாயத்தீர்ப்பின் நாளிலே நீ சந்திக்கப்போகிறாய் என்பதை மறவாதே!

மக்களுக்குப் பெரும்பாலும் மனந்திரும்புதலைப் பற்றியே பேசு!

நித்திய பாதுகாப்புகளை தாராளமாக மக்களுக்கு அள்ளி வழங்காதே.

அநேக இரக்கமுள்ள சுவிசேஷகர்களை நான் அறிவேன். சுவிசேஷக் கூட்டங்களில் தங்களைக் கர்த்தருக்கு ஒப்புக்கொடுப்போருக்கு இவர்கள், "கர்த்தர் இமைப்பொழுது உங்களைக் கண்ணோக்கினார்.

உங்கள் பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டுவிட்டன. இனி நீங்கள் பரலோகத்துக்குப் பங்காளிகள், பரலோகில் சீயோன் மலை மேலே உங்களுக்கு வாசஸ்தலம் உண்டு... ஒரு பொற்கிரீடம், பத்துப் பட்டணங்கள் மேல் உங்களுக்கு ஆளுகை, ஆட்டுக்குட்டியானவரின் கல்யாண விருந்தில் பங்கு, இவை அனைத்தும் உண்டு" என்று வெகுதாராளமாகக் கூறிவிடுகின்றனர்.

மகனே.... இவ்விதமான தவறான உபதேசங்களைப் பிரசங்கியாதே...

பாவிகளுக்கு தேவையானது எதுவென்று தேவன் விரும்புகிறாரோ அதையே அவர்களுக்குப் பிரசங்கிக்கக் கவனமாயிரு.

கடைசியாக...

1. காலத்தைப் பிரயோஜனப்படுத்திக் கொள்...

2.வாரத்தில் குறைந்தபட்சம் ஒரு நாளையாவது உபவாசத்தில் செலவிடு.

3. சுவிசேஷத்தை ஆதாயத் தொழிலாக்காதே.

4.உன்னை அழைத்தவர் பரிசுத்தராய் இருப்பது போல நீயும் பரிசுத்தம் உள்ளவனாயிரு.

5. சுவிசேஷப்பணி அழிந்து கொண்டிருக்கும் உலகிற்கு தேவன் அனுப்பும் கடைசிச் செய்தியாகும்.

6. தேவனுக்கும் மனிதருக்கும் முன்பாக நான் எதை செய்கிறேனோ அதையே பிரசங்கிக்கிறேன்... என்று சொல்ல தகுதி உள்ளவனாயிரு.

என் ஆலோசனையை நாடினாய்.
இதோ உனக்கு முன்பாக வைத்துள்ளேன்.
மிகவும் கடினமான ஒன்று தான்...

இருப்பினும் தேவன் விரும்பும் நிலைக்கு குறைவான அளவிலோ தரத்திலோ நாம் சுவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிப்பது எப்படி ?

கர்த்தர் உன்னை ஆசீர்வதிப்பாராக ?

நித்தியத்தில் நான் உன்னைக் காண்பேன். !

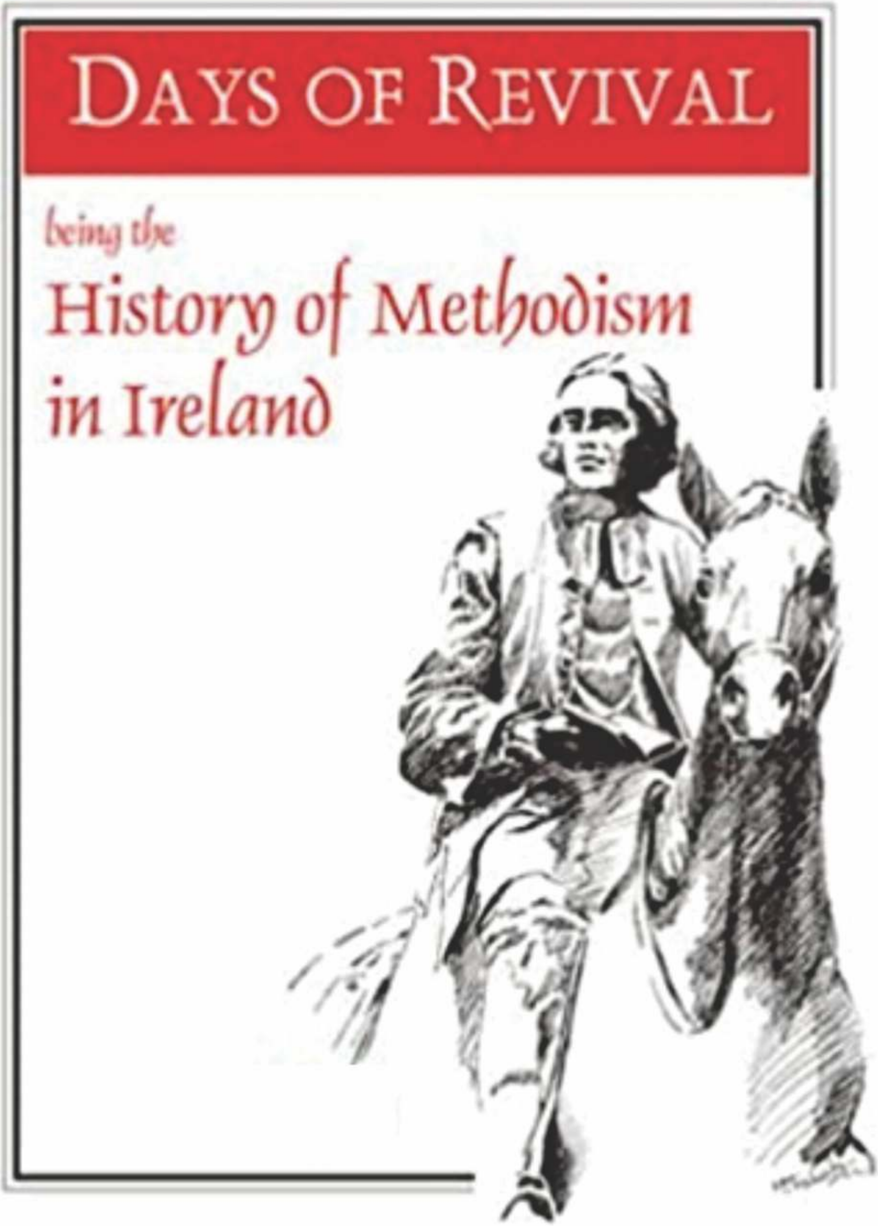
DAYS OF REVIVAL
being the
History of Methodism
in Ireland

CHAPTER-22

கிதியோன் ஒஸ்லே

நாட்டுப்புறங்களைக் கலக்கிய தேவனின் தண்டாயுதம்

கிதியோன் ஒஸ்லே

அயர்லாந்தின் ஜாண்வெஸ்லி (1762-1841)

1762லே அயர்லாந்தின் கால்வே நகருக்கு, இரண்டாவது முறையாகத் தன் ஆவிக்குரிய போர்ப்படைகளோடு வந்து இறங்கியிருந்தார் ஜாண்வெஸ்லி. ஆனால் அங்கே அந்த நாட்டின் தூரமான மூலை ஒன்றில் அதே நேரத்தில் ஆண் குழந்தை ஒன்று தொட்டிலில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. அக்குழந்தை தான் பிற்காலத்தில் தாம் தமது பணிவிடை ஓட்டத்தை முடிக்கும்போது, தம்மைப் போன்ற அசுரபெலத்தோடும், அக்கினியில் மூழ்கி எழுந்த ஸ்நானத்தோடும் தமக்குப் பின் எழுந்து வரும் என்று அப்போது அந்த மெத்தடிஸ்ட் வீரர் ஜாண் வெஸ்லி அறியாதிருந்தார். தேவனால் நிரம்பிய அந்த ஆத்தும ஆதாய வீரன் பிறந்தது அயர்லாந்தின் டன் மோரிலே. பெப்ரவரி 24, 1762ல்

பெயர்: கிதியோன் ஓஸ்லே

கிதியோன் ஒஸ்லேயின் தகப்பனின் ஒருவித கல்ட் க்ரூப்பான "தெய்வத்துவத்தின் கொள்கைகளிலிருந்து தன் மகனை மிகக்கவனத்தோடு பாதுகாத்து வைத்திருந்தார் அவனது தாய். அவன் ஒவ்வொரு நாளும் படுக்கைக்குச் செல்லுமுன், அவர் அவனுக்குப் படித்துக் காட்டியதெல்லாம் Tillotson பிரசங்கக் குறிப்புகளும், Young என்பவரின் "இரவின் நினைவுகள்" மற்றும் "கடைசிநாள்" போன்ற புத்தகங்களையே. அவைகள் அந்த இளம் மனதை விட்டு காலத்தால் அகலாமலேயே இருந்தன.

ஆனால், தானும் ஒரு மனந்திரும்பாத பாவி என்பதை Fourth Royal Irish Dragon guards மற்றும் தேவசேனை என்ற இரண்டு இராணுவங்களிலும் இணைந்து ஒரே நேரத்தில் போரிட்டுக் கொண்டிருந்த இராணுவ வீரன் ஒருவன் மூலம் எழுப்புதலடையாத வரை கிதியோன் ஒஸ்லே அறியாமலே இருந்தார். அவரது முதல் விழிப்புணவு வந்தது, பெயர் தெரியாத இவர் மூலமாகவே.

அதன் பின் அவர் சந்தித்த ஜாண் ஹர்லியின் பிரசங்கங்களும், அவரது அபிஷேகம் நிறைந்த வேத பாடங்களும் கிதியோனை ஆழமாய் அசைத்தன. 1791, மே மாத மத்தியில், தனது 29ம் வயதில் "இதோ, எனது பாவத்தை சுமந்து தீர்த்த தேவ ஆட்டுக்குட்டி இதுவே" என்று இயேசுவை அவர் கண்டு கொண்டபோது, அவரது பாவ இருளும் பாரமும் நீங்கி, நீண்ட நாளாய் அவர் தேடிக்கொண்டிருந்த தேவ சமாதானம் அவரைத் தேடி வந்தது.

ஒருநாள் தன் வேத வகுப்புக் கூட்டங்களில் ஜாண் ஹர்லி, "உன் பாவங்களைக் கர்த்தர் மன்னித்து விட்டாரென்று நீ விசுவாசிக்கிறாயா? என்று கேட்க, "ஆம், என் ஆத்துமா கர்த்தரை மகிமைப்படுத்துகிறது. என் ஆவி என் இரட்சகராகிய தேவனில் களி கூருகிறது... என்று சொன்னான் ஓஸ்லே.

அதன்பின் நடந்ததை விவரிப்பவன் யார்?

"அக்கினியினின்று தப்புவிக்கப்பட்ட
கொள்ளிகளே!

இயேசுவின் இரத்தத்தினால் தாகம் தணிக்கப்படுவீர்களோ? என்ற ஜாண் வெஸ்லியின் பாடலை இந்தப் புரவியிலே (குதிரையில்) பிறந்த பிரசங்கி, (அதிகமாய், குதிரையிலேயே பிரயாணம் செய்பவர் என்பதால் இப்பெயர்) அயர்லாந்தின் அழகான கிராமப்புறங்களிலே குதிரையின் மேல் பாடிக்கொண்டு செல்லச்செல்ல, அங்கிருந்த வாயில்லா ஜீவன்களும் தங்கள் வேலிகளிலிருந்து தலைதூக்கிப் பார்க்குமாம்.

நான் சொல்லும் இந்த ஐரிஷ் ஊழியனுக்கு இருந்ததோ ஒரே ஒரு கண்.

ஆனால், ‘‘மனந்திரும்பாமல் ஒரு தரம் மரிக்கும் மனிதன் என்றென்றைக்கும் மரித்தவனே!’’ என்று மிகத் தெளிவாய் நித்தியத்தைப் பார்த்த இந்த ஒற்றைக் கண் மனிதனைப் போன்ற பார்வை எந்த இரட்டைக் கண் மனிதனுக்கும் இருந்ததில்லை.

அவனைப் பொறுத்தவரை, மனிதர்கள் மனிதர்களல்ல. தசையாலும், இரத்தத்தாலும் மூடப்பட்ட ஆத்துமாக்கள். கிறிஸ்து தன்னுயிர் தந்த ஆத்துமாக்கள் - (எந்த ஆத்துமாக்களுக்காக கிறிஸ்து உயிர் கொடுத்தாரோ அந்த ஆத்துமாக்கள்). அவன் அவர்களைக் கிறிஸ்துவின் சிரசில் மணிமகுடமாகவும், அதே நேரம் நரக அக்கினிக்கு எரிபொருளாகவுமே பார்த்தான்.

அந்த அயர்லாந்தின் கரடுமுரடான பாதைகளிலே "இன்று இல்லையேல் என்றும் இல்லையே" என்று மனிதர்களைத் தேடி அவன் தலைதெறிக்க ஓடிய ஓட்டம், அவன் ஏறிச்சென்ற பாயும் குதிரையின் நாசியின் அக்கினிப்பொறிகளிலும், அவைகளின் நுரைதள்ளும் வாயிலும், வியர்த்து ஓடும் அதன் மேனியிலும் தெரிந்தது. ஒன்று, இவன் நரகத்தின் முன்னோட்டக் காட்சி ஒன்றை முன்னமே பார்த்திருக்க வேண்டும் அல்லது "அடுத்த 24 மணிநேரத்துக்குள் உலகமே உருண்டு பாதாளத்துக்குள் போகப்போகிறது" என்று இப்போதுதான் காபிரியேலே வந்து இவனிடம் துண்டுச்சீட்டு கொடுத்துவிட்டு போயிருக்க வேண்டும் என்று ஒருவன் நினைக்குமளவுக்கு இருந்தது அவனது ஓட்டமும் அணையாத ஆத்தும பாரமும். உம்முடைய வீட்டைக் குறித்து உண்டான பக்திவைராக்கியம் என்னைப் பட்சித்தது என்று இந்த ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவன் சொல்வானானால் அதில் எந்த சந்தேகமும் இல்லை.

அமெரிக்காவின் பால் ரெவரோ, இங்கிலாந்தின் ஜாண் கில்ப்பினோ இவர்கள் இருவருமே அயர்லாந்தின் வெஸ்லி என்று அழைக்கப்பட்ட கிதியோன் ஓஸ்லேயின் அணையாத தாகத்துக்கு ஈடு கொடுக்க முடியாது என்பேன். ஒருவேளை இங்கிலாந்தின் ஜார்ஜ் ஒயிட் ஃபீல்டுக்கும், அமெரிக்காவின் கில்பர்ட் டென்னென்ட்டுக்கும் இணையாக இவனை இணைக்கலாம். உறவின்படி, ஆவியில் இவன் இவர்களின் சொந்தம் தான். இவனது ஐக்கியம் கிறிஸ்தவ வட்டங்களையெல்லாம் தாண்டி நிற்கும் அசாதாரண ஐக்கியமது. அது இதயம் கொளுந்துவிட்டு எரிபவர்களின் அணையாத ஐக்கியம்.

லண்டனிலே புனித பவுல் தேவாலயத்தில் இருந்தது ஒரு மிக அழகான மார்பிள் பிரசங்க பீடம். அதே லண்டனிலிருந்த சிட்டி ரோடு ஆலயத்திலே ஜாண் வெஸ்லிக்கு இருந்தது மிக அழகாய் பாலிஷ் செய்யப்பட்ட பிரசங்க பீடம் ஒன்று. இயேசுவோ, கிணற்றின் மேல் உறை வட்டத்தையே பிரசங்க பீடமாக மாற்றியிருந்தார். ஆனால் நமது ஹீரோ ஓஸ்லேயின் பிரசங்க பீடமோ குதிரையின் முதுகிலிருக்கும் சேணமோ அல்லது கால் வைத்துக்கொள்ளப் பயன்படும் பாதமிதியோதான்.

அந்தக் காலங்களின் அயர்லாந்திய வனப்புற கிராமப் பகுதிகளின், அந்தக் கல்வியறிவில்லாத மக்கள் மத்தியில் ஜெபத்தில் மூழ்கி எழுந்த ஓஸ்லேயின் மிஷினரிப் பயணம் ஒன்றை இங்கே சற்று கவனியுங்கள். அந்த நாட்களில் என்ன நடந்தது பாருங்கள்.

அங்கே கிராமப்புற ஆலயம் ஒன்றின் வெளியே குருவானவர் ஒருவர் மணமக்களின் வருகைக்காக நின்று கொண்டிருக்கிறார். சற்று நேரத்தில் மணமகனையும் மணமகளையும் சுமந்து வந்த சாரட் வண்டி அங்கே வந்து நிற்க, அந்தப் பக்கமாய்ப் போய்க்கொண்டிருந்த நமது பிரசங்க வேந்தர் அவர்களை நோக்கி வருகிறார். அந்தத் திருமண நாளன்றே, அவர்களது திருமணத்துக்கும், உலக மகிழ்வு திளைப்புகளுக்கும் மேலான நித்திய வாழ்வின் தீவிரத்தையும், இரட்சிப்பின் மேன்மையையும் மென்மையாக அவர்களுக்கு உணர்த்த, அவரது வார்த்தைகளால் தொடப்பட்ட மணமக்கள், தங்கள் திருமண வார்த்தைப்பாட்டுக்கு முன்பாகவே, முழந்தாள் படியிடுகின்றனர், பிழம்பாய் நிற்கும் அந்தப் பிரசங்கியின் முன் ஜெபிக்கும்படியாக...

அங்கிருந்து முன்னே செல்கிறது அவரது குதிரை.... அங்கே ஒரு கல்லறைத் தோட்டம். அதின் மதில் சுவரிலிருந்து எட்டிப் பார்க்கிறார். தங்களுக்கு அன்பானவர்கள் தங்களை விட்டு எங்கே போனார்கள் என்ற பயத்தில் விறைத்து ஏங்கி ஏங்கி அழுது நிற்கும் மனிதர்களைப் பார்க்கிறார். தங்களுக்கு அன்பானவர்கள் தங்களை விட்டு எங்கே போனார்களோ என்ற பயத்தில் விறைத்து ஏங்கி அழுது நிற்கும் மனிதர்களைப் பார்க்கிறார்.

சரீரம் உறைந்து போகும் அவர்களது அழுகைச் சத்தத்தையும் தாண்டி ஒலிக்கிறது அவர்களுக்காக அவர் செய்த அவரது ஜெபத்தின் ஓங்கிய சத்தம்.

அடுத்து பாருங்கள்! சந்தைவெளியில் கிதியோன் ஓஸ்லே நிற்பதை! அங்கே பட்டப்பகலிலே வெட்ட வெளியிலே பெருங்கூட்ட நடுவிலே மனிதன் ஒருவன் தூக்கிலடப்படக் காத்திருக்கிறான். நேரே அவனை நோக்கி தூக்கு மேடைக்கு ஓடுகிறார். நமது பிரசங்கி, கை கால் நடுநடுங்க நின்று கொண்டிருக்கும் குற்றவாளிக்குக் கிறிஸ்துவின் அன்பையும் மன்னிப்பையும் நித்திய நம்பிக்கையையும் சுருக்கமாய் சொல்லி, அங்கேயே அவனைக் கிறிஸ்துவுக்கு நேராய் வழி நடத்திவிட்டு, அந்தத் தூக்கு மேடையையே பிரசங்க மேடையாக்கி, அங்கே வேடிக்கை பார்க்க வந்த ஆயிரங்களை நோக்கி, தேவனற்ற நித்திய ஆக்கினையின் அழிவை இடியாய் முழங்குகிறார்.

அவர் பேசப்பேச, தூக்கிலிடப்பட்ட மனிதனின் சரீரம், தூக்குக் கயிறுகளில் துடிதுடித்து ஊசலாடி இறங்குகிறது. கண்ணெதிரே நின்ற சாவின் முன் கவலையற்ற பாவிகளுக்கு நித்திய மரணத்தையும், நரக பாதாளத்தையும் பிரசங்கிக்கிறார் நமது பிரசங்கி. தேவனன்றி நம்பிக்கையற்ற நிலையில் மரிக்கும் ஒவ்வொரு ஆத்துமாவும் நித்தியத்தில் கதறும் கதறலையும் அலறலையும் அவர் அவர்களுக்கு முன் படமாய் விவரிக்க, காட்டுக் களியாட்டமாய் வந்த கூட்டம் அழுகையும் கண்ணீருமாய் புலம்பி மார்பில் அடித்துக் கொண்டு திரும்புகிறது.

அன்று ஓஸ்லே பேசியதை நேரில் கண்ட ஒருவர் பிறகு சொல்கிறார். "ஓ! அன்று அவர் பிரசங்கித்ததை நான் எப்படி விவரிப்பேன்? அங்கே அந்தக் கூட்டத்துக்கு முன், சாவு கூத்தாடிக் கொண்டிருக்க, உடைந்த அந்தப் பிரசங்கயின் அன்பின் பிரவாகமும், உள்ளத்தைத் தொடும் அவரது குரலின் மென்மையும், ஏங்கிய பார்வையும், ஊற்றாய் பெருக்கெடுத்த கண்ணீரும், இரட்சகரண்டை அவர் விடுத்த அழைப்பின் கெஞ்சல்களும் வார்த்தைகளில் வர்ணிக்க முடியாதவை !

இந்த கிதியோன் ஓஸ்லே, பிரசங்கிப்பதற்காகவே முழு இங்கிலாந்தையும் தன் குதிரை மீது அமர்ந்தே ஒரு தடவைக்கு மேல் பல தடவைகள் சுற்றி வந்திருக்கிறார். அயர்லாந்தைப் போலவே இங்கிலாந்திலும் தேவ வல்லமை, மனந்திரும்புதலில் மட்டுமல்ல, கிரியைகளிலும் பலமாய் வெளிப்பட்டது. அவர் பிரசங்கிப்பதைக் கேட்ட கூட்டம் மகுடிக்கு அடங்கிய பாம்பாய் மயங்கி நின்றது. அவரது அன்பின் அழைப்புக்கோ, உரத்த சத்தத்துக்கோ, அதிர்ந்த குரலுக்கோ அசைவின்றி செத்தது போல் சில நேரம் கல்லாக உட்காந்திருக்கும் அந்தக் கூட்டம், சிறிது நேரத்திலேயே "இரட்சிப்பின் சமாதானத்துக்கு" விழித்தெழுந்து நின்றது!

பற்றியெரிந்து பிரசங்கிக்கும் அந்த ஆத்துமா, சந்தைவெளி, மந்தைவெளியிலிருந்து மட்டுமல்ல, ஆலய பீடங்களிலிருந்தும் அடிக்கடி அடித்துத் துரத்தப்பட்டது. அவர் காலத்துக் குருக்களும் மதவாதிகளும் அவர் போகுமிடமெல்லாம் தடைக்கற்களாய் நின்று முட்டுக்கட்டை போட, அவரோ அவைகளையெல்லாம் அனாயாசமாகத் தாவித் தாண்டிப் போய்க்கொண்டே இருந்தார்.

நாட்களும் காலங்களும் செல்லச் செல்ல, அவரது ஆவி உற்சாகமாயிருந்தாலும், அவரது மாமிசமோ பலவீனமாகிப் போய்க்கொண்டேயிருந்தது. இருந்தும், குதிரைச் சவாரியையும் தெருப்பிரசங்கத்தையும் நம் ஆள் விடுவதாய் இல்லை. காட்டுப் பிரயாணங்கள், கானக ஆகாரங்கள், கணக்கில்லாக் கண்விழிப்புக்கள், கடின மனிதர்கள்-இவைகள் யாவும், தங்கள் காலத்தின் தாக்கத்தை அவரது சரீரத்தில் காட்டத் துவங்கின. ஆயினும் தன் 75ஆம் வயதிலும் கூட, தெருக்களிலேயும் சந்தை வெளிகளிலேயும் நின்று, "வருங்கோபத்துக்குத் தப்பி ஓடுங்கள்" என்று ஆங்கிலத்திலும், சிலவேளை தனக்கு லாவகமான தன் தாய்மொழி ஐரிஷிலும் கூவிக்கூவிக் கூட்டத்தை அழைத்துக்கொண்டிருப்பார் ஓஸ்லே.

அவரது 76ம் வயதில், (ஊழியரே, இதை நன்றாய்க் குறித்துக்கொள்ளும்!) கடந்த 16 நாட்களிலும் 36 தடவை பிரசங்கித்தேன் என்று ஒருநாள் சொல்கிறார்.

எனது 77ம் வயதை நெருங்கும் இந்த ஆகஸ்ட் 27 ஞாயிற்றுக்கிழமை முதல் செப்டம்பர் 21 வியாழன் காலை வரைக்குள் 54 முறை பிரசங்கிக்க தேவன் எனக்குக் கிருபை தந்தார் என்று பின்பு ஒருமுறை எழுதுகிறார்.

தனது 80வது பிறந்த நாளுக்கு சில நாட்கள் முன்பு, பூரண ஞானத்தோடும், பூரண கிருபையோடும், தன் நாட்கள் பூரணமாகி மரித்தார் கிதியோன் ஓஸ்லே. பக்தியான மனிதர்கள் அவரை சுமந்து சென்று மவுண்ட் ஜெரோமிலுள்ள கல்லறை பூமி ஒன்றில் அடக்கம் செய்தனர். அங்கே அவரது மண்ணான சரீரம் தன் தாய் மண்ணுக்குத் திரும்ப, அந்த அயர்லாந்தின் அருமை மைந்தரை அந்த மண்ணின் பசும்புல், போர்வையாய்ப் போர்த்தித் தனக்குள் பொதிந்து கொண்டது.

CHAPTER 23

ஆரம்பகால மெத்தடிஸ்ட் பிரசங்கிகள்

ஆரம்பகால மெத்தடிஸ்ட் பிரசங்கிகள்

மெத்தடிஸ்ட் திருச்சபை அமெரிக்காவில் முளைத்தெழும்பிய ஆரம்பகாலம் அது..

அந்நாட்களில் ஒரு மனிதன் நீண்ட ஒரு பயணத்தைத் தன் குதிரை மீதோ அல்லது கால்நடையாகவோ மேற்கொள்ள விரும்பினால் அதை அவன் தன் உயிரைப் பணயம் வைத்தே செய்ய வேண்டிய தாயிருந்தது..

இயற்கைக்கு சவால்விட்டே அவன் தன் பயணத்தைத்
தொடங்க வேண்டியதாய் இருந்தது..

பேரிரைச்சலோடு ஓடும் ஆறுகள்..
அவயங்களை விறைத்து மரத்துப்போகச் செய்யும் கடுங்குளிர்..

பயங்கர வனவிலங்குகள்,
மனிதனைத் தின்னும் நரமாமிச செவ்விந்தியர்கள்..

இன்னும் எத்தனையோ இடர்பாடுகளை அவன் தன் வழியில் சந்திக்க வேண்டியிருந்தது..

மனித சஞ்சாரமுள்ள ஓரிடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்துக்குச் செல்ல அந்த நாட்களில் ஒரு நாளாவது தேவைப்பட்டது..

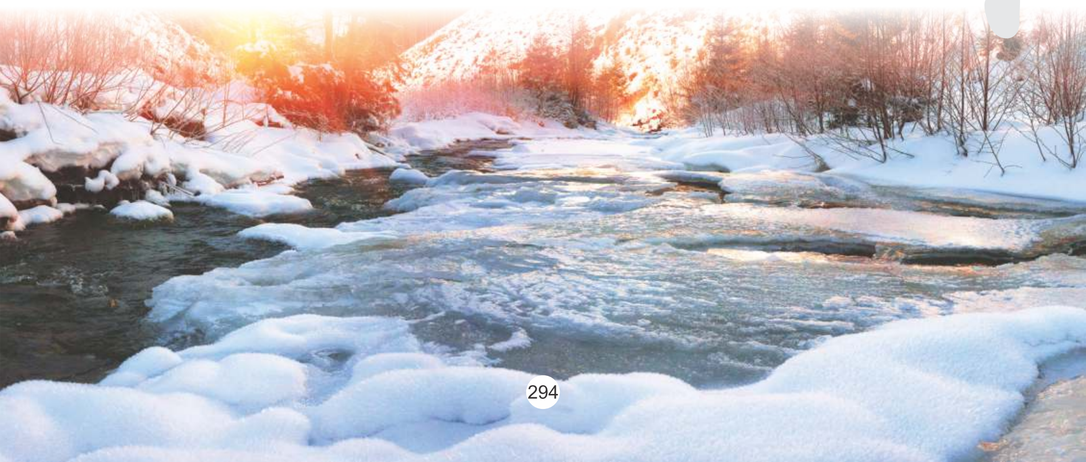

ஆனால் ஆச்சரியமான காரியம் ஒன்று என்னவென்றால்..
எங்கெல்லாம் மனிதர்கள் வாழ்ந்தார்களோ..
அங்கெல்லாம் மெத்தடிஸ்ட் ஊழியர்களும் இருந்தனர்..

அக்காலங்களில் அமெரிக்க விவசாயிகளின் வாயில்
அடிக்கடி ஒரு பழமொழியைக் கேட்கலாம்..
அது உண்மையில் மிகப்பொருத்தமானதும் கூட..

கடுங்குளிர் காரணமாக நீரோடைகளின் தண்ணீர் பனிக்கட்டியாக உறைந்து குளிரின் கொடுமை தாளாமல் மிருக ஜீவன்கள் ஒளிப்பிடம் தேடி ஓடி மறைகையில்..

மனிதர்கள் வெளியே சென்று வேலை செய்யக்கூடாதவர்களாய் அனல் அடுப்பின் அருகில் அமர்ந்து குளிர்காய்ந்து கொண்டிருக்கையில் அந்தப் பழமொழியைக் கூறுவார்களாம்..

மனிதனாலும் மிருகங்களாலும் சகிக்க முடியாத கடுங்குளிர்....
என்று சொல்லிக்கொண்டே..

அண்டங்காக்கைகளும் மெத்தடிஸ்ட் பிரசங்கிகளும் மட்டுமே காலம் தள்ளக்கூடிய சீதோஷ்ணநிலை என்பார்களாம்..

உண்மைதான்..

அப்போஸ்தலர்களின் காலத்திற்குப் பின் கிறிஸ்துவுக்காகத் தங்களைத் தியாகம் செய்து தேவ ராஜ்யத்திற்கென்று அயராது உழைத்தவர்கள் இந்த மெத்தடிஸ்ட் ஊழியர்கள்தான்..

மெத்தடிஸ்ட் சபையின் ஒரு ஊழியராக மாறுவது என்பது அந்த நாட்களில் அத்தனை சுலபம் அல்ல..

அந்தப் பிரசங்கிகள் அநேக ஆவிக்குரிய தேர்வுகளில் (Practical அகவே) தேர்ச்சி அடைய வேண்டியது மிக மிக அவசியமாய் இருந்தது.. ஒரு பிரசங்கி தனது பொறுப்பான ஊழியத்துக்குத் தன்னை எவ்வாறு பயிற்சிப்பான்?

ஆம்.. தேவனோடு நெருங்கி சஞ்சரித்து, அவரது ஊழியத்தை மிகவும் கண்ணியமாகத் தன் இருதயத்தில் எண்ணி, தேவனின் பரிசுத்த கட்டளைகளை உணர்ந்து அவற்றை நேசிப்பதின் மூலமாகத்தான்..

பிரசங்கியாகிய நீ...

- **உன் கரத்தில் ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஊழியத்தைப் பற்றி பூரண தெளிவுடன் இருக்கிறாயா ?**
- **ஊழியத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியையும் சுத்த மனசாட்சியுடன் நிறைவேற்றுகிறாயா ?**
- **உன்னை மேற்கொள்ள முயற்சிக்கும் உலகத்தை நீ வெகு ஜாக்கிரதையாகக் கண்காணித்து வருகிறாயா ?**
- **உனது சுயம் மற்றும் உன்னைக் கறைப்படுத்தும் பாவம் இவற்றைக் குறித்து நீ விழிப்புடன் இருக்கிறாயா ?**

- உன்னை நீ வெறுக்கின்றாயா?

- பயனற்ற ஆசைகளை உன்னில்
உருவாக்கும் உணர்ச்சிகளையும்
வீண் எண்ணங்களையும்
நீ அடக்கிக் கீழ்ப்படுத்துகிறாயா?

- எல்லாக் காரியங்களிலும்
நீ நிதானமானவன் தானா?

- ஒவ்வொரு சாப்பாட்டு நேரத்திலும்
தேவையான அளவுக்கு மிஞ்சி
நீ அதிகமாய் சாப்பிடுகிறாயா?

- சாப்பிட்ட பின் மயக்கமும் பெருந்தீனி
உண்டதால் ஆயாசமும் ஏற்படுகிறதா?

- உன் சிலுவையை
நீ தினமும் சுமக்கிறாயா?

- எத்தனை கொடிய பாடுகளை அச்சிலுவை
தன்னிலே கொண்டிருந்த போதிலும்
தேவனிடமிருந்து வெகுமானமாகப்
பெற்றுக்கொண்ட அந்தச் சிலுவையின்
மூலம் மிகுந்த ஆசீர்வாதங்களைப்
பெற்றுக்கொள்ள அதனை
மனமகிழ்ச்சியுடன் சுமந்து வருகிறாயா?

- தேவனை எப்பொழுதும் உனக்கு முன்
வைத்திருக்கிறாயா?

- தேவனின் கண்கள் தொடர்ந்து
உன்னை நோக்கிக் கொண்டிருக்கிறது
என்று மனத்தெளிவு உனக்கு உண்டா?

வீண் ஆடம்பரம், விளையாட்டுத்தனம், அலட்சியம், சோர்வு, உற்சாகமின்மை ஆகியவைகளால் சுவிசேஷகர்களாகிய அநேகர் இந்நாட்களில் அடிமைப்பட்டு இருக்கின்றனர்..

ஆனால் ஒரு மெத்தடிஸ்ட் பிரசங்கியாகிய நீயோ.. கடின வாழ்வை உடையவனும்.. சுயத்தை வெறுத்தவனும்.. தன்னையே தியாகம் செய்பவனும்..

தேவனை உண்மையாய் நேசிப்பவனும்.. சுவிசேஷத்துக்காகத் தன் ஜீவனையும் மகிழ்ச்சியுடன் அர்ப்பணிக்க ஆயத்தமுடையவனாய் இருப்பவனாகவும் இருக்க வேண்டும்!!

மெத்தடிஸ்ட் ஊழியர்களுக்கென்று ஜாண் வெஸ்லி நியமித்த பன்னிரண்டு ஒழுங்குகள்

ஊக்கமும் சுறுசுறுப்பும் உள்ளவனாயிரு.. ஒருபோதும் சும்மாயிராதே.. உன் கரங்கள் எப்போதும் ஏதாவது ஒரு பயனுள்ள வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கட்டும்..

காலத்தை வீணாக்காதே.... தேவையான இடத்தில் அவசியமான அளவு நேரத்தை விட எவ்விதத்திலும் கூடுதலான நேரத்தைச் செலவிடாதே..

மிகவும் விழிப்புள்ளவனாயிரு....
"கர்த்தருக்குப் பரிசுத்தம்" என்பதே உன் வாழ்வின் சட்ட வாக்கியமாய் இருக்கட்டும்.. எல்லா வெதுவெதுப்பையும், கேலி பேசுதலையும், முட்டாள்தனமான பேச்சையும் உன்னை விட்டு அகற்று..

பெண்களுடன் உரையாடுகையில் உன் உரையாடல் மிகவும் சுருக்கமானதாகவும் குறுகிய நேரமுடையதாகவும் இருக்கட்டும்.. முக்கியமாக இளம் பெண்களுடன் நீ சம்பாஷிக்கையில் மிகவும் ஞானத்தோடு நடந்து கொள்..

கிறிஸ்துவுக்குள்ளான உன் சகோதரர்களிடம் ஆலோசனை கேட்காமல் உன் திருமண காரியத்தில் எந்த முடிவும் எடுத்துவிடாதே..

உன் சொந்தக் கண்கள் காணதிருக்க, யாரைக் குறித்து பேசப்படும் தீமையானவற்றை ஒருபோதும் நம்பாதே.. எல்லாவற்றையும் அடிப்படையிலிருந்து சோதித்துப் பார்..

எந்த மனிதனைக் குறித்தும் தீமையானதைப் பேசாதிரு.. உன் வார்த்தைகள் கேன்சரைப் போல அரித்துப்போடும் என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்.. சம்பந்தப்பட்ட ஆளைச் சந்திக்கும் வரை உன் எண்ணங்களை உனக்குள்ளாக அடக்கி வைத்துக்கொள்..

யாரிடமாவது தவறைக் கண்டால் உடனடியாக நேருக்கு நேர் சுட்டிக்காட்டு.. உன் மனதிலிருந்து பகை என்னும் நெருப்பை மிகச் சீக்கிரம் எடுத்துப்போடு..

பாவத்தைத் தவிர வேறு எதற்கும் வெட்கப்படாதே..

அழியும் ஆத்துமாக்களைக் காப்பதே உன் தலையாயக் கடமை.. எனவே இதற்காக நீ செலவு செய்வதுடன் செலவு செய்யப்படு..

எல்லாவற்றையும் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் செய்.. எல்லாவற்றிலும் ஒழுங்கைக் கடைப்பிடி.. அவைகளை தேவ கோபாக்கினைக்கும் சபையின் கட்டுப்பாட்டுக்கும் பயந்து அல்ல.. மனசாட்சியினிமித்தம் பற்றிக்கொள்..

எல்லாக் காரியத்தையும் தேவ சித்தத்தின்படி செய்..

கவனி!
பல தடவைகள் பிரசங்கிப்பது மட்டும் உன் கடமையல்ல.... எத்தனை ஆத்துமாக்களை மீட்க முடியுமோ அத்தனை பேரையும் மீட்டு அவர்களை மனந்திரும்புதலுக்கு நேராக வழி நடத்தி உன் முழு பெலத்தோடும் அவர்களைப் பரிசுத்தத்தில் ஊன்றக்கட்டு.. ஏனெனில் பரிசுத்தமில்லாமல் ஒருவனும் தேவனைத் தரிசிக்க முடியாதே!!

PRESTIGIOUS QUOTES OF

Leonard Ravenhill

CHAPTER 24

ரேவன்ஹில் தீக்கணைகள்

இயேசுவை எல்லோரும் தனியே
விட்டு விட்டு நிற்கதியாக்கினர்..
ஒரு வேளை உன்னோடும்
ஒருவரும் நில்லாமல் போகலாம்..
இது ஒரு தனிமையின் வாழ்க்கை..
ஆனால்
மகிமையான வாழ்க்கை !

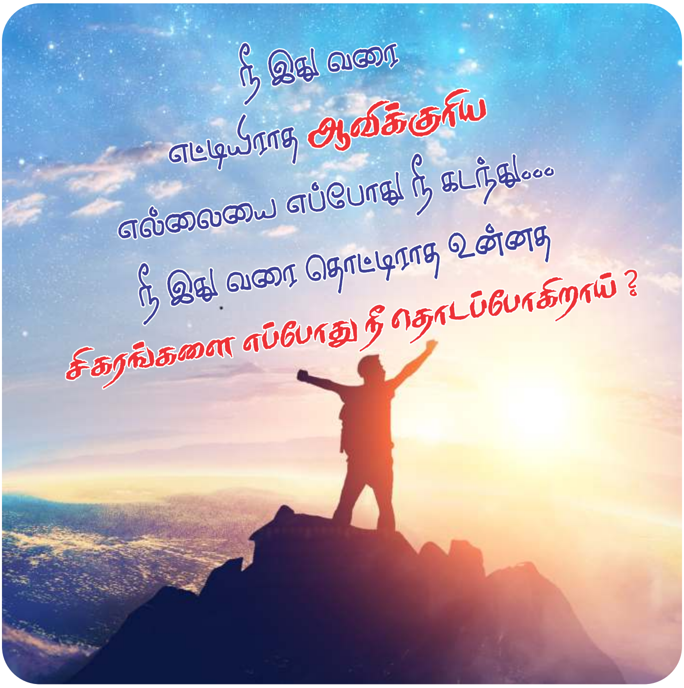
நீ இது வரை
எட்டியிராத ஆவிக்குரிய
எல்லையை எப்போது நீ கடந்து...
நீ இது வரை தொட்டிராத உன்னத
சிகரங்களை எப்போது நீ தொடப்போகிறாய் ?

ஆதித் திருச்சபை
அறிந்திருந்ததெல்லாம்..
பசி பட்டினி... கட்டுகள் காவல்கள்..
உபத்திரவங்கள் உபாதைகள்..
இன்றைய சபை அறிந்ததெல்லாம்..
வளமை.. செழுமை..
கொழுமை.. இளமை..

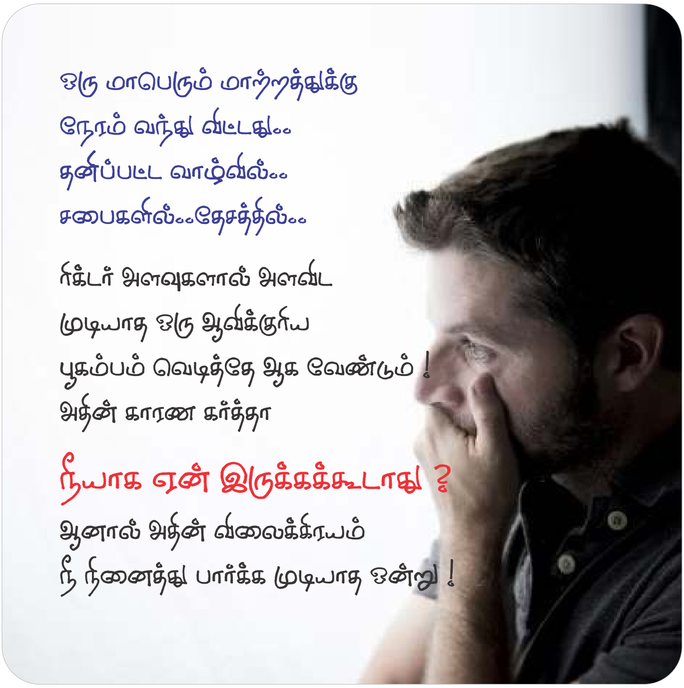
ஒரு மாபெரும் மாற்றத்துக்கு
நேரம் வந்து விட்டது..
தனிப்பட்ட வாழ்வில்..
சபைகளில்..தேசத்தில்..
ரிக்டர் அளவுகளால் அளவிட
முடியாத ஒரு ஆவிக்குரிய
பூகம்பம் வெடித்தே ஆக வேண்டும் !
அதின் காரண கர்த்தா
நீயாக ஏன் இருக்கக்கூடாது ?
ஆனால் அதின் விலைக்கிரயம்
நீ நினைத்து பார்க்க முடியாத ஒன்று !

இயேசு
கிறிஸ்துவில்
நீ முன் வைக்கும்
ஒவ்வொரு
அடியும் பிசாசை
உக்கிர
மூட்டுகிறது...

ஒரு மனிதனுடைய
ஜெப வாழ்க்கை
எப்படியோ அப்படியே
தான் அவனும்..
அதற்கு மேல் அல்ல..

இன்று ஊழியர்கள்
பிரசங்கிக்கும் இதே
செய்தியை அன்று
இயேசு கிறிஸ்து
பிரசங்கித்திருப்பாரானால்,
அவர் சிலுவையில்
அறையப்பட்டிருக்கவே
மாட்டார்...

உலகம் வேதத்தை
விசுவாசிப்பதில்லை..
சபை அதற்குக்
கீழ்ப்படிவதில்லை !

கிறிஸ்து எனக்குள்
வாழ்கிறார் என்றால்,
அவரை நான்
என்னோடு எங்கெங்கே
கொண்டு செல்கிறேன்
என்பதில் மிகுந்த
ஜாக்கிரதையாய்
இருப்பேன்..

மகிழ்ச்சிக்கு பிசாசு கொடுத்திருக்கும்
மறுபெயர் பொழுதுபோக்கு..
கர்த்தருக்குள் நீ எவ்வளவு
களிகூறுவாயோ.
அவ்வளவாய் பொழுதுபோக்குக்கு
உனக்கு அவசியமே இராது !

நரகத்துக்குள்
உட்செல்ல
கோடி வழிகள்
இருக்குமானால்...
அதிருந்து வெளியேற
ஒன்று கூட இல்லை !

ஜெபத்தில்
தோல்வி
என்றால்
எங்கும் எதிலும்
தோல்வி தான் !

தேவனைத் தவிர
சுத்த இருதயம்
தருபவர் வேறுயாரும்
உனக்கு இருக்கப்
போவதில்லை !

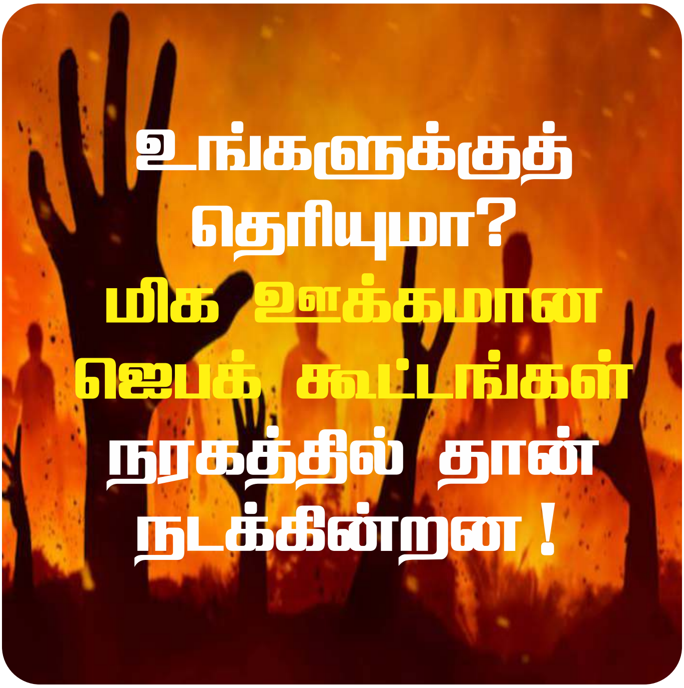
உங்களுக்குத்
தெரியுமா?
மிக ஊக்கமான
ஜெபக் கூட்டங்கள்
நரகத்தில் தான்
நடக்கின்றன !

வல்லிய வல்லூறுகள்
தனித்தே பறக்கும்...
ராஜ சிங்கங்கள்
தனித்தே வேட்டையாடும்...
ஆவிக்குரிய மாமனிதர்கள்
தனித்தே நடப்பார்கள்...
தேவனோடு !

ஒரு கிறிஸ்தவனுக்கு
இந்த உலகத்தில்
உபத்திரவம் இல்லை
என்றால் எங்கோ ஏதோ
அவனில் சரியில்லை
என்று அர்த்தம் !

ஆண்டவரே,
என் பெலவீனம் எங்கே
அதிகமோ அங்கே என்னை
பெலப்படுத்தும்.. என் பெலன்
எங்கே அதிகமோ அங்கே
என்னை
பெலவீனப்படுத்திவிடும் !

ஜெபத்தின்
ரகசியம்,
ரகசியத்தில்
ஜெபிப்பதே !

முழங்காலை
முடக்காத
போதகர்
கைமுடக்கிக்
கொண்டு
உறங்குகிறார்..

பிசாசின்
" MOST - WANTED "
பட்டியலில்"
நானும் ஒருவனாய்
காணப்படுவதே
என் வாழ்வின்
முக்கிய நோக்கம் !

தேவனுக்கு
முன்பாக
முழங்காலில்
நிற்கும் மனிதன்,
மனிதருக்கு முன்பாக
நிமிர்ந்து நிற்பான் !

தேவனுக்காக
மனிதர் முன்பு நிற்பது என்பது ஒன்று..
ஆனால் மனிதருக்காக
தேவனுக்கு முன்பாக விழுந்து கிடப்பது
என்பது முற்றிலும்
வித்தியாசமான ஒன்று !

இரு வகையான
மக்களே உண்டு ! ஒன்று
பாவத்துக்கு
மரித்தவர்கள்...
இன்னொன்று
பாவத்தில்
மரித்தவர்கள் !

எந்த ஒரு மனிதனாவது..
ஒரு வாரம் மட்டும், தனி அறையில்
தன்னையே அடைத்துக் கொண்டு..
அப்பமும் தண்ணீரும் மட்டும் உட்கொண்டு..
வேதத்தைத் தவிர வேறு எந்தப்
புத்தகமும் இன்றி.. பரிசுத்த ஆவியானவரைத்
தவிர வேறு எந்த நபரின்
சகவாசமும் இன்றி..
தேவனுக்கு முன்பாக
விழுந்து கிடக்கட்டும்!
நான் சவாலிட்டுச்
சொல்லுவேன்.. ஒன்று..
அவன் உடைந்து வருவான்..
அல்லது உடைத்தெறிய வெளிவருவான்!

நீ மரித்த ஐந்தாவது நிமிடத்தில்,
நீ எப்படிப்பட்ட வாழ்க்கை
வாழ்ந்திருக்க வேண்டும்
என்று தெரிந்து கொள்வாய் !

எழுப்புதலுக்கு என்ன
விலையானால் என்ன ?
தலையையே
தந்தாலும் தகும் !
REVIVAL

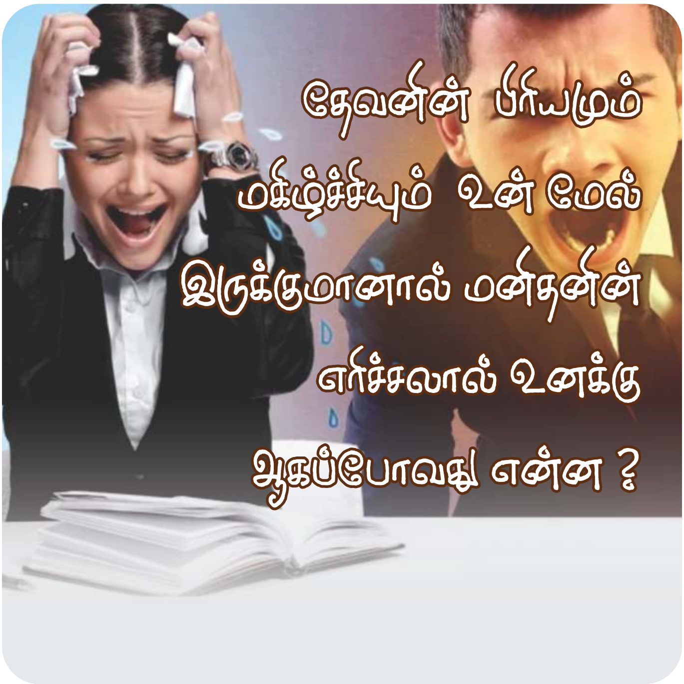
தேவனின் பிரியமும்
மகிழ்ச்சியும் உன் மேல்
இருக்குமானால் மனிதனின்
எரிச்சலால் உனக்கு
ஆகப்போவது என்ன ?

அங்கலாய்த்து
அழும் ஆத்துமாவின்
கண்ணீரும் வியர்வையும்
இரத்தமுமே
ஜெபத்தின் உச்சிநிலை !

தேவனையே
இணங்கி இறங்கி
வரச்செய்யும்
வல்லமை, ஜெபம்
ஒன்றுக்கு
மாத்திரமே உண்டு !

யுத்தத்திற்கான
ஆயுதமல்ல
ஜெபம் !
ஜெபமே
யுத்தம் தான்!

பாவம் செய்கிற மனிதன்
ஜெபிக்க மாட்டான்..
ஜெபிக்கிற மனிதன்
பாவம் செய்ய
மாட்டான்...

தேவனுக்காக
நாம் அதிகமாய்
உபயோகப்பட
வேண்டுமானால்,
தேவனோடு
நாம் அதிகமாய்
இருந்தாக
வேண்டும் !

போராடி ஜெபிக்கும் ஜெபத்துக்கு
ஈடான ஜெபம் வேறொன்றுமில்லை –
அது வல்லமையை வரவழைக்கும்!
அது அக்கினியை இறக்கும்!
அது மழையைப் பொழியும் !
அது ஜீவனைத் தரும்!
அது தேவனையே நம் மத்தியில்
வந்து இறங்கச் செய்யும்!

கண் போன
போக்கிலே
ஜெபிக்காதவர்களின்
கால் போகும்!

பொகேமியாவுக்குத் தேவை இன்னொரு ஜான் ஹஸ் !
ஜெர்மனிக்குத் தேவை இன்னொரு மார்ட்டின் லூத்தர் !
இங்கிலாந்துக்குத் தேவை இன்னொரு ஜான் வெஸ்லி!
அமெரிக்காவுக்கு தேவை இன்னொரு யோனத்தான் எட்வர்ட்ஸ் !

எனக்கோ தேவை...
என் ஆவிக்குள் பாய்ச்சப்படும்
புது மின்சாரம் !

எனக்கோ தேவை...
என் கண்களில் - அழியும்
ஆத்துமாக்களுக்கான
புதிய தரிசனம் !

எலியா... தேவனோடு சஞ்சரித்தான்..
தேவனைப் போலவே
சிந்தித்தான்..
தேவனைப் போலவே
துக்கித்தான்..
தேவனைப் போலவே
குரலெழுப்பினான்
அப்போது எப்படியோ..
இப்போதும் அப்படியே..
தேவன் யாரோ ஒரு மனிதனின் செவ்வியையும்
இருதயத்தையும் சிந்தையையும் தமக்காகப் பிடிப்பார்..

ஏசாயா 64ன் படி,
“தேவரீர் வானங்களைக்
கிழித்திறங்கி...” என்று தொண்டை
கிழிய நீ ஜெபிக்கிறாய் ! ஆனால்
தேவனோ.. உங்கள் வஸ்திரங்களை
அல்ல.. உங்கள் இருதயங்களை
கிழித்து என்னிடம் திரும்புங்கள்
என்று பதிலடி தருகிறார்..

நம்மிடமிருந்து
மேலானதைக்
கொடுத்ததாலேயே
நம்மிடமுள்ள
மேலானதைக் கேட்கிறார்
தேவன் !

ஆசிர்வதிக்கப்பட
வேண்டுமென்று ஜெபிக்கிற
கிறிஸ்தவர்கள் பலர்...
ஆனால் தாங்கள்
நொறுக்கப்பட
வேண்டுமென்று
ஜெபிக்கிறவர்கள்
வெகு சிலரே !

எழுப்புதல்
தாமதிக்கிறது..
ஏனனில் ஜெபம்
தேய்கிறது..

தேவனின் வார்த்தையை
நீ அறிந்திருக்கிறாய்..
ஆனால்..
அந்த வார்த்தையின்
தேவனை நீ அறிவாயோ?

நீ எழும்பிப்
பிரகாசிக்காத
வரை எழுந்து
பிரசங்கிக்காதே!

வெள்ளம் போல
சத்துரு
வந்துள்ளான்..
அவனுக்கு
எதிராகக்
கொடியேற்ற
தேவனுடைய
சர்வாயுதவர்க்கத்தைத்
தரித்துக் கொண்ட,
ஆவியினால்
நிறைந்த மனிதன்
ஒருவன் இங்கு
இல்லையோ ?

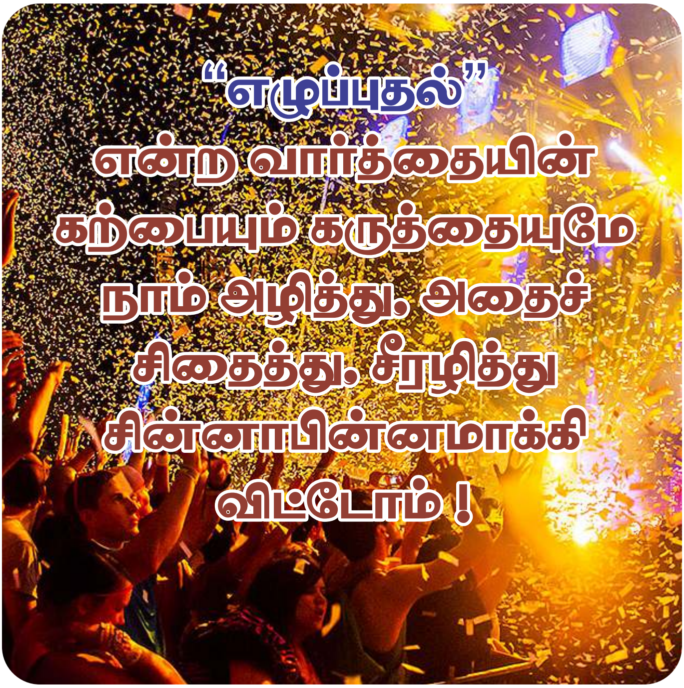
“எழுப்புதல்”
என்ற வார்த்தையின்
கற்பையும் கருத்தையுமே
நாம் அழித்து, அதைச்
சிதைத்து, சீரழித்து
சின்னாபின்னமாக்கி
விட்டோம் !

தேவனுக்காக
அக்கினியாகி விடு..
நீ கொழுந்துவிட்டு
எரிவதைக் காண
கூட்டம்
அலைமோதும் !

பெந்தெகொஸ்தே
நாளையே மிஞ்சிவிடும்
இன்னொரு பெந்தெகொஸ்தே
ஒன்றை நமது
பெந்தெகொஸ்தே
நாளாய் நமது கண்களால்
நாம் காணப்போகிறோம் !

பலிபீடம் நிற்பது
இரண்டு
காரணங்களுக்காகவே !
ஒன்று சாகடிக்கப்படுதல்..
இன்னொன்று
சுட்டெரிக்கப்படுதல்..

இந்தத் தலைமுறையில்
பாவத்தில் வாழ்பவர்களுக்கு
இந்தத் தலைமுறையின்
ஊழியர்களே பொறுப்பு !

சபை வரலாற்றையே படித்துப் படித்து
நான் இளைத்துப் போனேன்..
தேவ கிருபையால் நாமே வரலாறு ஒன்றைப்
படைத்தால்தான் என்ன ?

CHAPTER 25

ரேவன்ஹில் கவிதைச் சரங்கள்

ஜீவ விசுவாசம்

சகலமும் ஜெயிக்கும்..
மலைதனைப் பெயர்க்கும்..
அன்பினைப் பெருக்கும்..
இயேசுவை அழைக்கும்
எவரையும் மீட்கும்..

தானே நம்பும்..
சாட்சியும் பகரும்..
கேட்கும் எவரும்
பெற்றிடும் சுவாசம் - அது
ஜீவ விசுவாசம் -
அதைத் தூண்டிடுமே !
அனல் மூட்டிடுமே !

~ Charles Wesley

தீவிரமாய் வாருமே!

மல்கியா 3:1

கர்த்தாவே வாருமே !
தீவிரமாய் வாருமே !
தீவிரித்து வாருமே !

உமக்காகவே காத்திருக்கும்
உம் ஆலயம் வாருமே !
உம் வார்த்தையின்படியே வாருமே !
கதறுகிறோம் வாருமே !

மகிமையின் ஆவியே !
பரிசுத்த ஆவியே !
நாங்கள் அடைந்தே ஆக வேண்டிய
எழுப்புதலை
அனுப்பியே தாருமே !

நீர் எங்களுக்கு எவ்வளவாய்
வேண்டும் என்று
சொல்லத் தெரியவில்லையே !

நீர் எங்களுக்கு
எவ்வளவாய்த் தேவை என்று
விவரிக்க இயலவில்லையே !

எங்கள் பாவமும் உலக நேசமும்
பறந்து போகுமே !
கழுவி நிரப்புமே ! கதறுகிறோம் வாருமே !

ஓ பரிசுத்த ஆவியானவரே !
இப்பொழுதே வாருமே !
உம் முன் தாழ விழுகிறோம்...
வேண்டியதெல்லாம்
எங்களுக்கு நீரே ! நீரே ! நீர் ஒருவரே !

எழுப்புதல் அக்கினி
பற்றிப் பரவட்டுமே !
பிடித்து எரியட்டுமே !

ஆதி நாட்கள் போல
வந்து இறங்குமே !
ஏங்கி நிற்கும்
எங்கள் தாகம் தீருமே !

தீவிரமாய் வாருமே !
பிரசன்னம் தாருமே !
ஆத்தும நேசரே !
தீவிரித்து வாருமே !

- Wesley L.Duewel

(1964 செப்டம்பர் 24 அன்று Wesley L.Duewel அவர்களால், வேல்ஸ் தேச மோரியா சிற்றாலயத்தில் எழுதப்பட்டது இது... இதே மோரியா சிற்றாலயத்தில் தான் 1904 ஆம் ஆண்டு ஈவன் ராபர்ட்ஸ் என்ற வாலிபர் மூலம் எழுப்புதல் வெடித்துச்

இது உங்களுக்கு ஒன்றுமில்லையா ?

அவரது அக்கினி
எலும்புகளில் எரிகிறதே !
இது உங்களுக்கு ஒன்றுமில்லையா ?

இந்த உலகத்தைப் பாவம் கசக்கிப் பிழிகிறதே ?
இது உங்களுக்கு ஒன்றுமில்லையா ?

இன்னும் அறிவிக்கப்படாத கோடிகள் உண்டே ?
இது உங்களுக்கு ஒன்றுமில்லையா ?

இவ்வுலகம் தலைகுப்புற நரகத்துக்குத் தீவிரிக்கிறதே ?
இது உங்களுக்கு ஒன்றுமில்லையா ?

இவைகளுக்கு மத்தியிலும் சபை
குறட்டையில் இருக்கிறதே ?
இது உங்களுக்கு ஒன்றுமில்லையா ?

இதை எப்படி இவ்வளவு சர்வசாதாரணமாக
உங்களால் எடுத்துக்கொள்ள முடிகிறது ?
யாராவது எனக்கு இதைச் சொல்ல
மாட்டீர்களோ ?

நானோ... மதவாதிகளின் மத மமதையையும்,
விசுவாசிகளின் மதிமயக்கத்தையும் கண்டு
நொந்து நோகிறேன்...

- Leonard Ravenhill

பொன்னுமில்லை
வெள்ளியுமில்லை
என்னிடம்...
என் ஆசை அபிலாஷைகளில் நான்
மூழ்கித் திளைக்க...

ஆனாலும் தேவனே...
உமது பரிசுத்த அக்கினியைப் பிழம்பாய்ப்
பிரதிபலிக்கும் வாழ்வு ஒன்றுக்காகவே
ஏங்குகிறேன் இறைஞ்சுகிறேன்..

தேவனது பரிசுத்த மனிதர்
சிலிர்த்தெழுந்து ஆர்த்தெழுந்து
தேவையுள்ள தேசமிதை அசைத்துவிடும்
அந்நாளை நான் காணும் வரை
என் மன பாரங்கள் ஒழிவதுமில்லை...
என் கையில் என் எழுதுகோல்
உறங்குவதுமில்லை...

- LEONARD RAVENHILL

இரத்தசாட்சிக் கிரீடம்

அடிக்கப்பட்டு நொறுக்கப்பட்டு...
நெருக்கப்பட்டு
கழுமரம் ஏறினர்
அந்நாள் பரிசுத்தர்...

நெருப்பின் நாவுகள்
பாதங்களைப் பதம்பார்த்தன...
ஆயினும் விடுதலை பெறச்
சம்மதியாத இவர்...
தம் சாட்சியோடு
தம்மையும் இரத்த சாட்சியாக்கினர்...

சாட்டையடியோ
காய்ச்சிய கம்பியோ...
முறுமுறுப்பின்றி
முதுகைத் தந்தனர் நம் முன்னோர்..
ஜீவன் ஒரு பொருட்டல்ல..
மனைவி மக்களும் ஒரு தடையல்ல..
எதற்கும் சமரசம் செய்ய
நம் சான்றோர் இவர்...

வெந்தீயில் வறுத்தெடுக்கப்பட்ட நேரம்...
தூதர் எழுதினர்...
அவரவர் பெயரை...
கர்த்தரின் புத்தகத்தில்...
ஒரு நாள் சிங்காசனம் முன்
திறந்து வாசிக்கப்பட...

முடிசூடும் நாளில் பெறுவர் இவர்
தம் விலையில்லா இரத்தசாட்சிக் கிரீடம்...
கூடவே நாமும் காண்போம்
அவர்களோடே கூடச் சென்ற
அவர்கள் அன்பின் கிரியைகளை...

நசுக்கப்பட்ட நொறுக்கப்பட்ட
பிளக்கப்பட்ட... இவர்களின்
தலைகளில் சூடுவார் தேவன்...
தம் சொந்தக் கைகளால் பொற்கிரீடம்...

பெருமையோடும் பெருமிதத்தோடும்
சொல்வார்... "நல்லது.."
உண்மையும் உத்தமமுமானவனே !
நல்ல போராட்டத்தைப் போராடினாய் !
ஓட்டத்தை ஜெயமாய் முடித்தாய் !

உலக ஓட்டத்தில்..
மனிதப் பார்வையில்
நீ ஒரு பைத்தியம் தான்...
உலகத்தால் துடைத்துப் போடப்பட்ட
குப்பைதான் ! ஆனால் நீ என் பார்வைக்கு
அருமையானபடியால்
கனம் பெற்றாய் !
நானும் உன்னை சிநேகித்தேன் !

எனக்கு உரியவனே !
என்னுடையவளே !

உலகத் தோற்றமுதல்
உனக்காகவே ஆயத்தம்
பண்ணப்பட்ட என்
உன்னத வீட்டில்
உன் ஆத்தும நேசரோடு
நித்திய நித்தியமாய்
வாழ்ந்து சுகிக்க இதோ
வரவேற்க வந்தேன்...

வா என் மகனே !! வா என் மகளே !!

- LEONARD RAVENHILL

வரலாறு காணா எழுப்புதல்

ஒன்றை அனுப்பமாட்டீரோ ?

அழியும் உலகை நான் காண்கிறேன்...
அது அழுகி அழிய நான் காண்கிறேன்...

சபையை நான் காண்கிறேன்...
கல்வாரி அன்பும் அனலுமற்று அணைந்து கிடக்க
அதை நான் காண்கிறேன்...
அவள் மோகித்து அணைக்கும் லோக மோகத்தையும்
சுகித்து முகரும் ஆலிங்க சல்லாபங்களையும்
கண்கூடக் காண்கிறேன்...

ஆலயத் தழுவணைகளின் அரவணைப்பில்...
கதகதப்பில்... இத சுகத்தில்...
சக மானிடரின் நிலை மறந்து கண் சொருகி...

நரகத்துக்குத் தீவிரிக்கும் தீயோரைத் தீயினின்று இழுத்துவிட...
இரக்கமின்றி... இரட்சிப்பின் அறிவிப்பின்றி...
சோம்பிக் கிடக்கும் இச்சபைக்காகவோ...
மனுமகனே ! நீர் இரத்தம் சிந்தினீர் ?

அக்கினியில் முழுக்காட்டுவேன் என்றல்லவோ நீர் வாக்களித்தீர் ?
ஆனால் நாங்களோ இங்கே சோம்பலின் சகதியில் மூழ்கி முழுகிக்
கிடக்கிறோமே !

புசித்துக் குடித்துக் கொழுத்துப் பழுத்து
படுத்துக்கிடக்கும் எங்களைக் குத்தி எழுப்பினாலோ
எம்பி எம்பி ஸ்தூலித்து உதைக்கிறோமே ?

மன்னியும் தகப்பனே ! மன்னியுமே !

பெந்தெகோஸ்தே வல்லமையின் உன்னத உயரங்களில் எழுந்து
நிற்க... எழும்பி நடக்க... உலுக்கி விடுமே ! எங்களை எழுப்பி விடுமே !

சத்துவமற்ற சபை இந்நாளில் தன் சத்துருவுக்கு சமர் நிற்குமோ ?

கறைதிரையற்ற கன்னிகை அவளைக் கட்டியணைக்க நீர் வருமுன்னே..
கரை காணா அலைமோதும் அகில உலக எழுப்புதல் ஒன்றை எம்
கண்ணாரக்கண்டு களிகூரக் கர்த்தாவே ! கருணை செய்யுமே !

- Leonard Ravenhill

விழித்திரு ! ஜெபித்திடு !!

கண்விழித்து ஜெபிக்கும்
கலை தனைக் கற்றுத்தர
தேவன் என் இரவுகளைப் பகலாக்கினால்...
அதுவே அவர் வழியானால்... வகையானால்...
அதில் வியப்பொன்றும் எனக்கில்லையே !

பரந்த தரிசனம் ஒன்றைப்
பரமன் எனக்குத் தந்தால்...
பறந்த என் நினைவுகளுக்குப்
பரிமாணம் புதிதொன்று தந்தால்...
உடைந்த உள்ளம் ஒன்றைப் பரிசாகத் தந்தால்....
"இவ்விடம் விட்டுப் போ, என் மகனே !"
என்ற வார்த்தை எனக்குள் வந்தால்...

மற்றவர் கண்ணுறங்க...
நானோ கண்விழிக்க...
அவர்கள் அங்கே நகைத்தாட...
நானோ கதறி ஜெபிப்பேனே ! தனிமையில் புலம்பி அழுவேனே !

அநேகர் இங்கே ஆடிப்பாடிக் களித்திட...
நானோ அவர் நடுவினின்று நழுவிச் சென்று முழங்காலிட...
விசுவாசக்கூட்டம் பைத்தியம் என்றென்னைப் பரிகசித்திட...
நானோ நியாயத்தீர்ப்பு நாளிலே வெட்கி நில்லேனே
தலைகவிழ்ந்திட...

- Leonard Ravenhill

உம் பாத்திரத்தில் நான் பருகட்டுமே !

ஓ ! கல்வாரிக் கிறிஸ்துவே !

வதங்கிட்ட கிளையென்னைக் கிளை நறுக்குமே !
கனியற்ற மரமென்னை உரமிடுமே !
காய்ந்திட்ட துரவென்னைத் தூர் வாருமே !

மங்கிய விழியென்னில் திருக்கரம் தொடுமே !
திக்கிய நாவென்னில் (அபிஷேகத்) தைலம் வாருமே !
துவங்கிய கிரியை என்னில் முடித்துத் தாருமே !
என் அன்பின் ஆண்டவரே ! என் அருமை நேசரே !

சுமை தாங்க பெலன் தாருமே !
சித்தம் செய்ய சுத்தம் செய்யுமே ! – உம்
கோலும் தடியும் என்னை சீர் செய்யுமே !
இன்னும் இன்னும் பின்னும் உம்மை நேசிப்பேனே !

உம் பாடுகளால் கர்த்தாவே
என்னை நிரப்பிடுமே ! நிறைத்திடுமே !
உம் பாத்திரத்தில் பானம் பண்ணி
உம்மைப் பின்பற்ற அருள் தாருமே !

- Leonard Ravenhill

அக்கினியை அனுப்புமே !

ஓ ! எரிந்து பிரகாசிக்கும் கிறிஸ்துவே !
சுத்திகரிக்கும் ஜீவாலையே !
அக்கினியை அனுப்புமே !

உம் இரத்தத்தால் சம்பாதித்த பரிசாய்
இன்று இறைஞ்சிக் கேட்கிறோம்...
அக்கினியை அனுப்புமே !

ஆவலாய்க் காத்திருக்கும் கூட்டமிதைக்
கண்ணோக்கிப் பாருமே !
வாக்களித்த பரிசுத்த ஆவியை அனுப்பித் தாருமே!
இன்னொரு பெந்தெகோஸ்தே ஒன்றைத் தந்தே தீருமே !
அக்கினியை அனுப்புமே !

அக்கினி வேண்டுமே ! அக்கினியின்றி
வேறேதும் வேண்டாமே !
அக்கினியை அனுப்புமே !

எங்கள் ஜெபத்தின் பதிலாய்...
தேவைக்கு நிறைவாய்...
அக்கினியை அனுப்புமே !

நேர்வழி நடக்க பெலனாய்...
போர்வழி ஜெயிக்க அரணாய்...
தூய்வழி செல்லத் துணையாய்...
அக்கினியை அனுப்புமே !

ஓ ! தகனமாய்த் தந்தோம் பலிபீடம் வைத்தோம்...
எம்மையும் வாழ்வையும் யாவையும் பலியாய்ப் படைத்தோம்...
ஜீவபலியாய் ஏற்க உலக மேன்மை யாவையும்
உம் பாதம் வைத்தோம்...
அக்கினியை அனுப்புமே !

- William Booth

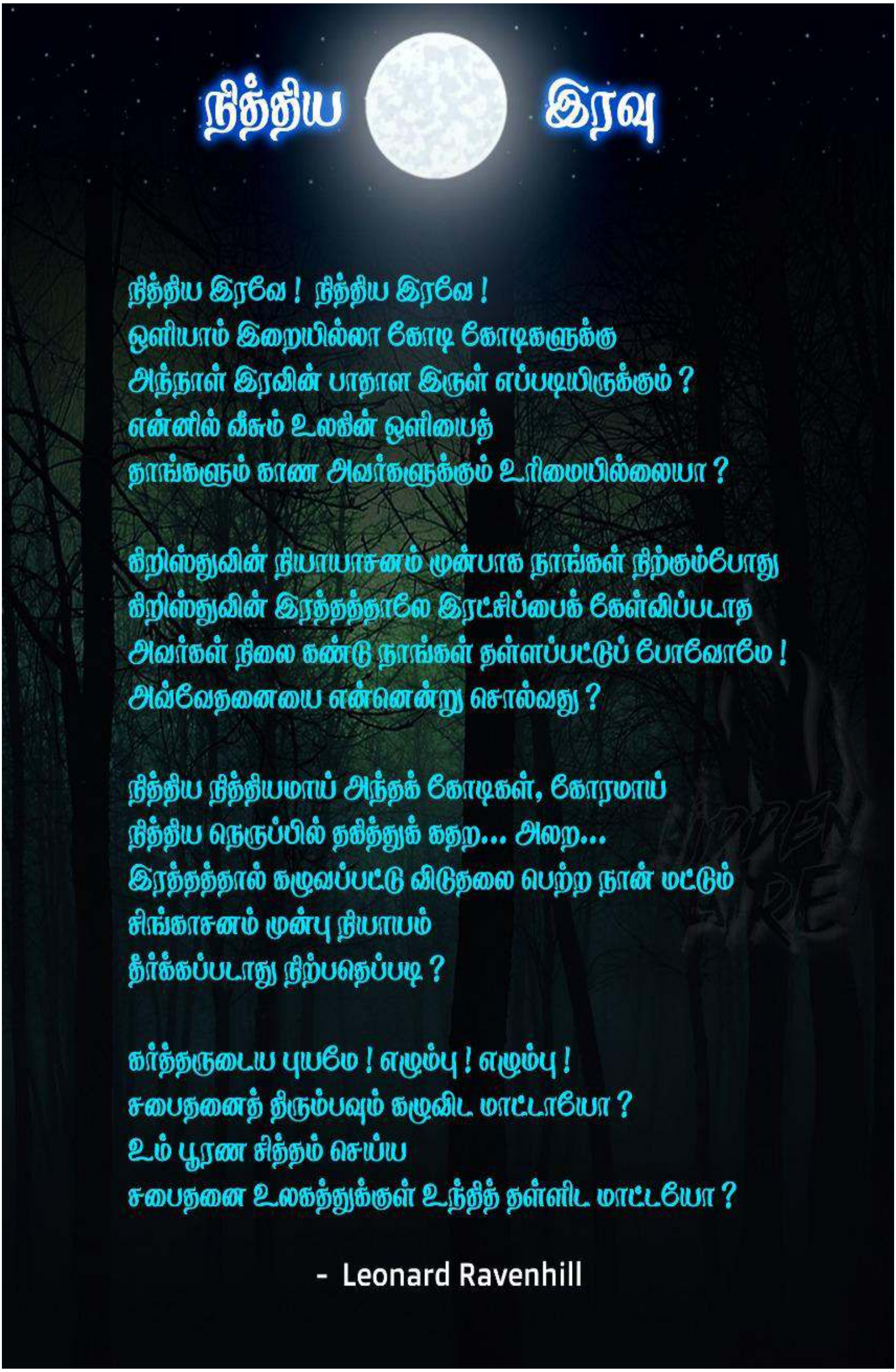
நித்திய இரவு
நித்திய இரவே ! நித்திய இரவே !
ஒளியாம் இறையில்லா கோடி கோடிகளுக்கு
அந்நாள் இரவின் பாதாள இருள் எப்படியிருக்கும் ?
என்னில் வீசும் உலகின் ஒளியைத்
தாங்களும் காண அவர்களுக்கும் உரிமையில்லையா ?
கிறிஸ்துவின் நியாயாசனம் முன்பாக நாங்கள் நிற்கும்போது
கிறிஸ்துவின் இரத்தத்தாலே இரட்சிப்பைக் கேள்விப்படாத
அவர்கள் நிலை கண்டு நாங்கள் தள்ளப்பட்டுப் போவோமே !
அவ்வேதனையை என்னென்று சொல்வது ?
நித்திய நித்தியமாய் அந்தக் கோடிகள், கோரமாய்
நித்திய நெருப்பில் தகித்துக் கதற... அலற...
இரத்தத்தால் கழுவப்பட்டு விடுதலை பெற்ற நான் மட்டும்
சிங்காசனம் முன்பு நியாயம்
தீர்க்கப்படாது நிற்பதெப்படி ?
கர்த்தருடைய புயமே ! எழும்பு ! எழும்பு !
சபைதனைத் திரும்பவும் கழுவிட மாட்டாயோ ?
உம் பூரண சித்தம் செய்ய
சபைதனை உலகத்துக்குள் உந்தித் தள்ளிட மாட்டயோ ?
- Leonard Ravenhill

என் தேவனின் மனம் கவர...

மனம் திறந்து சொல்லுமே !
மனவிருப்பம் விளம்புமே !
திருச்சித்தம் காட்டுமே !
திருவுளம் காண்பனே ! - உம்

தாகமதைத் தீர்ப்பேனே !
மனம் குளிரச் செய்வேனே !
வேறொன்றும் வேண்டேனே !

கோல் கொள்ளும் !
தடி கொள்ளும் !
என் மனம் குடி கொள்ளும் !
உம் மனம் கவர்ந்திட
துள்ளிடும் எனதுள்ளம் !

- Leonard Ravenhill

நியாயத்தீர்ப்பு

நியாயாசனத்தின் மீதும்
நியாயத்தீர்ப்பின் மேலுமே கண் பதித்து
நாளைய நாளை நோக்கி
இன்று வாழும் வாழ்வே..
இன்றைய வாழ்வை
இன்றியமையாது வாழ ஒரே வழி !

நியாயாசனம் கௌரவப் பட்டங்களை அல்ல – அது
நாம் பட்ட பிரயாசங்களுக்குப்
பலனையும் பிரதிபலனையும்
அள்ளித்தரும் தர்மாசனம் !

பூமியனைத்துக்கும் நியாயாதிபதி
நியாயஞ்செய்யாதிருப்பாரோ ?
அவர் பரிதானம் வாங்குபவருமல்ல..
அங்கே யார் மீதும் பரிதாபப்படுபவருமல்ல !

ஐசுவரியவானும் லாசருவும்
இருவருமே – பிச்சாண்டிகள் தான் !
ஒருவன் இங்கே பூமியிலே பிச்சையெடுத்தான் !
அடுத்தவன் அங்கே பாதாளத்திலே பிச்சையெடுத்தான் !

- Leonard Ravenhill

இரண்டாம் வருகை

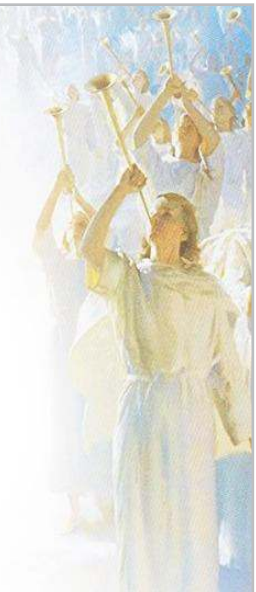

முதலாம் முறை
“தேவ ஆட்டுக்குட்டியாய்” வந்தார்...
மீண்டும் வரும்போதோ,
“யூத ராஜ சிங்கமாய்” வருவார் !

முதலாம் முறை
“இரட்சிக்க” வந்தார்...
மீண்டும் வரும்போதோ,
“இராஜரீகம்” பண்ண வருவார் !

முதலாம் முறை
“மரித்து உயிர்க்க” வந்தார்...
மீண்டும் வரும்போதோ,
“மரித்தோரை உயிர்ப்பிக்க” வருவார் !

முதலாம் முறை
“யூதருக்கு ராஜாவாக” வந்தார்...
மீண்டும் வரும்போதோ,
“ராஜாதி ராஜாவாக” வருவார் !

முதலாம் முறை
“முள் கிரீடம்” சூட்டப்பட்டார்..
மீண்டும் வரும்போதோ,
“பொற்கிரீடம்” சூட்டப்படுவார் !

முதலாம் முறை
“தாழ்மை” தாங்கி வந்தார்...
மீண்டும் வரும்போதோ,
“மாட்சிமை” பொருந்தியவராய் வருவார் !

- Leonard Ravenhill

வெற்றி வீரரின் பாதை !

என் ஆண்டவரே !
உம்மையன்றி வாழ என்னால் முடியுமோ?
உம்மைப் பிரிந்து வாழ முயல இயலுமோ?
என்னால் கடக்க இயலா
பதுங்கு குழிகள் பதிவிடைகள்
பல்லாயிரங்கள் பூமியில் உண்டே !

ஆனாலும் அன்பின் ஆண்டவரே !
உம் வாக்கைப் பிடித்து..
உம் தூய பிரசன்னத்திலே..
வெற்றி வீரரின் வெற்றிப் பாதையிலே..
உயர உயர எழும்பி எழும்பி
மேலேறிச் செல்வேனே!

- LEONARD RAVENHILL

உமது பண்டகசாலையிலே...

உமது பண்டகசாலையிலே
வளங்கள் கொழித்துக் கிடக்க..
நாங்களோ தரித்திரப்
பிச்சைகளாய்க் கையேந்தி
நிற்பதென்ன?

உமது பொக்கிஷ சாலையிலே
வல்லமையும் வரங்களும்
கொட்டிக் கிடக்க..
எங்கள் அழகு வாசல்களிலும்
ஆட்டு வாசல்களிலுமோ சப்பாணிகளின்
கூட்டம் குவிந்து கிடப்பதென்ன?

உமது பண்டகசாலையிலே
ஞானமும் அறிவும் நிரம்பிக் கிடக்க..
நாங்களோ அறியாமை இருளிலே
தட்டுத்தடவித் திரிவதென்ன?

உமது பொக்கிஷசாலையிலே
எழுப்புதல் அலைகள்
எழும்பியடிக்க..
எங்களைச் சுற்றியோ கோடி ஜனம்
அழிந்து சாவதென்ன?

உமது பண்டகசாலை
விடுதலையால் நிறைந்திருக்க..
உமது ஜனமோ இன்னும்
விடுதலையின்றிக் கட்டுண்டு
கிடப்பதென்ன?

உமது பொக்கிஷசாலை
மகிமையால் ஒளிவீசிக்
கொண்டிருக்க..
எங்கள் சபைகளோ இருள் மண்டிக்
கிடப்பதென்ன?

உமது பண்டகசாலையிலே
அன்பின் பிரவாகம் புரண்டோடிக்
கொண்டிருக்க..
உமது ஜனமோ அன்பின்றிக்
காய்ந்து கிடப்பதென்ன?

உமது பொக்கிஷசாலையிலே
மனதுருக்கம் வழிந்தோடிக்
கொண்டிருக்க..

என் நேச இரட்சகரே ! உம் ஜனமோ
கல்நெஞ்சாய்.. கண் நீரற்ற
பாழ் நிலமாய், பாலை நிலமாய்
இன்னும் வறண்டு கிடக்கக்
காரணமென்ன ?

ஏன் ? ஏனென்று சொல்வீரோ
என் ஆண்டவரே ?

- Leonard Ravenhill

நித்தியம் !

தேவனின் ஏந்திரச் சக்கரங்கள்
மெதுவாய் சுழலும் !
ஆனால் அக்கடிகாரச் சக்கரங்கள்
எப்போதும் சரியாகவே சுழலும் !

கடைசி நாட்கள் தான் இந்நாட்கள்...
ஆனால் எந்நாள் வரை நீளும் இந்நாட்கள் ?

நித்தியத்தின் சக்கரச் சுழற்சியைச் சுற்றியே
தன் பிரசங்கத்தைச் சுற்றி வைக்கும்
பிரசங்கியைக் கேட்க கூட்டமொன்று
எப்போதும் சுற்றி நிற்கும் !

நித்திய நித்தியமாய் இளமையில்
ஊஞ்சலாடத் துடிப்போர்..
“நித்திய வாழ்வை” மட்டும்
உதறித்தள்ளத் துடிப்பதெப்படி ?

- Leonard Ravenhill

கிரிக்கெட் வீரன் கிறிஸ்துவின் வீரன்
C.T. Studd

சார்ல்ஸ் தாமஸ் ஸ்ட்டட் என்ற C.T.ஸ்ட்டட்..
சார்லி என்று சுருக்கமாய்.. செல்லமாய்..
மேட்டுக்குடியின் கிரிக்கெட் கிங்ஸ்டன்..
மேற்கத்தியரின் மனங்கவர் கேப்டன் !
பௌலர்களின் சிம்ம சொப்பன சார்லி..
பௌண்ட்ரியும் சிக்ஸரும் கலந்து எதிரணியே காலி !

ஆண்டவர் அணியில் அழைப்பு வர..
மட்டையும் கட்டையும சட்டையும் துறந்து..
"அல்லேலூயா" என்றவர் விடைதர..
விடைபெற்றது இங்கிலாந்து !
சார்லி கண்ட பரம தரிசனம்.. பரந்த தரிசனம் முன்..
லார்ட்ஸ் கண்ட பரந்த மைதானம் எம்மாத்ரம் !
லாபமான யாவற்றையும் நஷ்டமென்றெண்ணி..
பரந்த சீனாவுக்கு சிட்டாய்ப் பறந்த மிஷினரி C.T...

எழுப்பினார் தன்னோடு..
"எழுப்புதல் எழுவர்" என்ற "கேம்ப்ரிட்ஜ் செவன்.."
ஒருவன் ஆயிரமானால், எழுவர் எத்தினாயிரமோ?
"கார்ன் வால்" முதல் "கிரேட் வால்" வரை
ஸ்மித்தோடும் போல் ஹில்லோடும் குழுவோடும்
சீனாவின் நெஞ்சைக் கிழித்து..
உள் நுழைந்த உள்நாட்டு மிஷனில்
சார்லியின் சாதனைகள் எத்தனை எத்தனை !!

காலம் கடக்க.. வயது 53ஐக் கடக்க..
சீனாவில் சேவை நிறைவேற்றி முடிக்க..
"இனி என்ன செய்யச் சித்தமாயிருக்கிறீர் ?"
என்றவர், தன்னையும் தன் ஆண்டவரையும் கேட்க..
"உன் சேவை ஆப்பிரிக்காவுக்குத் தேவை" என்று
ஆப்பிரிக்கக் காங்கோ அவரை வருந்தி அழைக்க..
"அடியேனை அனுப்பும் !" என்ற சார்லி..
அவ்வயதிலும் கப்பலேறினார்.. கர்த்தருக்குக் கீழ்ப்படிய !

தேவனுக்குப் பைத்தியமான சார்லி..
செலவு பண்ணவும், செலவு பண்ணப்படவும்
தன்னையும் தனதனைத்தையுமே தானம் தந்த சார்லி..
சொன்னதோ சொல்லெழுத்தல்ல.. பொன்னெழுத்து !
"தேவனாயிருந்தும் தன்னையே தானமீந்த
கல்வாரிக் கிறிஸ்தேசுவின் இரத்த தான ஜீவதானம் முன்
நம் தானமெல்லாம் வெறுந்தானம் வெட்கம் தானல்லோ ?"

விசுவாச துரோகம் மலிந்து சரிந்து
விழுந்து கிடக்கும் நாட்களில்
பற்றியெரியும் ஆயிரமாயிர ஸ்ட்டட்டுகளை - சபைகள்
பாரெங்கும் எழுப்பி அனுப்பாதோ ?
இருண்ட கண்டங்கள் ஜீவ ஒளி காணாதோ ?
சபையாம் பேரிடர் மீட்புப்படை - உயிரோடு
குழியிறங்கும் கோடாகோடிகளைக் குழியிறங்கி மீட்காதோ?

~ Leonard Ravenhill

அடிமை நான் ஆண்டவரே!

நான் ஒரு அடிமை !
விடுதலை பெற மனமோ இல்லை !
விடுமுறையோ விருப்புவெறுப்போ
வீடுவாசலோ எனக்கென்று இல்லை !

நான் ஒரு அடிமை !
என் எஜமானின் அன்புக்கு நானடிமை !
எஜமானின் பெயரோடு
காதுகுத்தின நானவர் அடிமை !
மகிழ்வேன் அழுவேன்
மன்னவனோடே.. இம்மனங்கவர் அடிமை !

நான் ஒரு அடிமை !
எனக்காய் அழேன்..
விடுதலை வேண்டேன் !
கட்டிவைத்துக் கொண்டேன்..
கர்த்தரோடென்னை.. கல்லறை வரை !

எனைக் கொண்ட எஜமானே !
உம் நாமம் தொழுவேனே !

- Leonard Ravenhill

ஜெபமே என் இருதயத்தைக்
கசக்கிப் பிழியுமளவும்...
ஜெபமே என் துதியாய் தூபமாய்
மேலெழும்புமளவும்...
ஜெபமே என் ஆனந்த பலியாய் மாறுமளவும்...
உலுக்கிக் குலுக்கிக் கலக்கி என்னை
உம்மோடு கரைத்து விடுமே !

ஜீவனுள்ள நாளெல்லாம்
என் இதயமும் எண்ணமும்
ஏக்கமும் நோக்கமும்
உமதாகி உம்மிலேயும் உமக்காகவுமே
உபயோகமாகும் வரை...
உலுக்கிக் குலுக்கிக் கலக்கி என்னை
உம்மோடு கரைத்து விடுமே !

ஜெபத்தின் ஆழ அகல நீள உயர
சிகரங்களைக் கற்றக் கொள்ளும் வரை...
ஜெபத்தில் காத்திருப்பதின் இரகசியத்தை
இரகசியமாய் காத்திருந்து
கற்றுக் கொள்ளும் வரை...
உலுக்கிக் குலுக்கிக் கலக்கி என்னை
உம்மோடு கரைத்து விடுமே !

- Mrs.A.HEAD

இரத்தசாட்சிகளாய் மடிவோம்

இரத்தசாட்சிகளாய் மடிவோம் – நல்
கோதுமை மணியாய் மடிவோம் – மடிவோம்

கல்லெறியப்பட்ட ஸ்தேவான் – நாடு
கடத்தப்பட்டானே யோவான்
கத்தியாலே குத்துண்ட மத்தேயு
கால்கள் பிளவுண்ட மாற்கு – மாற்கு

கழுமரம் ஏறிய லூக்கா
ஈட்டியாலே குத்தப்பட்ட தோமா
பட்டயத்தால் வெட்டுண்ட யாக்கோபு
வாளால் அறுப்புண்ட ததேயு – லபேயு

தோலுரியுண்ட பர்த்தலோமே
சிலுவையில் அறையுண்ட பிலிப்பே
தலைகீழாய் அறையுண்ட பேதுரு
தலை வெட்டப்பட்டானே பவுலே – சவுலே

ஜீவ பலியாய்த் தருவோம்
செத்தாலும் சாகிறோம் என்போம்...
இயேசுவின் பாதையில் செல்வோம்
அவருக்காய் ஜீவனைத் தருவோம் – மடிவோம்

(சீனாவின் இரகசிய சபைகளின் பாடல்)

அடைபட்ட
அக்கினி

98106 46981